

Niên Tình

Contents

Niên Tình	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	43
26. Chương 26	46
27. Chương 27	48
28. Chương 28	50
29. Chương 29	51
30. Chương 30	54
31. Chương 31	56
32. Chương 32	57
33. Chương 33	59
34. Chương 34	63
35. Chương 35	67
36. Chương 36	71
37. Chương 37: Phiên Ngoại	78

Niên Tình

Giới thiệu

Editor : Ái – LamThể loại: Cổ trang, âm áp văn, niên hạ công, HE. Thời khắc giao thừa mọi người đang sum họp vui vẻ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhien-tinh>

1. Chương 1

Không khí tân niên vui vẻ bao phủ Đan Ứng Bảo, mọi người trong bảo vì buổi tối hôm nay giao thừa làm chuẩn bị, trên mặt mỗi người đều tràn đầy xán lạn tươi cười.

Tiểu hậu viện, bọn nhỏ cũng tụ họp cùng nhau đùa giỡn.

Trên hành lang, Mạc Trần Cẩm nhìn chúng bạn chơi thật sự vui vẻ, cũng cười lên, vừa định đi qua cùng nhau vui đùa, lại bị Bạch Linh kéo lại.

“Trần Cẩm, Trần Cẩm!” Bạch Linh phấn điều ngọc mài thân thiết lôi kéo ống tay áo Mạc Trần Cẩm, tiếng nói mềm mại đáng yêu.

“Linh nhi, như thế nào?” Mười hai tuổi Mạc Trần Cẩm đưa mắt nhìn, cười ôn nhu sờ sờ đầu Bạch Linh.

“Phụ thân nói buổi tối hôm nay sẽ có bắn pháo hoa có phải hay không?” Bạch Linh vẻ mặt hưng phấn hỏi.

“Ừ, đúng vậy, cha ta cũng nói như vậy, đến lúc đó ta dẫn người đi xem.”

“Tốt tốt.” Bạch Linh mặt ửng đỏ, tươi cười càng thêm xán lạn.

“Ca ca buổi tối cùng với Linh nhi đi ra ngoài hẹn hò!” Tránh ở một bên nghe lén Mạc Trần Kiều hét lớn chạy đi ra ngoài, mấy đứa nhỏ khác cũng hòa theo ồn ào.

“Trần Kiều!” Nhìn Bạch Linh thẹn thùng trốn đến phía sau mình, Mạc Trần Cẩm vừa tức vừa thẹn kêu to.

“Trần Cẩm có cái gì phải thẹn thùng nha, dù sao người sớm hay muộn đều phải cùng Linh nhi thành thân, chúng ta đều biết hết rồi!”

“Đúng vậy đúng vậy! Kia hiện tại đến hôn nhẹ một cái đi.”

“Các người không cần náo loạn.” Mạc Trần Cẩm cũng thẹn đỏ cả mặt.

“Ô ô, Trần Cẩm thẹn thùng, Trần Cẩm thẹn thùng!” Bọn nhỏ giống như thấy được cái gì đó rất mới mẻ, kêu càng lớn tiếng hơn nữa.

Mạc Trần Cẩm tuy rằng chỉ có mười hai tuổi, nhưng thái độ hần luôn luôn trầm ổn, ôn hoà làm cho mọi người đều quên tuổi thật của hắn, khó có dịp thấy được biểu hiện nên có ở lứa tuổi của hắn, cho nên mọi người thấy mới lạ là điều tự nhiên.

Mà ở bên kia hành lang, một đứa nhỏ trầm mặc nhìn cảnh tượng huyền ảo trước mắt, trong mắt toát ra thần nhiên mất mát.

Bạch Linh.....

Buổi tối, bảo chủ Đan Ứng Bảo đem tiệc rượu đơn giản dọn ra ngoài trời, làm cho người trong Đan Ứng Bảo từ trên xuống dưới cùng nhau hội tụ, ngồi bên bàn lão bảo chủ là người của Mạc gia cùng những người có chức quyền khác trong Đan Ứng Bảo.

“Đến, Linh nhi, này cho người ăn.” Mạc Trần Cẩm đem thịt gấp đến trong bát của Bạch Linh.

“Cám ơn.” Bạch Linh đỏ bừng mặt, cúi đầu ăn một cách từ tốn, trên mặt ý cười như thế nào cũng ngừng không được.

Mấy người lớn nhìn thấy, đều vui vẻ, phá lên cười.

“Lão Bạch nha, thêm vài năm nữa, liền cho hai đứa nhỏ này thành thân được rồi, chúng ta hai nhà thân càng thêm thân a.” Lão bảo chủ cười lớn nói.

“Được bảo chủ xem trọng tiểu nữ nhà ta, ta liền kính cẩn không bằng tông mệnh.” Bạch phụ cũng cười mỉa mắt.

“Chúng ta cũng già rồi, chờ Trần Cẩm cùng Linh nhi thành thân, ta liền chuẩn bị đem mọi chuyện của Đàn Ung Bảo giao cho mấy tiểu bối bọn họ, Địch nhi thành thực ổn trọng, Linh nhi hiền thực, thấy thế nào đều là phúc khí của Cẩm nhi nha.” Nhìn ba đứa nhỏ kia, lão bảo chủ phi thường vừa lòng.

“Con đây thì sao, cha, còn con thì sao hả?” Mạc Trần Kiều kêu la phản đối.

“Người nha, có đại ca người cùng Địch nhi ổn trọng ta an tâm.” Nhìn đứa con ham chơi, lão bảo chủ bắt đắc dĩ lắc đầu, nhưng trong mắt cũng tràn đầy sung nịch.

“Nghĩa phụ khích lệ, Trần Kiều kỳ thật cũng rất có khả năng, so với Mạc Địch ngu dốt tốt hơn nhiều.” Mạc Địch dậm cười nói.

“Địch nhi, con không cần khiêm tốn, năng lực của con, nghĩa phụ ta là hiểu rõ nhất.” Lão bảo chủ gấp một miếng cá đến trong bát Mạc Địch, cười nói, “Chẳng lẽ con cho là nghĩa phụ ta chỉ quan tâm đến con ruột của mình?”

“Không, Mạc Địch không dám.” Mạc Địch thùy hạ mắt, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

“Hảo hảo, nghĩa phụ tối thường thức chính là điểm ấy của con, về sau nếu Cẩm nhi làm ra chuyện gì, con cũng phải dừng cảm như vậy chỉ ra cho nó nha.”

“Mạc Địch nhất định hết sức phụ tá Trần Cẩm.”

“Tốt lắm tốt lắm, chúng ta không cần đàm luận loại đề tài này nữa, hôm nay giao thừa, chúng ta tự nhiên phải vui vẻ hưởng thụ, đến đến, ăn cơm ăn cơm a.”

“Phụ thân, chúng con không ăn, con đã nói sẽ dẫn Linh nhi đi xem pháo hoa.” Mạc Trần Cẩm buông đũa xuống nói.

“Hảo, đi thôi.”

“Đến, Linh nhi, chúng ta đi thôi.” Kéo tay Bạch Linh, Mạc Trần Cẩm đem nàng mang đi.

“Nói thật, đại ca phúc khí cũng thật tốt, Linh nhi bộ dạng xinh đẹp, tính tình lại ôn nhu, nương tử tương lai của ta có thể tốt như vậy, ta liền vụng trộm vui vẻ.” Mạc Trần Kiều nhẹ giọng cùng Mạc Địch nói.

“Phải không?” Mạc Địch không yên lòng trả lời, bên môi ý cười có chút chua xót.

Một đêm giao thừa đáng lẽ bình an vô sự lại bị trận hoả hoạn giữa khuya huỷ diệt.

Nhìn trong phòng Mạc Trần Cẩm toát ra khói lửa mù mịt, mọi người đều sốt ruột muốn chết.

“Trần Cẩm đâu? Trần Cẩm đi ra chưa?!” Đuổi tới phía sau, lão bảo chủ nhìn một nửa phòng ở đã bị đại hoả thiêu rụi, lớn tiếng hỏi.

“Không biết, chúng ta không có thấy đại thiếu gia!” Một người hầu cứu hoả lắc đầu nói.

“Chết tiệt!” Lão bảo chủ cầm lấy một thùng nước đổ lên trên người mình, vọt vào đám cháy.

“Bảo chủ!” Mọi người kinh hô, muốn giữ chặt ông, nhưng mới trong nháy mắt, lão bảo chủ cũng đã vọt vào trong phòng.

“Còn thất thần làm gì, mau dập tắt lửa a!” Phụ thân Bạch Linh là người đầu tiên lấy lại tinh thần, hét lớn.

“Vâng vâng vâng.” Mọi người thế này mới phục hồi tinh thần, tiếp tục công tác dập lửa.

“Cẩm nhi, Cẩm nhi, con ở nơi nào?” Lão bảo chủ kêu to.

Trong phòng, Mạc Trần Cẩm gần như lâm vào bán hôn mê muốn há mồm kêu, nhưng yết hầu đau rát phát không ra thanh âm gì, chỉ có thể nghe tiếng gọi của phụ thân, nhưng không cách nào đáp lại, nội tâm sốt ruột không thôi, hắn không muốn chết ở trong này, hắn không muốn!

Tựa hồ là ý chí muốn sống mãnh liệt của Mạc Trần Cẩm cảm động trời cao, lão bảo chủ cuối cùng đến được bên giường, thấy ái tử hôn mê ở trên giường, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, ôm lấy Mạc Trần Cẩm, lão bảo chủ một hơi chạy ra khỏi phòng.

“Là bảo chủ cùng đại thiếu gia!” Có người tinh mắt phát hiện bọn họ, kêu lớn lên.

Trong lúc nhất thời mọi người cũng không tập trung dập lửa nữa, toàn bộ vây quanh lại, coi tình huống của hai người.

“Kêu đại phu.” Lão bảo chủ ngữ khí mỗi một phân phó, trên người ông cũng có rất nhiều chỗ bị bỏng, cúi đầu nhìn xem Trần Cẩm, đã muốn vô cùng thê thảm.

“Đại phu, mau gọi đại phu.”

Đại phu chuyên chúc của Đan Ứng Bảo rất nhanh liền được đưa vào trong phòng lão bảo chủ, muốn thay ông băng bó, lại bị cự tuyệt.

“Trước nhìn xem vết thương của Cẩm nhi.”

“Vâng.”

Nhìn người tập trung chặt kín căn phòng, đại phu thở dài, khụ một tiếng nói, “Mời mọi người trước rời đi, bằng không ta không có cách nào khác vì đại thiếu gia trị liệu.”

Vì thế mọi người chỉ có thể mang theo tâm tình lo lắng đứng ở cửa chờ đợi, vết thương của lão bảo chủ đã được người khác xử lý tốt, mọi người là muốn ông nghỉ ngơi một chút, nhưng chỉ cần nghĩ đến Trần Cẩm ở bên trong sống chết không rõ, nói thế nào ông cũng không chịu nghỉ ngơi, nhất định phải chờ trước cửa.

Cho đến khi trời sắp sáng, đại phu mới từ trong phòng đi ra, vẻ mặt mỗi một, chờ lâu mọi người lập tức vây quanh hỏi thăm tình hình.

“Tính mạng của đại thiếu gia đã cứu được rồi, nhưng mà, nhưng mà.....” Đại phu chần chờ không biết nên nói như thế nào.

“Nhưng mà cái gì?!” Lão bảo chủ ít khi dùng khẩu khí nghiêm khắc hét lớn.

“Nhưng mà nửa bên mặt của đại thiếu gia bị huỷ!” Đại phu thở dài, một thiếu niên tuần tú như vậy lại bị huỷ thật là đáng tiếc.

Thân thể lão bảo chủ chấn động, nhưng rất nhanh liền khôi phục trấn định, “Không sao, chỉ cần người còn sống là tốt rồi, người đâu, lấy ngân lượng cho đại phu, dẫn hắn đi xuống.”

“Vâng.”

2. Chương 2

Mạc Trần Cẩm là ở ba ngày sau mới tỉnh lại, khi hắn mở mắt ra, liền cảm thấy toàn thân đau đớn, yết hầu nóng rát phát không ra âm thanh gì.

“Đại thiếu gia tỉnh, đại thiếu gia tỉnh!” Thị nữ hầu hạ Mạc Trần Cẩm vui mừng kêu to, sau đó liền xông ra ngoài.

Này, ta muốn uống nước a. Mạc Trần Cẩm thật bất đắc dĩ, có thể đem nước uống cho ta rồi hãy chạy đi báo tin vui được hay không a?

Một thoáng chốc, trong phòng Mạc Trần Cẩm liền xuất hiện rất nhiều người.

“Cẩm nhi, con thấy thế nào?” Lão bảo chủ kích động hỏi.

“Đại ca, người rốt cục tỉnh rồi!” Mạc Trần Kiêu hưng phấn kêu to.

“Trần Cẩm, người, người không có việc gì là tốt rồi.” Bạch Linh đôi mắt đỏ hoe, vô cùng kích động.

“Cha, con khát.” Mạc Trần Cẩm miễn cưỡng mở miệng nói chuyện, yết hầu đau làm cho hần nhả mặt như mày.

“Ah, được được, nước, mau lấy nước đến.” Thị nữ rất nhanh liền đem nước đưa cho lão bảo chủ, thật cẩn thận nâng dậy Mạc Trần Cẩm, lão bảo chủ rót nước vào trong miệng hắn.

Được nước làm dịu cổ họng, Mạc Trần Cẩm thế này mới mở miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao phòng của con lại đột nhiên bốc cháy?”

“Phụ thân đã đi thăm dò qua, là thị nữ đốt đèn không cẩn thận, nên mới bị hoả hoạn.” Mạc Trần Cẩm không thích tối, cho nên dù buổi tối ngủ hắn cũng phải đốt đèn, không thể tưởng được lần này lại gây ra hoạ lớn.

“Ra là thế.” Nhìn cả người mình quần đầy băng vãi, Mạc Trần Cẩm cười khổ, thật sự là tự làm bậy a.

“Tốt lắm, con hãy nghỉ ngơi đi, qua vài ngày phụ thân lại đến thăm con.” Thấy Mạc Trần Cẩm có chút mệt mỏi, lão bảo chủ đỡ hắn nhẹ nhàng nằm xuống giường, nói.

“Vâng.” Gật gật đầu, Mạc Trần Cẩm xác thực cảm thấy mệt mỏi, liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Hảo hảo chiếu cố đại thiếu gia.” Lão bảo chủ dặn dò các thị nữ.

“Chúng nô tỳ biết.”

“Đúng rồi.” Như là nhớ tới cái gì, lão bảo chủ dừng bước, cẩn thận nhìn vào buồng trong, xác định Mạc Trần Cẩm đã ngủ say mới mở miệng nói: “Dem tất cả các tấm gương trong phòng đều cất hết, đừng cho đại thiếu gia thấy mặt của nó.”

“Vâng.”

Vì tuổi còn trẻ, Mạc Trần Cẩm sau khi tỉnh dậy liền lấy tốc độ cực nhanh khôi phục thân thể, mới ngắn ngủn vài ngày đã có thể xuống giường đi lại, băng vãi trên người cũng được đỡ bỏ, tuy rằng còn có vết sẹo, nhưng chỉ cần đúng hạn thoa thuốc là có thể khôi phục rất nhanh.

“Trần Cẩm, thời tiết tốt như vậy, chúng ta đi ra ngoài dạo chút nhé.” Bạch Linh chạy tới tìm Mạc Trần Cẩm, nhưng khi nàng gặp nửa bên mặt bị tàn phá của hắn, vẫn theo phản xạ dời đi ánh mắt.

“Tốt.” Mạc Trần Cẩm không có chú ý tới động tác nhỏ ấy của Bạch Linh, vui vẻ nhận lời mời.

Hai người đi ra khỏi phòng, trên đường gặp mọi người cúi đầu cùng Mạc Trần Cẩm chào hỏi, không ai dám nhìn thẳng hắn, Mạc Trần Cẩm nhất thời cảm thấy nghi hoặc.

“Trần Cẩm, sau hoa viên hoa thủy tiên nở rất đẹp, chúng ta đi nhìn xem đi.” Biết Mạc Trần Cẩm rất mê hoa, Bạch Linh vội vàng dời đi đề tài.

“Ân, tốt.” Nghĩ rằng có lẽ là do mình suy nghĩ nhiều, Mạc Trần Cẩm cũng liền đem chuyện này để qua sau đầu.

Ngồi ở bên hồ nước, nhìn hoa thủy tiên nở rộ, Mạc Trần Cẩm cùng Bạch Linh đều cười rạng rỡ, đây là từ sau ngày hoả hoạn, bọn họ lần đầu tiên cười thả lỏng như thế.

Cúi đầu, Mạc Trần Cẩm trong lúc vô ý thấy ảnh ngược khuôn mặt mình trong nước, nhất thời ngây dại.

“Trần Cẩm, người nói sang năm hoa còn có thể nở đẹp như vậy không?” Bạch Linh quay đầu hỏi, thấy biểu tình khiếp sợ của Mạc Trần Cẩm, sững sốt một chút, khi nàng đem ánh mắt nhìn xuống trên mặt nước, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Trời ạ, nàng thế nhưng quên mất!

“A a a!” Mạc Trần Cẩm che nửa bên mặt của mình, hét lên.

Tiếng kêu rên rĩ như dã thú bị thương lập tức khiến cho bọn người hầu chú ý, khi bọn họ thấy đại thiếu gia che nửa bên mặt bị bỏng của mình, đều hiểu được đã xảy ra chuyện gì, một vài người hầu thông minh lập tức chạy đi tìm bảo chủ.

“Cầm nhi!” Nhận được tin tức lão bảo chủ lập tức vọt tới bên cạnh hồ nước, thấy Mạc Trần Cầm không khống chế được đang cào vào mặt mình, trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

“Cầm nhi, không có việc gì, phụ thân sẽ chữa khỏi mặt cho con, không phải sợ.” Lão bảo chủ xông lên ôm lấy Mạc Trần Cầm đang tự hành hạ mình, giữ chặt bàn tay đã loang lổ vết máu của hắn.

“Không cần gạt ta, không cần gạt ta, vết bỏng nghiêm trọng như vậy, mặt của ta bị huỷ, bị huỷ rồi!” Mạc Trần Cầm không ngừng gào thét.

“Cầm nhi, Cầm nhi! Con đừng như vậy! Mọi người không ai để ý.”

“Nói vậy, đều là nói vậy, mọi người không dám nhìn mặt ta, bọn họ đều sợ ta, bọn họ đều sợ hãi nhìn thấy khuôn mặt khủng khiếp này của ta!” Cuối cùng Mạc Trần Cầm cũng hiểu được vì sao hôm nay mọi người lại không dám nhìn hắn.

“Con không cần nói lung tung, Linh nhi sẽ không ghét bỏ con, nó còn muốn cùng con thành thân nữa đấy!”

“Thật vậy chăng?” Mạc Trần Cầm ngẩng đầu nhìn Bạch Linh bị dọa cho ngây ngốc, cõi lòng đầy chờ mong hỏi.

Bạch Linh dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, đầu tiên là thấy Mạc Trần Cầm hành động điên cuồng như thế, lại nhìn thấy nửa khuôn mặt xấu xí không chịu nổi, trong lúc nhất thời trầm mặc.

“Ha ha, không ai, không ai nguyện ý muốn thấy ta!” Giã khỏi tay phụ thân, Mạc Trần Cầm cười lớn chạy mất.

“Thật xin lỗi, bảo chủ.” Bạch Linh biết chính mình vừa rồi chần chờ làm thương tổn Mạc Trần Cầm.

“Quên đi, dù sao con cũng chỉ là đứa trẻ mà thôi, sợ hãi là bình thường.” Lão bảo chủ lắc lắc đầu, thở dài, đuổi theo.

Buổi tối, Bạch Linh rốt cục vẫn là ngồi không yên, chạy đi tìm Mạc Trần Cầm.

Đẩy cửa ra, nhìn đồ ăn đã nguội lạnh trên bàn, nhìn nhìn Mạc Trần Cầm đang ngồi bên cửa sổ ngẩn người, nàng cảm thấy càng áy náy.

Đáng lý ra, nàng là hi vọng cuối cùng của Trần Cầm, nhưng nàng lại chần chờ! Nàng thích Trần Cầm, mặc kệ Trần Cầm mặt biến thành cái dạng gì, nàng đều thích hắn!

Sau khi xác định cảm tình của mình, Bạch Linh đi tới bên cạnh Mạc Trần Cầm, mở miệng nói: “Trần Cầm, ta thích ngươi, mặc kệ mặt của ngươi biến thành như thế nào, ta đều thích ngươi, cho nên, xin ngươi không cần tự hành hạ mình, được không? Ta rất lo lắng cho ngươi.”

Quay đầu nhìn Bạch Linh, Mạc Trần Cầm đột nhiên nở nụ cười.

“Bạch Linh, không cần miễn cưỡng chính mình, nếu cả đời phải đối diện với khuôn mặt này của ta, ngươi về sau nhất định sẽ hối hận, nếu ngươi chỉ là hy vọng ta có thể tỉnh lại, ta đây sẽ tỉnh lại ngay.”

“Không phải, Trần Cầm.....” Bạch Linh muốn giải thích, lại bị Mạc Trần Cầm cắt lời.

“Được rồi, Bạch Linh, ngươi đi ra ngoài trước đi, làm cho ta yên tĩnh một chút.”

Cẩn cẩn môi, biết trong tình huống này Mạc Trần Cầm sẽ không nghe bất cứ lời khuyên nào, Bạch Linh đành phải ảm đạm rời đi.

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Mạc Trần Cầm sờ tay vào nửa khuôn mặt bị thiêu huỷ, phá lên cười.

Liên tục ba ngày, Mạc Trần Cầm không gặp bất luận kẻ nào, cũng không cho ai vào phòng của hắn, ba ngày sau, trước ánh mắt lo lắng của mọi người, cửa được mở ra, Mạc Trần Cầm đi ra mang theo nửa bên mặt bị bỏng đã che khuất bởi mặt nạ.

Bắt đầu từ ngày đó, tính tình Mạc Trần Cẩm thay đổi lớn, một Mạc Trần Cẩm ôn hoà thành thực trước kia biến mất, mà thay bằng một Mạc Trần Cẩm lãnh khốc hung bạo.

3. Chương 3

Tám năm sau

Một đội người ngựa đi lên một gò cao, nam tử mang nửa mặt nạ màu bạc cầm đầu đội kéo dây cương dừng ngựa, từ trên gò cao nhìn xuống, hẳn thấy cách đó không xa một toà kiến trúc hùng vĩ.

“Bảo chủ, Âm Dạ Cung ngay tại trước mắt.” Một người hầu đi theo nam tử kia báo cáo.

“Ta nhìn thấy được.” Nam tử cầm đầu nhíu mày khiển trách.

“Vâng.” Người vừa nói chuyện lập tức cúi đầu lui đến phía sau, không dám nhiều lời nữa.

“Chúng ta đi thôi.” Vung mã tiên, nam tử đi đầu liền xông ra ngoài.

Bọn họ chính là đoàn người của Mạc Trần Cẩm từ Đan Ưng Bảo đến đây, mấy ngày trước hẳn cùng Bạch Linh, Mạc Dịch vừa đi ra ngoài hoàn thành một cuộc giao dịch, trên đường về, Mạc Trần Cẩm mới phát hiện nơi đó cách Âm Dạ Cung rất gần, không nghe mọi người khuyên can, mang theo vài tên tâm phúc một mình đi trước, trải qua một ngày đường, mấy người rốt cục đi tới Âm Dạ Cung.

Vừa nghe người đến là khách quý của Đan Ưng Bảo, thị vệ Âm Dạ Cung liền lập tức đem mấy người nghênh đón vào trong đại sảnh, cũng cho người đi tìm cung chủ.

Đứng ở trong đại sảnh, Mạc Trần Cẩm tùy ý quan sát cách bày trí, chờ Dạ Hạo Dịch đến.

“Người thế nhưng chạy tới tìm ta, thật sự là chuyện mới lạ nha.” Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, Dạ Hạo Dịch mang theo tiếng nói độc đáo ở phía sau Mạc Trần Cẩm vang lên.

Xoay người, Mạc Trần Cẩm liền thấy một nam tử dị thường yêu diễm hoa lệ người đứng đầu Âm Dạ Cung, Dạ Hạo Dịch.

“Không chào đón ta?” Nhíu nhíu mày, Mạc Trần Cẩm lạnh lùng hỏi.

“Xác thực là không hoan nghênh cho lắm, người tuyệt đối là vô sự không đáng tam bảo điện, nói đi, tới nơi này làm gì?” Dạ Hạo Dịch cũng không sợ thái độ lạnh như băng của Mạc Trần Cẩm, nói như thế nào chính mình đều lớn hơn hẳn vài tuổi, sợ hẳn thì còn ra thể thống gì nữa.

“Người liền để cho ta đứng nói chuyện sao? Ta còn định ở nơi này của người quấy rầy mấy ngày đấy.” Gọi lên khoé môi, Mạc Trần Cẩm không thêm để ý ánh mắt chán ghét của Dạ Hạo Dịch sau khi nghe xong lời hắn nói.

“Thật sự là phiền toái.” Than thở một câu, Dạ Hạo Dịch vẫn nhìn về phía người hầu ra lệnh, “Người tới, dẫn mấy vị này đi xuống nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

“Đi thôi.” Hướng về phía Mạc Trần Cẩm kêu một câu, Dạ Hạo Dịch đi đầu rời khỏi đại sảnh.

Mạc Trần Cẩm cùng Dạ Hạo Dịch gặp nhau nói đến cũng khéo, khi đó Dạ Hạo Dịch đang ở bên ngoài nơi tìm kiếm Khoá Yêu, mà tình cờ thấy thương đội của Mạc Trần Cẩm gặp gỡ thổ phỉ, vốn Dạ Hạo Dịch không muốn để ý tới nhân sự này, nhưng Mạc Trần Cẩm cầm đầu lại làm cho gã cảm thấy rất hứng thú, rõ ràng chỉ là một tiểu tử chưa đến hai mươi tuổi, thế nhưng lại có khí chất uy nghi bẩm sinh, làm người ta kinh sợ, điều này làm cho Dạ Hạo Dịch bắt đầu nảy sinh ý định kết giao, cho nên trước hết xuất thủ giải quyết thổ phỉ.

Cũng không muốn được người khác giúp, Mạc Trần Cẩm chẳng những không cảm tạ Dạ Hạo Dịch, mà còn ngại gã xen vào việc của người khác, điều này làm cho Dạ Hạo Dịch có chút giận, gã thập phần không thích bộ dáng kiêu ngạo của tiểu tử này, bởi vì ở trong mắt Dạ Hạo Dịch, trên thế giới này không có người nào so với gã càng kiêu ngạo.

Kết quả là hai người vừa nhìn đã ghét nhau lại cố tình kết giao với nhau, có thể cho rằng quan hệ giữa bọn họ là bằng hữu không? Người bên ngoài thật đúng là một chút đều nhìn không ra, chỉ có thể nói là kẻ thù mà thôi, đối phương có phiền toái, người kia lúc có thể hỗ trợ cũng sẽ giúp một chút, tóm lại hai người chính là duy trì mối quan hệ là bạn cũng là thù kỳ quái như vậy.

Xuyên qua hành lang thật dài, Dạ Hạo Dịch đem Mạc Trần Cẩm đưa đến một nơi trong Âm Dạ Cung, không mang Mạc Trần Cẩm đến phòng khách, Dạ Hạo Dịch đem hắn đến đình viện nơi hậu hoa viên, nơi đó đã sớm bày biện điểm tâm ăn dỡ cùng trà nóng, xem ra lúc Dạ Hạo Dịch đang ở trong này nghỉ ngơi, nửa chừng thì bị người khác kêu đến đại sảnh, cũng khó trách vừa rồi gã tức đến như vậy.

“Nói đi, tới nơi này làm gì?” Tuy ý thay Mạc Trần Cẩm rót một chén trà, Dạ Hạo Dịch có hứng thú hỏi.

“Lòng hiếu kỳ của ngươi vẫn nặng như vậy, người đã tìm được rồi sao?” Mạc Trần Cẩm không vội nói chuyện của mình, mà là cầm lấy trà chậm rãi nhấp nháp, thuận tiện hỏi thăm tình hình gần đây của Dạ Hạo Dịch.

“Nếu tìm được thì tốt rồi.” Trong mắt Dạ Hạo Dịch có chút cô đơn.

Mạc Trần Cẩm kỳ thật rất ngạc nhiên đối với việc Dạ Hạo Dịch luôn luôn tìm kiếm một thiếu niên, rốt cuộc là thiếu niên thế nào mà có thể làm cho Dạ Hạo Dịch vương bận trong lòng như thế chứ? Xem ra có cơ hội, tìm người thay Dạ Hạo Dịch lưu ý một chút thiếu niên theo như gã đã mô tả.

“Này, ngươi rốt cuộc có nói mục đích đến đây hay không a, có tin ta đem ngươi đuổi đi hay không vậy?” Dạ Hạo Dịch hung tợn uy hiếp.

Nhìn Dạ Hạo Dịch liếc mắt một cái, Mạc Trần Cẩm thường thức chén trà trong tay, vẻ mặt có chút trầm trọng.

Bĩu môi, Dạ Hạo Dịch cũng tiết kiệm khí lực không hề truy vấn, chính mình vui chơi giải trí bằng cách ngắm phong cảnh.

“Ta là trốn tới.”

“Ồ, tốt lắm a, ngẫu nhiên nên trốn tránh một chút trách nhiệm của mình.” Dạ Hạo Dịch nhún vai, có vẻ cũng không kinh ngạc.

“Không phải vấn đề trách nhiệm.” Mạc Trần Cẩm có chút phiền não, “Ta là vì tránh né một nữ nhân.”

“Ồ ồ, trên thế giới này lại còn có nữ nhân có thể cho một bảo chủ quyền thế như ngươi sợ tới mức chạy trốn chết?” Nhíu mày, Dạ Hạo Dịch tươi cười có chút ác ý.

Không bị lời nói của Dạ Hạo Dịch ảnh hưởng, Mạc Trần Cẩm tiếp tục nói: “Nàng từng thiếu chút nữa thành vị hôn thê của ta, sau đó mặt của ta bị huỷ, nàng rõ ràng rất sợ, nhưng tại sao vẫn cứ dây dưa ta chứ? Ta chỉ là một người quái dị, có cái gì đáng giá cho nàng để ở trong lòng đâu?”

Ngu ngốc, Dạ Hạo Dịch thầm mắng, tên ngu ngốc này chẳng lẽ không phát hiện hắn căn bản chính là tự ti mà thôi, nữ nhân thích hắn cũng thật là không may mắn.

“Vậy ngươi tới nơi này có ích lợi gì đâu? Tránh được nhất thời không trốn được cả đời.”

“Không biết, ta chỉ là muốn tìm một nơi nghỉ ngơi một chút, thật sự mệt mỏi quá.” Nhắm mắt lại, Mạc Trần Cẩm trong giọng nói tràn đầy mệt mỏi.

“Tuỳ tiện ngươi.” Dạ Hạo Dịch cũng không đem Mạc Trần Cẩm để ở trong lòng, dù sao hắn chỉ là muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi mà thôi, vậy làm cho hắn nghỉ ngơi cho đủ đi, dù sao Âm Dạ Cung cũng không để ý nhiều thêm một miệng ăn.

Đột nhiên ánh mắt nhìn thấy một thân ảnh màu trắng chợt loé mà qua trong bụi hoa, trong đầu Dạ Hạo Dịch có một ý tưởng.

“Này, ta có một biện pháp có thể cho nữ nhân làm ngươi phiền lòng chặt đứt ý niệm cùng ngươi kết tóc se duyên trong đầu.”

“Là phương pháp gì?” Mạc Trần Cẩm mở bừng mắt ra hỏi.

“Tìm cho người một nam sủng, sau đó làm cho nữ nhân kia hết hy vọng.” Dạ Hạo Định tươi cười nói ra chủ ý của mình.

“Ta không thích nam nhân.” Mạc Trần Cẩm nhăn lại mi, có chút phản cảm với đề nghị này.

“Ta biết, nếu người thích nam nhân thật ta mới phiền não, ta vừa vặn muốn trừng phạt một người, người liền đem hắn mang về làm nam sủng đối đãi đi.”

“Ai?” Mạc Trần Cẩm vẫn là rất không thích.

“Rất nhanh người sẽ nhìn thấy, một nam sủng không tồi nha, chỉ hy vọng người đến lúc đó không cần thay đổi chủ ý yêu thương hắn mới tốt.” Dạ Hạo Định cười đến thần bí.

“Cái tính thừa nước đục thả câu của người thật đúng là một chút cũng chưa biến a, khi nào thì có thể nhìn thấy?”

“Đêm nay.”

4. Chương 4

Thuỷ Vô Dương thật không ngờ sau khi làm cho Khoá Ái chạy trốn, Dạ Hạo Định lại tức giận như thế, thế nhưng đem y nhốt đến thuỷ lao lâu như vậy.

Nhưng một khi đã để ý Khoá Ái như vậy, thế thì tại sao còn muốn thương tổn hắn nặng đến thế chứ? Tuy vậy, cũng nên làm cho nam nhân vô cùng kiêu ngạo kia nếm thử hương vị thất bại. Gọi lên khoé môi, Thuỷ Vô Dương cười đến có chút đắc ý.

Kéo lại quần áo trên người, rõ ràng vừa mới nhập thu, Thuỷ Vô Dương cũng đã tay chân lạnh như băng, đây đều là di chứng ở thuỷ lao lưu lại, nhưng Thuỷ Vô Dương cũng không hối hận, nếu cái giá phải trả này có thể làm cho Khoá Yêu cùng Dạ Hạo Định nhận rõ tình cảm của chính mình, đạt được hạnh phúc, y chịu chút khổ sở ấy cũng là đáng giá.

Thế nhưng Thuỷ Vô Dương cũng không nghĩ tới Dạ Hạo Định lòng dạ quá hẹp hòi, còn chuẩn bị một trừng phạt khác chờ y.

Rời đi Lãnh Nguyệt cư bị giam giữ gần ba tháng, Thuỷ Vô Dương rửa mặt chải đầu một chút sau đó đã bị đưa vào trong đại sảnh.

Mới vừa vào đại sảnh, Thuỷ Vô Dương liền thấy ngoại trừ Dạ Hạo Định ra, còn có khách nhân ở đó, hơi hơi nhíu mày, Thuỷ Vô Dương liền đem ánh mắt dừng ở trên thân nam nhân tuổi trẻ kia.

Cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi a, nhưng đã có đại quyết đoán như thế, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên nha.

Thuỷ Vô Dương tinh tế đánh giá thiếu niên so với mình trẻ hơn rất nhiều, bên môi thuỷ chung mang theo ôn hoà ý cười.

“Mạc Trần Cẩm, lễ vật của người đến.” Thấy Thuỷ Vô Dương đi vào đại sảnh, Dạ Hạo Định liền cười nói.

Nghe thấy Dạ Hạo Định nói như thế, Mạc Trần Cẩm xoay đầu nhìn qua, quả nhiên thấy ở cửa đứng một nam tử.

Người như vậy thích hợp làm nam sủng sao? Vừa nhìn thấy Thuỷ Vô Dương cả người dào dạt khí chất thoát tục, Mạc Trần Cẩm thực hoài nghi.

Thuỷ Vô Dương thân trước mặc áo dài màu nguyệt sắc, con ngươi đen sáng ngời thuỷ chung ôn hoà nhìn chăm chú vào hết thấy, bên môi luôn lộ ra nụ cười ôn nhu, cả người làm cho người ta cảm giác dị thường thoải mái, ai lại đem một nam tử như vậy cùng nam sủng liền tưởng cùng một chỗ chứ?

“Người đang nói đùa sao? Dạ Hạo Định?” Thu hồi ánh mắt, Mạc Trần Cẩm thần nhiên hỏi.

“Như thế nào?” Dạ Hạo Định cười hỏi, “Chẳng lẽ là Vô Dương không tốt sao?”

Phải nói là thật tốt quá đi, âm thầm thở dài, Mạc Trần Cẩm cũng đoán không ra Dạ Hạo Dịch rốt cuộc suy nghĩ cái gì, thế nhưng đem một nam tử xuất sắc như vậy đưa cho hắn.

“Hắn nhìn thế nào cũng không giống nam sủng đi.” Mạc Trần Cẩm biểu tình có chút bất đắc dĩ.

Nam sủng? Nghe xong Mạc Trần Cẩm nói, Thuỷ Vô Dương cũng có chút cười khổ, Dạ Hạo Dịch lần này thật sự tức giận đến không nhẹ nha.

Bất quá Thuỷ Vô Dương cũng không lo lắng, bởi vì cho dù y bị đưa cho thiếu niên này, thoát nhìn cũng không có gì nguy hiểm, mục đích chủ yếu của Dạ Hạo Dịch chắc là định vũ nhục ta một chút, thật sự là trẻ con.

“Hắn là nam sủng xuất sắc nhất của Ám Dạ Cung chúng ta, người cho là nam sủng thấp kém có thể cùng hắn so sánh sao?” Chú ý tới ý cười bên môi Thuỷ Vô Dương thuỷ chung không thay đổi, Dạ Hạo Dịch càng giận, lúc đầu gã chỉ là muốn dọa dọa Thuỷ Vô Dương, bất quá lúc này gã là thật sự quyết định đem người đưa cho Mạc Trần Cẩm.

“Dù sao người muốn cho người thích người hết hy vọng, thì phải tìm một người xuất sắc một chút đến phối hợp, hắn không phải rất thích hợp sao? Tin tưởng chỉ cần người đem hắn mang về, ai cũng sẽ tin người là thật sự thích nam nhân này.”

Ngón tay đang gõ gõ vào mặt bàn tạm dừng một chút, Mạc Trần Cẩm đột nhiên ý thức được lời Dạ Hạo Dịch nói rất có đạo lý, muốn cho người khác tin tưởng tâm hắn có thể trong thời gian ngắn như vậy liền bị bắt lấy được, thì phải là một người không giống bình thường, nam nhân này xác thực đủ tư cách, nếu tìm người khác, cũng rất dễ dàng lộ ra dấu vết.

Quyết định chủ ý, Mạc Trần Cẩm gật gật đầu nói: “Được rồi, vậy thì ta liền mang hắn đi.”

“Cứ tự nhiên.” Dạ Hạo Dịch nở nụ cười, sau đó đem ánh mắt nhắm ngay Thuỷ Vô Dương, “Vô Dương, người cần phải hảo hảo hầu hạ chủ tử tương lai của người đó.”

“Vâng, cung chủ.” Dịu ngoan trả lời, Thuỷ Vô Dương đem nhân vật của mình biểu diễn rất khá, vừa lòng thấy trong mắt Dạ Hạo Dịch sắp phun ra lửa.

Không có nhận thấy được thuỷ triều gợn sóng giữa Dạ Hạo Dịch cùng Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm đứng dậy rời khỏi đại sảnh, vừa biến thành nam sủng của hắn, Thuỷ Vô Dương tự nhiên lập tức đi theo, chỉ còn lại một mình Dạ Hạo Dịch.

“Người không cần đi theo ta, sáng mai cùng ta đi là được rồi.” Đi được một đoạn đường, Mạc Trần Cẩm dừng chân lại nói.

“Nhưng ta ở một nơi khác a, sáng mai ta tìm không thấy chủ nhân người, chủ nhân người cũng tìm không thấy ta, đây thật là phiền toái.” Thuỷ Vô Dương cười tủm tỉm nói.

“Người không cần bảo ta chủ nhân, trước mặt người khác người kêu ta Trần Cẩm là được, ngược lại người kêu ta bảo chủ, đã hiểu chưa?”

“Vâng, bảo chủ.” Ở trong đầu Thuỷ Vô Dương rất nhanh nghĩ đến một bảo chủ họ Mạc rất nổi danh, liền biết y lần này là đang sắp ở cùng người như thế nào.

“Người tên là gì?”

“Thuỷ Vô Dương, bảo chủ bảo ta Vô Dương là tốt rồi.”

Nghe thấy Thuỷ Vô Dương thập phần chú ý lời nói đúng mực, Mạc Trần Cẩm nhin không được liếc mắt nhìn y nhiều một chút, như thế nào cũng nghĩ không thông tại sao y lại là nam sủng.

Ánh trăng rơi tại trên mặt nam tử, hình thành một tầng ánh sáng thần nhiên, đem khí chất ôn hoà của Thuỷ Vô Dương phụ trợ càng thêm mượt mà, đôi con ngươi đen để lộ ra ôn nhu làm cho Mạc Trần Cẩm trong nháy mắt say lòng, nhận thấy chính mình thất thố, Mạc Trần Cẩm vội vàng nhìn về nơi khác.

“Bảo chủ, buổi tối hôm nay ta ngủ như thế nào?” Nhận thấy động tác nhỏ của Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương cũng không nói gì, mà là cố ý dời đi đề tài.

Nghĩ nghĩ, Mạc Trần Cẩm có chút thất bại nói, “Người ngủ phòng ta đi.”

“Vâng.” Tiến triển nhanh như vậy sao?

“Ta và người là tách ra ngủ.” Thấy Thuỷ Vô Dương có chút kinh ngạc, Mạc Trần Cẩm lẩm miệng giải thích một câu.

“Ta hiểu được.” Trong mắt Thuỷ Vô Dương ý cười càng đậm.

Có chút ảo não thái độ chính mình đối đãi Thuỷ Vô Dương ôn hoà ngoài dự đoán, Mạc Trần Cẩm quyết định phải cứng rắn lạnh lùng hơn.

Người như hắn, sẽ không có ai thích, chỉ có trái tim đủ kiên cường, vậy sẽ không bị thương tổn gì nữa, nhiều năm qua như vậy, hắn không phải vẫn làm được rất tốt sao? Về sau cũng nhất định không có vấn đề, nhất định.

Âm thầm vì chính mình bơm hơi, Mạc Trần Cẩm không có chú ý tới đi theo hắn phía sau Thuỷ Vô Dương lộ ra ánh mắt hứng thú.

Trở lại phòng, Mạc Trần Cẩm liền đem vài cái ghế xếp lại, nằm lên.

“Người ngủ giường đi.”

“Điều này sao được, ngài là bảo chủ a.” Thuỷ Vô Dương trừng mắt nhìn, kinh ngạc nói.

“Người lớn tuổi hơn ta.” Mạc Trần Cẩm tùy ý tìm có phản bác.

Đây là lý do gì nha? Thuỷ Vô Dương buồn cười, ta còn chưa tới bảy tám mươi tuổi đi.

Thấy Thuỷ Vô Dương vẫn đứng ngây ngốc bất động, Mạc Trần Cẩm có chút không kiên nhẫn thúc giục, “Sớm một chút đi ngủ, chúng ta sáng mai sẽ lên đường.”

“Bảo chủ, người thật sự là một người ôn nhu.” Thuỷ Vô Dương cười nói.

“Ta một chút cũng không ôn nhu!” Mạc Trần Cẩm kêu lớn, phản ứng rất kịch liệt.

Sửng sốt một chút, Thuỷ Vô Dương không nghĩ tới một câu thế nhưng khiến cho người này phản ứng lớn như vậy, xem ra đây là cấm kỵ của hắn, nhưng vì sao chứ? Rõ ràng là đang khích lệ hắn a.

Nhưng nghi hoặc về nghi hoặc, Thuỷ Vô Dương vẫn là mở miệng giải thích: “Thực xin lỗi, bảo chủ.”

“Đi ngủ đi.” Chú ý tới cảm xúc của mình quá mức kịch liệt, thanh âm Mạc Trần Cẩm có chút cứng ngắt.

Lần này Thuỷ Vô Dương quả nhiên ngoan ngoãn lên giường nghỉ ngơi, một lát sau, y chợt nghe thấy tiếng hô hấp vững vàng của Mạc Trần Cẩm truyền đến, thế này mới mở mắt ra, quay đầu nhìn người nằm ở trên ghế nghỉ ngơi.

Mạc Trần Cẩm ngay cả khi ngủ cũng không tháo mặt nạ ra, mặt nạ màu bạc ở trong đêm đen để lộ ra vài phần lạnh lùng, làm cho người ta khiếp bước, không dám tiếp cận hắn, đây là phương pháp duy nhất Mạc Trần Cẩm bảo hộ chính mình.

Rốt cuộc hắn đã gặp qua chuyện gì? Thế nhưng đối người khác phòng bị như vậy?

Thuỷ Vô Dương đối thiếu niên này sinh ra tò mò.

5. Chương 5

Đi theo Mạc Trần Cẩm vào Đàn Ưng Bảo, Thuỷ Vô Dương mới chính thức biết đến thực lực Đàn Ưng Bảo rốt cuộc có bao nhiêu kinh người, không khỏi đối Mạc Trần Cẩm thêm vài phần kính trọng.

Mắt thấy lập tức sẽ tiến bảo, Mạc Trần Cẩm liền ngừng lại, Thuỷ Vô Dương từ trong xe ngựa ló đầu ra, muốn nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ai ngờ vừa xóc màn lên, liền thấy Mạc Trần Cẩm xuống ngựa đi về phía mình.

Trừng mắt nhìn, Thuỷ Vô Dương không rõ vì sao đã ngó lơ mình mấy ngày qua mà lúc này Mạc Trần Cẩm lại đi về phía mình.

“Xảy ra chuyện gì sao? Trần Cẩm?”

“Người cùng ta cười chung một con ngựa đi.” Mạc Trần Cẩm hướng Thuỷ Vô Dương vươn tay.

Nếu lập tức sẽ đến Đàn Ứng Bảo, thế thì vở diễn kia cũng nên bắt đầu thôi.

Hoàn hảo Thuỷ Vô Dương còn nhớ rõ vai diễn của mình là gì, lập tức lấy lại tinh thần, bắt tay đưa cho Mạc Trần Cẩm.

Một lần nữa xuất phát, Thuỷ Vô Dương mềm mại tựa vào trước ngực Mạc Trần Cẩm, hai người kéo dài không khí “tình chàng ý thiếp”.

Sau khi hai người tiến bảo, hình ảnh này toàn bộ dừng ở trong mắt Bạch Linh ra nghênh đón Mạc Trần Cẩm trở về, mặt Bạch Linh nháy mắt trắng bệch, nhưng rất nhanh nàng liền khôi phục trấn định.

“Bảo chủ, ngài đã trở lại.” Đến trước mặt Mạc Trần Cẩm, Bạch Linh mỉm cười nói, trên mặt tràn đầy thân thiết.

Hành động ấy của Bạch Linh làm cho Thuỷ Vô Dương có cơ hội để ý cô gái này lâu một chút, khi Thuỷ Vô Dương ngẩng đầu nhìn Mạc Trần Cẩm, chú ý tới hần khe biến cảm xúc, trong lòng một mảnh sáng tỏ.

Hiểu được cô gái này là “tình địch” của y.

“Ta ra ngoài mấy ngày, chuyện trong bảo làm phiền các người nhiều.” Mạc Trần Cẩm không có đối Bạch Linh nói, mà là đem ánh mắt chuyển về phía Mạc Dịch, người đi theo bên cạnh Bạch Linh.

“Bảo chủ nói quá lời, chúng ta chỉ là làm tròn phận sự mà thôi.” Mạc Dịch thùy hạ mắt, thái độ cung kính nói.

Gật gật đầu, Mạc Trần Cẩm cũng không phải một người thích khen ngợi cấp dưới, hần chuyển đề tài.

“Vị này là Thuỷ Vô Dương Thuỷ công tử, là hảo hữu ta kết giao khi ra ngoài, lần này nhận lời mời của ta đến trong bảo làm khách, các người nhất định phải đối xử tử tế với hần, hiểu chưa?” Mạc Trần Cẩm trước mặt mọi người nói rõ thân phận của Thuỷ Vô Dương.

“Vâng.” Người trong Đàn Ứng Bảo cùng trả lời.

“Vô Dương, ta trước mang người đi xuống nghỉ ngơi.” Vừa lòng nở nụ cười, Mạc Trần Cẩm cúi đầu nói với Thuỷ Vô Dương, biểu tình dị thường ôn nhu.

“Vâng, làm phiền Trần Cẩm.” Thuỷ Vô Dương đương nhiên cũng tiếp nhận hảo ý của Mạc Trần Cẩm, lập tức đi qua trước mặt mọi người.

Cuối cùng, khi y đi ngang qua Bạch Linh, thấy Bạch Linh cố tỏ ra bình tĩnh, nội tâm hơi có chút thương hại.

Bị người mình yêu gây thương tích, chỉ sợ đây là vết thương đau nhất trên đời này.

Nhưng lực chú ý của Thuỷ Vô Dương rất nhanh lại đặt tại trên người Mạc Trần Cẩm, y có thể cảm nhận được tay Mạc Trần Cẩm đang nâng mình cảm có bao nhiêu chặt, làm thất lực y sắp bị vận gãy.

Hai người kia thật là thú vị, rõ ràng thích lẫn nhau, vì sao còn muốn thương tổn cho nhau? Tuy rằng Thuỷ Vô Dương cõi lòng đầy tò mò, nhưng y còn không quên phải giải cứu thất lực của mình.

Vặn vẹo thân thể, nhắc nhở Mạc Trần Cẩm hần đang rất dùng sức, lấy lại tinh thần, Mạc Trần Cẩm vội vàng thả lỏng lực tay, đối với Thuỷ Vô Dương xin lỗi cười cười.

Nhìn thân ảnh Mạc Trần Cẩm cùng Thuỷ Vô Dương thân mật tựa vào cùng nhau rồi xa, Bạch Linh cắn môi dưới, cố nén thương tâm.

Mà Mạc Dịch đem hết thảy thu vào trong mắt chỉ có thể lặng im nắm chặt nắm tay, để ngừa chính mình xông lên ôm lấy Bạch Linh, an ủi nàng.

Nhưng mà không được, Mạc Dịch biết chính mình không được, bởi vì người Bạch Linh chờ không phải gã, cho tới bây giờ cũng là không.

6. Chương 6

Đem Thuỷ Vô Dương đưa đến căn phòng cách phòng mình gần nhất, Mạc Trần Cẩm liền chuẩn bị rời đi, lại bị Thuỷ Vô Dương gọi lại.

“Bảo chủ, tại sao ngươi không nói thẳng ta là nam sủng?” Thuỷ Vô Dương đối với điểm ấy thật cảm thấy hứng thú.

“Không tất yếu làm thấp đi ngươi.” Mạc Trần Cẩm thản nhiên trả lời, giống như đây là chuyện rất bình thường.

“Bảo chủ quả nhiên là người tốt nha.” Thuỷ Vô Dương ngậy ra một chút, lộ ra nụ cười ôn hoà nói.

Kỳ quái nhìn Thuỷ Vô Dương liếc mắt một cái, Mạc Trần Cẩm đã thật lâu không được người khác xem là người tốt, hẳn thật sự không rõ nam nhân mới cùng hắn ở chung vài ngày tại sao lại cho rằng hắn là người tốt?

Nhưng kỳ quái về kỳ quái, Mạc Trần Cẩm vắng mặt mấy ngày, trong bảo đã có rất nhiều chuyện tồn đọng, không thể cứ ở nơi này trì hoãn, xoay người liền rời đi.

Sau khi Mạc Trần Cẩm rời đi, Thuỷ Vô Dương liền không có việc gì ở trong phòng đi đi lại lại, muốn làm quen một chút hoàn cảnh nơi mình sẽ định cư một thời gian.

Vừa đẩy ra cửa sổ, Thuỷ Vô Dương liền thấy hai nha hoàn thanh tú nghênh diện đi tới, hình như mục đích chính là phòng mình.

Tiếng đập cửa vang lên, hai nha hoàn bước vào phòng, lễ phép lại lãnh đạm đối Thuỷ Vô Dương nói: “Tiên sinh, chúng ta là nha hoàn được phái tới hầu hạ ngài, ta gọi là Thuý Vân, nàng kêu Thuý Vũ, xin hỏi ngài có gì phân phó không?”

“Là ai phái các ngươi đến?” Thuỷ Vô Dương hỏi.

“Là Bạch Linh, Bạch tiểu thư.” Thuý Vân không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp.

Nữ tử này thật là đối tượng đáng giá nghiên cứu nha, thế nhưng lại phái người tới hầu hạ “tình địch”, nếu nàng không phải quá độ lượng thì chính là có âm mưu. Thuỷ Vô Dương âm thầm có chút đề phòng.

“Ta muốn tắm rửa, giúp ta chuẩn bị nước đi.” Nhưng mặc kệ Bạch Linh rốt cuộc muốn làm cái gì, hiện tại có người cho ý sai sử, Thuỷ Vô Dương cũng liền tận dụng.

“Vâng.” Cúi đầu, hai nha hoàn nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi chuẩn bị nước ấm cho Thuỷ Vô Dương.

Bọn nha hoàn vừa rời khỏi, lại có tân khách tới chơi, mở cửa ra, Thuỷ Vô Dương có chút kinh ngạc, người tới dĩ nhiên là nhị bảo chủ của Đan Ứng Bảo – Mạc Dịch.

Mặc kệ đối phương tiến đến với mục đích gì, Thuỷ Vô Dương từ nhỏ đã được giáo dục nên không cho phép ý để khách nhân đứng ở cửa nói chuyện, cho nên y nghiêng người, làm cho Mạc Dịch vào phòng.

“Không biết Mạc công tử tìm tại hạ có chuyện gì không?”

“Ta sợ Thuỷ tiên sinh không quen quy củ Đan Ứng Bảo, đặc biệt đến báo cho biết một chút.” Mạc Dịch vẫn là bộ dáng lạnh lùng, cũng không sợ đắc tội khách nhân.

“Nguyện ý nghe chỉ giáo.” Thuỷ Vô Dương gọi lên khoe môi cười khê.

Chắc là định tới chỗ y đánh ra oai phủ đầu, nhưng người gây ra chuyện này có phải là y đâu, vì sao gã lại muốn nhằm vào y chứ?

Ở mặt ngoài giả vờ như đang chăm chú nghe Mạc Dịch nói quy củ, nhưng bên trong, Thuỷ Vô Dương đang tinh tế phân tích Mạc Dịch.

Một lần nữa trở lại phòng Thuỷ Vô Dương, Thuỷ Vân cùng Thuỷ Vũ tiến vào liền thấy Mạc Dịch, rõ ràng sưng sốt một chút, lập tức cúi đầu, đều cung kính nói: “Dịch thiếu gia.”

Thấy người hầu đi theo phía sau hai người nâng mộc dũng, Mạc Dịch vừa định nói gì đó, lại bị Thuỷ Vô Dương cắt lời.

“Mạc công tử có thể đem quy củ của Đàn Ưng Bảo viết trên giấy cho tại hạ, tại hạ nhất định sẽ xem.”

Mạc Dịch nghĩ nghĩ, cũng liền gật gật đầu, đáp ứng, “Thuỷ tiên sinh một đường tiến đến chắc cũng mệt mỏi, ta sẽ không quấy rầy.”

Đem Mạc Dịch đưa đến cửa, sau khi gã rời đi, bọn người hầu liền đem mộc dũng nâng vào phòng, sau đó toàn bộ đều đi ra ngoài.

“Thỉnh tiên sinh chậm dừng.” Thuỷ Vân tùy tay đóng cửa lại.

Cởi quần áo, ngồi vào mộc dũng, cảm thụ nước ấm vây quanh, thân thể mỗi một ngày chiếm được thư giải, Thuỷ Vô Dương thoải mái nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân.

Tuy rằng thân thể thả lỏng, nhưng đầu óc Thuỷ Vô Dương lại một chút cũng chưa thả lỏng, y không ngừng nghĩ về Mạc Trần Cẩm, Bạch Linh cùng Mạc Dịch.

Vì làm cho chính mình về sau có thể qua thoải mái một ít, giai đoạn này nên làm chút chuẩn bị, luôn luôn không thích sự tình chệch đường ray, Thuỷ Vô Dương tình nguyện hiện tại vất vả, còn hơn ngày sau nhận hậu quả do sai lầm của mình.

“Thật là, xem ra nam sủng cũng không phải dễ làm nha.” Dừng tay vẩy nước, nhìn nước theo khe hở ngón tay chảy xuống, Thuỷ Vô Dương nở nụ cười.

Bất quá cũng tốt, nếu không có chút khiêu chiến, ngày qua chắc sẽ rất nhàm chán.

7. Chương 7

Mấy ngày kế tiếp, Thuỷ Vô Dương luôn được sống trong cảm giác yêu thương, được người nâng niu trong lòng bàn tay, Mạc Trần Cẩm đối y cực kỳ ôn nhu, ôn nhu đến Thuỷ Vô Dương cơ hồ đều sắp quên đi một Mạc Trần Cẩm lạnh lùng khi mới gặp, trong lòng có cảm giác ấm áp, tuy rằng biết đây là Mạc Trần Cẩm giả vờ, nhưng Thuỷ Vô Dương vẫn rất cảm động.

Đã lâu lắm rồi y chưa biết đến cảm giác được cưng chiều như vậy.

“Người làm sao vậy?” Chú ý tới Thuỷ Vô Dương thất thần, Mạc Trần Cẩm lo lắng hỏi.

Đối diện ánh mắt Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương lại nở nụ cười, là do y nghĩ nhiều mà thôi, Mạc Trần Cẩm làm như vậy căn bản là không phải thật lòng, trong mắt hắn không có cảm tình gì, bình thường như nước, không có chút gợn sóng.

“Không, không có gì.” Cúi đầu, Thuỷ Vô Dương diễn tốt lắm nhân vật của y, dịu ngoan tựa vào trong lòng Mạc Trần Cẩm.

Rõ ràng đều sắp ba mươi, thế nhưng còn có thể bị một chút ôn nhu như vậy làm nhiễu loạn tâm tư, Thuỷ Vô Dương ơi Thuỷ Vô Dương, người làm người thật đúng là quá thất bại. Thuỷ Vô Dương có chút tự giễu.

“Thật sự không có gì sao?” Mạc Trần Cẩm vẫn có chút lo lắng hỏi, chỉ tiếc lần này Thuỷ Vô Dương cúi đầu, mà bỏ qua trong mắt Mạc Trần Cẩm toát ra chân thật lo lắng.

“Thật sự không có gì.” Tuy rằng trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng thanh âm Thuỷ Vô Dương vẫn ôn nhu như trước, giống như vĩnh viễn đều không biết phát cáu vậy.

Tạm dừng một chút, Thuỷ Vô Dương nói: “Ta chỉ là có chút mệt mỏi, muốn trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Được, ta đưa người trở về phòng.” Thấy sắc mặt Thuỷ Vô Dương có chút tái nhợt, Mạc Trần Cẩm cũng không ép y tiếp tục đi lại bên ngoài, mà là đỡ y đi về phòng.

Rất xa nhìn lại, Mạc Trần Cẩm cùng Thuỷ Vô Dương tựa như một đôi tình nhân, nâng đỡ nhau, hình ảnh hài hoà xinh đẹp, mà một màn này đều dừng ở trong mắt Bạch Linh đang đứng trên hành lang.

Căn môi dưới, Bạch Linh trong mắt tràn đầy bi ai.

Tại sao, tại sao lại là một nam nhân chứ?

Có lẽ là do Mạc Trần Cẩm cùng Thuỷ Vô Dương diễn quá tốt, cho nên mọi người trong Đàn Ứng Bảo đều nhận định Mạc Trần Cẩm yêu một người nam nhân, tuy rằng mọi người cũng không đồng ý, nhưng từ sau khi lão bảo chủ qua đời, không ai dám hỏi việc tư của Mạc Trần Cẩm tính tình cổ quái.

Mọi người đều sợ Mạc Trần Cẩm, không chỉ vì khí thế uy nghiêm, tác phong quyết đoán, thủ đoạn sắc bén của y, mà còn một nửa nhân tố là khuôn mặt bị huỷ một nửa kia.

Từ ngày bị huỷ nửa khuôn mặt, Mạc Trần Cẩm biến thành một nửa anh tuấn như thiên thần, mà một nửa khác lại xấu xí như ma quỷ, mãnh liệt đối lập càng tạo ra hiệu quả khủng bố, tuy rằng phần lớn thời gian Mạc Trần Cẩm đều đeo mặt nạ, nhưng ấn tượng đáng sợ kia vẫn khắc sâu ở trong lòng mọi người.

“Bạch Linh.” Lặng lặng quan sát Bạch Linh hồi lâu, Mạc Dịch rốt cục nhịn không được lên tiếng gọi nàng.

“Chuyện gì?” Không quay đầu lại, Bạch Linh không muốn làm cho bất luận kẻ nào thấy vẻ chật vật của nàng.

“Có sổ sách cần người đi kiểm kê một chút.” Mạc Dịch nhẹ nhàng thở dài đáp.

“Đi thôi.” Điều chỉnh tốt lắm cảm xúc của mình, Bạch Linh vội vàng đi qua Mạc Dịch.

Nhìn chăm chú vào bóng dáng Bạch Linh, ánh mắt Mạc Dịch ám ám, nhưng rất nhanh liền đuổi theo.

Ba người bọn họ giống như một vòng tròn, truy đuổi lẫn nhau, nhưng như thế nào cũng đuổi không kịp, nay, nam nhân kia xuất hiện, có thể thay đổi sự cân bằng này hay không? Kỳ thật trong lòng Mạc Dịch vẫn có một tia hy vọng.

Bọn họ đều mệt mỏi, mười mấy năm, sự tình cũng nên có lúc chấm dứt.

8. Chương 8

Thuý Vũ chưa bao giờ biết một người nam nhân nửa nằm ở trên ghế, bàn tay trắng nõn cầm một quyển sách, khi rũ mắt đọc cũng có thể hiện ra một loại phong tình khác, dù hoặc, lại không mất đi vẻ nam tính, không tự giác, Thuý Vũ xem ngây người.

Tựa hồ đã nhận ra ánh mắt nghiên cứu tìm tòi, Thuỷ Vô Dương ngẩng đầu, vừa lúc bắt giữ được ánh mắt Thuý Vũ còn chưa kịp thu hồi, thấy Thuý Vũ đỏ bừng mặt, Thuỷ Vô Dương không khỏi mỉm cười, nhưng không mở miệng, miễn cho Thuý Vũ càng xấu hổ.

Thuý hạ mắt, Thuỷ Vô Dương tiếp tục nhìn quyển sách trên tay, nhưng tâm tư lại sớm không ở mặt trên, trong lòng bị một vấn đề làm phức tạp hồi lâu, sau một lúc lâu, y đột nhiên mở miệng nói: “Thuý Vũ, ta có thể hỏi người một số việc không?”

“Công tử mời nói.” Thuý Vũ có chút vừa mừng vừa lo đáp.

Chần chờ một chút, Thuỷ Vô Dương mở miệng hỏi: “Mạc Trần Cẩm tại sao lại biến thành như vậy?”

Vừa nghe vấn đề của Thuỷ Vô Dương, Thuý Vũ có chút khó xử, nàng không biết nên trả lời như thế nào.

“Làm khó người rồi sao?” Thuỷ Vô Dương nhẹ giọng hỏi.

Đối diện với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Thuỷ Vô Dương, Thuý Vũ cắn chặt răng nói: “Cũng không phải, chẳng qua nô tỳ không biết nên nói như thế nào, dù sao lúc sự tình phát sinh, nô tỳ còn chưa tiến bảo, sau này cũng là từ trong miệng người khác biết được.”

“Không sao, biết bao nhiêu nói bấy nhiêu đi.”

“Vâng.” Lên tiếng, Thuý Vũ bắt đầu đem chuyện mà mình biết chậm rãi nói ra.

“Vết thương trên mặt bảo chủ là vào năm hấn mười hai tuổi tạo thành, lúc ấy là lễ mừng năm mới, đáng lẽ ra mọi người đều rất vui, ai ngờ buổi tối giao thừa phòng bảo chủ thể nhưng đột nhiên phát cháy, lửa cháy rất lớn, nếu không phải lão bảo chủ vọt vào đem bảo chủ cứu ra, thì bảo chủ nhất định đã chết không thể nghi ngờ.”

“Đang an ổn như thế sao đột nhiên lại cháy chứ?” Thuỷ Vô Dương có chút nghi hoặc.

“Về điều này, mọi người đều nghị luận, nghe nói bảo chủ khi ngủ đều phải đốt đèn trắng đêm, ngày đó vừa vượn gió lớn, làm ngọn nến ngã xuống đất, gây cháy.” Thuỷ Vũ thành thật đem những gì mình biết nói ra.

“Ồ, ra là thế.” Thuỷ Vô Dương tựa vào ghế dài, thuận miệng ứng một câu, không biết suy nghĩ cái gì.

“Kỳ thật công tử, còn có một việc nô tỳ không biết có nên nói hay không.” Thuỷ Vũ chần chờ một chút, mở miệng nói, biểu tình rất đắn đo.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.” Thuỷ Vô Dương lộ ra nụ cười trấn an.

“Kỳ thật có người nói trận hoạ nạn năm đó là có người cố ý đốt.”

Nhíu mày, Thuỷ Vô Dương truy vấn, “Thế ai đã làm việc đó?”

“Không biết, nhưng có người nói là do Dịch thiếu gia.” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Thuỷ Vũ nhẹ đi, dù sao loại sự tình này không phải hạ nhân bọn họ có thể nói.

“Công tử, ngài trăm ngàn lần đừng nói là nô tỳ nói nha.” Thuỷ Vũ có chút lo lắng nói.

“Ta đã biết.” Nhìn cô gái tuổi trẻ lộ ra biểu tình lo lắng, Thuỷ Vô Dương nhin không được cười vươn tay sờ sờ tóc của nàng, cảm giác có hơn một muội muội thiên chân khả ái.

Bị hành động thân mật này của Thuỷ Vô Dương làm cho hoảng sợ, nhưng Thuỷ Vũ cũng không né tránh, tuy nhiên mặt càng đỏ hơn.

“Nhưng nếu là do Dịch thiếu gia làm, thế tại sao lão bảo chủ không truy cứu? Trần Cẩm vì sao lại tiếp tục dùng hấn chứ?” Thuỷ Vô Dương như đang lăm bằm lăm bầu.

“Này, nô tỳ cũng không biết.”

Thuỷ Vô Dương vốn không trông cậy vào Thuỷ Vũ có thể cho y đáp án, mà là chính mình lâm vào trầm tư.

Không biết vì sao, Thuỷ Vô Dương đột nhiên rất muốn có thể càng thêm hiểu biết Mạc Trần Cẩm, kỳ thật hai người bọn họ rất giống nhau, đều khát vọng được đến tình yêu, chẳng qua Mạc Trần Cẩm là khát vọng yêu lại không dám yêu, mà y lại khát vọng yêu mà không chiếm được yêu.

Cho nên, Thuỷ Vô Dương hy vọng Mạc Trần Cẩm sống càng thêm vui vẻ.

Đột nhiên, cửa phòng bị người gõ vang, Thuỷ Vũ chạy tới mở cửa, đi vào là Thuỷ Vân cùng một nam tử trẻ tuổi.

“Công tử, vị này là phó tổng quản trong bảo, Ngụy Phàm.” Thuỷ Vân vì Thuỷ Vô Dương giới thiệu thân phận của nam tử trẻ tuổi.

“Đàn Ung Bảo quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp, vài vị chủ nhà đều là người trẻ tuổi nha.” Thuỷ Vô Dương đứng dậy, cười nói.

“Làm sao, Thuỷ công tử quá khen.” Cùng Mạc Dịch khác nhau, vị phó thủ này có vẻ rất biết đạo lý đối nhân xử thế, ăn nói cũng khéo.

“Không biết Ngụy phó tổng quản tìm tại hạ có chuyện gì?” Thuỷ Vô Dương cũng không vòng vo, gọn gàng dứt khoát hỏi.

“Lập tức sẽ nhập thu, bảo chủ lệnh cho ta mang Thuỷ công tử đi bố phường chọn mấy khúc vải may quần áo.”

“Vậy làm phiền.” Gật gật đầu, Thuỷ Vô Dương đi theo Ngụy Phàm ra ngoài, Thuỷ Vân cùng Thuỷ Vũ cũng đi theo.

Đi bố thường chọn tốt lắm vải dệt, Thuỷ Vô Dương mỗi ngày đều quanh quẩn trong bảo, mà bố thường cách phủ đệ cũng không xa, liền quyết định đi một chút, Ngụy Phàm bởi vì còn có việc khác phải làm, cho nên liền cho Thuý Vân cùng Thuý Vũ đi theo.

Đi ở trên đường cái, nhìn một toà thành trì phồn hoa không kém so với Đan Ứng Bảo, Thuỷ Vô Dương không khỏi cảm thán Đan Ứng Bảo thực lực chi cường, đang lúc đi dạo hứng thú, đột nhiên một giọng nữ mềm nhẹ ở phía sau Thuỷ Vô Dương vang lên.

“Thuỷ công tử xin dừng bước.”

Xoay người nhìn lại, Thuỷ Vô Dương thấy Bạch Linh, không khỏi ngây người một chút, tuy rằng sớm biết nàng là tình địch của y, nhưng hai người trong tình huống một mình mặt đối mặt vẫn là lần đầu tiên.

Tuy rất kinh ngạc, nhưng Thuỷ Vô Dương rất nhanh khôi phục trầm ổn tươi cười, nói: “Thì ra là Bạch cô nương, không biết Bạch cô nương gọi tại hạ lại có chuyện gì?”

“Bạch Linh có thể cùng Thuỷ công tử một mình nói chuyện không?”

Nghe thấy hai chữ một mình nói chuyện, Thuỷ Vô Dương không khỏi quay đầu nhìn nhìn Thuý Vân cùng Thuý Vũ theo bên cạnh, thấy hai người không có ý rời đi, mới đột nhiên nhớ tới, hai người này vốn là do Bạch Linh phái tới hầu hạ y, lập tức cũng liền gật đầu đồng ý đề nghị của Bạch Linh, dù sao sự thật thì y nói không đi cũng không được.

“Thuỷ công tử, mời đi bên này.”

9. Chương 9

Bạch Linh dẫn Thuỷ Vô Dương đến một trà lâu, ngồi ở vị trí sát đường trên lầu hai, Thuỷ Vô Dương thanh thoi cầm lấy chén trà thưởng thức, thuận tiện nhìn xem phong cảnh bên ngoài, cũng không vội vã thúc giục Bạch Linh.

Bạch Linh có vài lần muốn mở miệng nói chuyện, lại không biết nên nói từ đâu.

Thu hồi ánh mắt, Thuỷ Vô Dương quay đầu đánh giá cô gái xinh đẹp ngồi ở đối diện, nói thật, nàng rất đẹp, đó là một loại xinh đẹp của tiểu thư khuê các, nhưng Thuỷ Vô Dương rất rõ ràng, nàng cũng không phải nữ tử bình thường, nàng là một nữ tử có bản lĩnh, chứng kiến cùng nghe nói mấy ngày nay liền biết, nếu nàng cùng Mạc Trần Cẩm thành thân, tương lai nhất định sẽ là một chủ mẫu tốt.

Chỉ tiếc a, thế sự trên người nha. Thuỷ mắt nhấp ngụm trà, Thuỷ Vô Dương cười có chút bất đắc dĩ.

“Thuỷ tiên sinh.....” Bạch Linh muốn nói lại thôi.

“Bạch cô nương, có cái gì cứ nói thẳng đừng ngại.”

Thuỷ Vô Dương mỉm cười ôn nhu luôn làm cho người ta có một loại cảm giác được trấn an, Bạch Linh không khỏi bình tĩnh lại.

Kỳ thật Bạch Linh cũng không biết tại sao khi đối diện với Thuỷ Vô Dương lại bối rối như vậy, tuy rằng nàng không phải nữ tử độc ác, nhưng thương trường nên có tác phong quyết đoán, rõ ràng nàng có thể trực tiếp mở miệng bảo Thuỷ Vô Dương rời đi, nhưng mà, nàng lại đang do dự, nàng luôn cảm thấy một nam tử siêu phàm thoát tục như vậy cùng Trần Cẩm không nên có loại quan hệ này.

“Bạch cô nương?” Thấy Bạch Linh đối chính mình ngẩn người, Thuỷ Vô Dương nhẹ kêu.

“A.” Bị Thuỷ Vô Dương kêu một tiếng làm Bạch Linh sửng sốt một chút mới khôi phục tinh thần lại, có chút xin lỗi cười cười.

“Bạch cô nương là muốn bảo ta rời đi đúng không?” Thuỷ Vô Dương thấy Bạch Linh cứ do dự như vậy, quyết định đem lời nàng muốn nói nói ra.

Gật gật đầu, ánh mắt Bạch Linh nhìn thẳng Thuỷ Vô Dương nói: “Thuỷ tiên sinh là người thông minh, ta đối ngài cũng có mang một phần kính ý, cho nên ta hy vọng ngài có thể tự mình rời đi.”

Nghe xong lời nói của Bạch Linh, Thuỷ Vô Dương cười khê, “Bạch cô nương, tuy rằng ta rất vui vì được cô xem trọng, nhưng ta chưa thể rời đi, thật sự là có lỗi.”

“Tại sao?!” Bạch Linh có chút không khống chế được hét to một tiếng.

Tại sao ư? Đầu ngón tay nhẹ nhàng vôn về chén trà, Thuỷ Vô Dương đang tự hỏi chính mình, nhưng lại không chiếm được đáp án, bỏ qua quan hệ ước định giữa y cùng Mạc Trần Cẩm, còn có một phần tâm tư của chính y ở bên trong đi, y không nghĩ nhanh như vậy rời đi Mạc Trần Cẩm, tuy rằng biết rõ sự ôn nhu kia chỉ là giả vờ, nhưng y vẫn muốn được tận hưởng nhiều thêm một chút.

Từ nhỏ, Thuỷ Vô Dương liền đi theo bên cạnh sư phụ, thân là thiên hạ đệ nhất nên sư phụ là một người lạnh tình, chưa bao giờ, cũng không hề biết quan tâm yêu mến, y chính là tại bên cạnh một người lạnh lùng như vậy lớn lên, rồi sau đó, y lại ở bên cạnh Dạ Hạo Định, y cùng với gã quan hệ giống như là chủ tớ, cho nên càng không thể từ chỗ Dạ Hạo Định được đến ôn nhu, Thuỷ Vô Dương cho tới bây giờ mới phát hiện y sống ba mươi năm, tình cảm dĩ nhiên là thiếu thốn như thế.

Ta làm người cũng thật đủ thất bại, cười khổ, trong con người đen như ám ngọc của Thuỷ Vô Dương hiện lên một tầng thần nhiên đau thương.

Thu hồi tâm tư, Thuỷ Vô Dương ngẩng đầu đối với Bạch Linh cười nói: “Mặc kệ như thế nào, ta sẽ không rời đi hần, thật xin lỗi.”

Câu nói kiên định này của Thuỷ Vô Dương vừa vặn bị Mạc Trần Cẩm nhận được tin tức đã chạy tới nghe thấy, Mạc Trần Cẩm cảm giác trái tim giống như bị hung hăng va chạm một chút.

Nhắm mắt lại hít sâu một chút, Mạc Trần Cẩm mới ổn định cảm xúc chính mình, đi đến phía sau Thuỷ Vô Dương, hần một phen kéo Thuỷ Vô Dương, đem y kéo vào trong lòng.

“Trần Cẩm?” Quay đầu nhìn lại, Thuỷ Vô Dương có chút kinh ngạc trước sự xuất hiện của Mạc Trần Cẩm.

“Chúng ta đi thôi.” Mạc Trần Cẩm không có đối Bạch Linh trách cứ gì, mà là trực tiếp đem Thuỷ Vô Dương mang đi.

Tại sao, người hiện tại ngay cả nhìn, cũng không nguyện ý nhìn ta liếc mắt một cái? Bạch Linh bị thương nhìn theo bóng dáng Mạc Trần Cẩm trước sau như một không nhìn nàng đã vội vã rời đi, trên mặt là nụ cười thê lương.

Trần Cẩm, đã qua nhiều năm như vậy, người vì sao vẫn không thể tha thứ ta năm đó nhất thời yếu đuối chứ?

Bị Mạc Trần Cẩm một đường kéo ra trà lâu, Thuỷ Vô Dương có chút bất an nhìn sắc mặt không chút biểu tình của hần, chần chờ một chút mới mở miệng nói: “Có phải ta đã làm sai?”

“Cái gì?” Đang suy nghĩ câu nói vừa rồi của Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm có chút ngạc nhiên nhìn Thuỷ Vô Dương, không rõ vì sao y đột nhiên nói như vậy.

“Ta không nên cùng Bạch Linh gặp mặt, cũng không nên nói nhiều như vậy.” Thuỷ Vô Dương cười cười, “Ngượng ngùng.”

Tuy rằng y hiện tại là phối hợp Mạc Trần Cẩm thoát khỏi Bạch Linh, nhưng Thuỷ Vô Dương có thể phát giác, Mạc Trần Cẩm kỳ thật cũng không phải không thương Bạch Linh, hai người chỉ là có một hiểu lầm quá sâu, mà mình chính là đang sắm vai nhân vật làm cho hai người cởi bỏ khúc mắc đó.

“Không sao, nhưng lần sau không cần cùng nàng một mình gặp mặt.” Mạc Trần Cẩm thuận miệng nói, tuy rằng hần biết Bạch Linh sẽ không đối Thuỷ Vô Dương làm ra chuyện gì, nhưng hai người vẫn là ít chạm mặt vẫn tốt hơn.

“Ta hiểu được.” Rũ mắt xuống, Thuỷ Vô Dương giấu đi trong mắt bi thương.

10. Chương 10

Mấy ngày nay Đàn Ưng Bảo có vẻ dị thường náo nhiệt, dường như tất cả mọi người đều bận rộn chuẩn bị cái gì đó, Thuỷ Vô Dương tựa vào bên cửa sổ, nhìn người hầu bận rộn, đột nhiên nở nụ cười.

Chính mình bây giờ thật sự rất có hương vị nam sủng nha, cả ngày không có việc gì, luôn hy vọng Mạc Trần Cẩm tìm đến.

“Tiên sinh?” Thấy Thuỷ Vô Dương đột nhiên nở nụ cười, Thuý Vũ hoảng sợ.

“Ha ha, không có gì, ta chỉ là đột nhiên nghĩ tới chuyện thú vị mà thôi, đúng rồi Thuý Vũ, gần đây Đàn Ưng Bảo sắp đón người nào tới sao?”

“Vâng, đúng vậy, nhị thiếu gia sắp về đến.”

“Nhị thiếu gia? Trần Cẩm còn có đệ đệ?” Thuỷ Vô Dương có chút ngoài ý muốn, “Sao cho tới bây giờ chưa từng nghe ai nhắc qua?”

“Tiên sinh người không biết chuyện này cũng rất bình thường, năm nhị thiếu gia mười tuổi đã bị đưa đến bên ngoài theo cao nhân học tập, hàng năm chỉ có thể trở về một lần, nhưng năm nay hẳn cuối cùng đã học xong trở về luôn.” Thuý Vũ giải thích.

“Ồ, thì ra là có chuyện như vậy nha.” Gật gật đầu, Thuỷ Vô Dương tỏ vẻ hiểu được.

Đang lúc Thuỷ Vô Dương cùng Thuý Vũ tán gẫu vui vẻ, cửa phòng đột nhiên bị người mở ra, người tới dĩ nhiên là Mạc Trần Cẩm.

“Bảo chủ.” Vừa thấy Mạc Trần Cẩm, Thuý Vũ liền vội vàng thu liễm nụ cười, cúi đầu cung kính chào.

“Người ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Ra khỏi phòng, Thuý Vũ đóng cửa lại, canh giữ ở bên ngoài.

“Bảo chủ.” Thấy trong phòng không người ngoài, Thuỷ Vô Dương cũng thu hồi bộ dáng phóng túng, tươi cười có lễ mà chào hỏi.

Lông mi khẽ nhú một chút, Mạc Trần Cẩm đột nhiên có chút không thích nghe Thuỷ Vô Dương gọi hắn bảo chủ, mặc dù đây là quy tắc do hắn đặt ra.

“Vô Dương, người về sau mặc kệ có người ngoài hay không, người đều bảo ta Trần Cẩm đi.”

Tuy rằng không rõ Mạc Trần Cẩm vì cái gì đột nhiên muốn thay đổi cách xưng hô, nhưng Thuỷ Vô Dương cũng không hỏi nhiều, gật gật đầu xem như đáp ứng.

“Thế Trần Cẩm đến tìm ta có chuyện gì không?”

“Đệ đệ của ta ngày mai sẽ trở lại, đến lúc đó người cùng ta đi ra dự bữa tiệc tẩy trần đón hắn.”

“Ta hiểu được.” Đưa cho Mạc Trần Cẩm một ly trà, Thuỷ Vô Dương thùy hạ mắt đáp.

Trong lúc nhất thời, hai người lâm vào trầm mặc xấu hổ.

Mạc Trần Cẩm có chút không thói quen, rất muốn đứng dậy rời đi, lại luyến tiếc rời đi, từ lần từ biệt trước, hắn đã muốn thật lâu không gặp Thuỷ Vô Dương, nhưng vì sao hôm nay tới gặp y, y lại có vẻ lạnh lùng, lãnh đạm như thế?

Mạc Trần Cẩm suy tư, nhưng thuỷ chung nghĩ không ra chính mình rốt cuộc làm sao đắc tội nam nhân tính tình ôn hoà này.

Thở dài, Thuỷ Vô Dương có chút bất đắc dĩ bật cười, Mạc Trần Cẩm thế nhưng một chút cũng chưa phát giác tâm tư của hắn đều biểu hiện ở trên mặt. Hơn nữa như vậy, căn bản là giống như một đứa trẻ bị uy khuất vậy.

Thủy Vô Dương vốn không nghĩ nhiều, dù sao Mạc Trần Cẩm căn bản không đem y để ở trong lòng, y là người thông minh, biết nên sớm dứt ra khi còn chưa hoàn toàn lún sâu vào, nhưng hiện tại xem ra, hình như hơi khó rồi.

“Trần Cẩm, người buổi chiều còn có việc gì khác không?”

“Không có.” Vừa nghe Thủy Vô Dương cùng hắn nói chuyện, Mạc Trần Cẩm vội vàng hồi đáp.

“Thế có thể ở lại nghe ta đánh đàn hay không?”

“Tốt.” Tuy rằng trả lời lãnh đạm, nhưng trong lòng Mạc Trần Cẩm cũng rất vui.

Đem Thủy Vô Dương vào phòng, Thủy Vô Dương làm cho nàng đốt trầm hương và chuẩn bị đàn, sau khi hết thấy sắp xếp xong, Thủy Vô Dương ngồi xuống trước đàn, mười ngón tay thon dài mơn trớn dây đàn, trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

Nhẹ nhàng thở hắt ra, Thủy Vô Dương gảy đàn, âm nhạc tuyệt vời từ đầu ngón tay y vang lên.

Ngồi ở cửa sổ, cầm một ly trà xanh trong tay, cảm thụ làn gió nhẹ nhàng thổi qua hai má, Mạc Trần Cẩm nhìn Thủy Vô Dương đang đánh đàn, không khỏi có chút ngây ngốc.

Kỳ thật Mạc Trần Cẩm rất thích ở cùng Thủy Vô Dương, bởi vì ở bên cạnh y có cảm giác thật thoải mái, giống như gió nhẹ phất qua mặt, không cần quá nhiều ngôn ngữ, Thủy Vô Dương chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười là có thể tiêu trừ phiền não trong hắn.

Nếu có thể đem người này trân quý trong lòng, dường như cũng tốt lắm nha. Ghé vào trên bàn, Mạc Trần Cẩm chậm rãi tiến vào mộng đẹp, bên môi còn gợi lên nụ cười thoả mãn.

Đàn xong một khúc, Thủy Vô Dương vừa ngẩng đầu liền thấy Mạc Trần Cẩm đang ngủ say, không khỏi ôn nhu mỉm cười, ý bảo Thủy Vô Dương không cần phát ra tiếng, Thủy Vô Dương lấy ra một tấm áo choàng khoác lên trên người Mạc Trần Cẩm, sau đó tiếp tục đánh đàn.

Y có thể làm được không nhiều lắm, nhưng chỉ muốn người này có thể ở nơi này của y được đến bình tĩnh, vậy nên y sẽ cố gắng làm mọi cách cho hắn, đã không thể thoát thân, Thủy Vô Dương có dự cảm này.

11. Chương 11

Nhìn thiếu niên trước mắt có vẻ ngoài năm phần tương tự với Mạc Trần Cẩm, nhưng khí chất hơn một chút lỗ mãng, Thủy Vô Dương có chút cảm khái.

Nếu Trần Cẩm năm đó không có gặp sự kiện kia, nói vậy hiện tại cũng sẽ không trở nên âm trầm như vậy đi, tuy rằng không nhất định sáng sủa giống như đệ đệ hắn, nhưng tối thiểu sẽ không thay đổi đến lạnh lùng như thế.

“Người chính là nam sủng của đại ca ta?” Mạc Trần Kiều mang theo ánh mắt tò mò nhìn Thủy Vô Dương, lời nói cũng thật trực tiếp, nhưng lại không ác ý.

Sửng sốt một chút, Thủy Vô Dương mỉm cười đáp: “Đúng vậy, ta chính là nam sủng của đại ca người.”

“Cảm giác không xong thế nào ấy, nhưng đại ca chọn người, thế Linh nhi nên làm cái gì bây giờ? Thật là phiền toái, đơn giản kêu đại ca đều cười hai người luôn đi.” Cậu thiếu niên gãi gãi đầu, phiền não lắm bầm.

Nghe xong lời gã nói, Thủy Vô Dương không khỏi bật cười.

“Trần Kiều, người lại đang nói kỳ quái cái gì đó?” Mạc Trần Cẩm đi đến bên cạnh Thủy Vô Dương, có chút bất đắc dĩ hỏi.

“Nào có, đại ca đừng oan uổng ta.” Mạc Trần Kiều lập tức kêu oan.

Hành động trẻ con của Mạc Trần Kiều làm cho Thủy Vô Dương nhìn không được cười lên tiếng, mà Mạc Trần Cẩm tuy rằng không cười ra, nhưng trong mắt lại mang theo nồng đậm ý cười.

Kỳ thật Mạc Trần Cẩm vẫn rất thương yêu đệ đệ nhỏ hơn hẳn ba tuổi, tuy rằng ở mặt ngoài mọi người đều không nhìn ra được.

“Được rồi, Trần Kiêu nhanh lên đi qua đi, mọi người đều đang chờ người đó.” Mạc Trần Cẩm thúc giục.

“Thật sự?” Vừa nghe thấy mọi người đều đang đợi mình, Mạc Trần Kiêu phấn khởi, lập tức bỏ chạy đi.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

“Vâng.” Lên tiếng, Thuỷ Vô Dương chậm rãi đi theo phía sau Mạc Trần Cẩm, đại sảnh cùng hậu viện bày tiệc cũng không xa, đi không bao lâu, Thuỷ Vô Dương liền thấy đại sảnh huyền ảo thành một mảnh.

Thuỷ Vô Dương vừa vào đại sảnh, mọi người đang huyền ảo liền lập tức im lặng lại, toàn bộ ánh mắt phóng về phía y, gọi lên khoe môi, Thuỷ Vô Dương đạm cười.

Tuy rằng y đã sớm thói quen bị người nhìn chăm chú, nhưng loại ánh mắt khinh bỉ này vẫn là lần đầu tiên.

Mạc Trần Cẩm làm như không có chú ý tới, lôi kéo Thuỷ Vô Dương lập tức ngồi xuống chủ bàn, trong lúc nhất thời Bạch Linh cũng ngồi ở chủ bàn sắc mặt trở nên có chút tái nhợt, một ít người khác sắc mặt cũng rất khó coi, không khí trở nên có chút cứng ngắc.

Lại gãi gãi đầu, Mạc Trần Kiêu thắm thở dài một hơi, cầm lấy chén rượu đứng lên, hô lớn: “Đến đến đến, ta khó khăn lắm mới học thành tài xuống núi, mọi người cho ta chút nhiệt tình được không?”

Có Mạc Trần Kiêu giải vây, sắc mặt mọi người mới dịu đi một ít, dù sao yến hội này là vì gã tổ chức, không thể không nể mặt Mạc Trần Kiêu.

Thấy không khí có phần thả lỏng, Mạc Trần Kiêu mới nhẹ nhàng thở ra ngồi xuống, ánh mắt quét nhìn Thuỷ Vô Dương liếc một cái, thấy y không bị tác động bởi cảm xúc của mọi người, vẫn bình tĩnh thông dong, không khỏi tò mò, nhẹ giọng dò hỏi: “Vô Dương, ngươi không tức giận sao?”

“Vì sao phải tức giận?” Thuỷ Vô Dương cười hỏi lại.

“Mọi người nhìn ngươi không vừa mắt nha, ngươi liền một chút cũng không cảm thấy tức giận sao?” Mạc Trần Kiêu có vẻ càng kinh ngạc.

“Có gì phải tức giận đâu? Mọi người thấy thế nào là chuyện của bọn họ, ta làm việc không thẹn với lương tâm là được rồi, cần chi để ý đến bọn họ.” Thuỷ Vô Dương cười đến thản nhiên.

Lần nữa gãi đầu, Mạc Trần Kiêu cảm thấy Thuỷ Vô Dương thật sự rất thần bí, rõ ràng chỉ là nam sủng, lại có được khí tiết cùng độ lượng như thế, thật là làm cho người ta kính nể nha.

Ai ai, mặc kệ, dù sao đại ca cảm thấy tốt là được rồi. Mạc Trần Kiêu vốn không thích nghĩ mấy vấn đề khó, đơn giản liền đem mọi việc quảng sang một bên, đem lực chú ý đều đặt tại yến hội.

Đem mấy sợi tóc xoà loà ở trên trán vén ra phía sau tai, Thuỷ Vô Dương vẻ mặt tự nhiên ăn cơm, không thêm để ý đến ánh mắt của mọi người chung quanh.

Kỳ thật Thuỷ Vô Dương cùng sư phụ y giống nhau nhất là ở điểm này, người y không để ở trong lòng là có thể bị hoàn toàn xem nhẹ.

12. Chương 12

Yến hội tiến hành đến một nửa, mọi người uống rượu, tính tình cũng bắt đầu buông ra, đám người ngồi cùng bàn với Mạc Trần Cẩm đều là tiền bối trong Đàn Ưng Bảo, một người nương theo cảm giác say reo lên: “Bảo chủ, không phải ta muốn nói, ngươi đều hai mươi tuổi, cũng nên thành thân đi, người xem Linh nhi đã đợi ngươi lâu như vậy rồi.”

Lời này vừa nói ra, người ngồi ở bàn này đều lập tức im lặng, Mạc Trần Cẩm, Bạch Linh cùng Mạc Dịch sắc mặt trở nên có chút khó coi, Thuỷ Vô Dương sắc mặt vẫn không thay đổi uống rượu, bên môi tràn đầy ý cười thú vị.

Mạc Trần Kiêu bất đắc dĩ mở miệng nói: “Lý thúc, ngươi hôm nay nói cái này làm gì nha?”

“Trần Kiều, chuyện này ngươi đừng quản, đại ca ngươi đều lớn như vậy, lão bảo chủ cũng không còn, chúng ta vài người làm thúc thúc nếu không quản, hẳn thật cưới một nam nhân về làm thiếp thì làm như thế nào đây?!” Lý thúc vừa nói xong, những người khác ngồi cùng bàn cũng lộ ra biểu tình đồng ý.

“Lý thúc, hôm nay ngươi đã đem lời này đề xuất, ta đây cũng liền trực tiếp nói với các ngươi, Mạc gia không phải chỉ có một mình ta nổi dõi, cho nên ta sẽ không vì lợi ích của Mạc gia mà hy sinh việc hôn nhân của ta, hôm nay mặc kệ ta thích nam nhân hay là nữ nhân, chuyện thành thân đều là do tự ta quyết định, ta không hy vọng người khác nhúng tay, nếu vài vị thúc thúc còn muốn tiếp tục nhúng tay, vậy đừng trách Trần Cẩm không tôn kính các vị.” Mạc Trần Cẩm nói trắng ra.

Bạch Linh sắc mặt trắng nhợt, suýt nữa ngất xỉu đi. Mạc Dịch vừa thấy, rốt cục kiềm chế không được, lời nói của Mạc Trần Cẩm một chút đường sống cũng không chừa cho Bạch Linh.

“Trần Cẩm, không được nói quá đáng như vậy.”

Mạc Trần Cẩm nhìn Bạch Linh, trong lòng cũng không chịu nổi, nhưng nếu không nói tuyệt tình như vậy, thì cũng thật chậm trễ năng, hẳn không đáng để năng tiếp tục chờ đợi, năng nên có lựa chọn tốt hơn.

Nhắm chặt mắt, Mạc Trần Cẩm lộ ra cười lạnh nói: “Quá đáng? Làm sao quá đáng chứ? Người ta yêu là Vô Dương, ta hy vọng mọi người đều có thể hiểu được!”

Mạc Trần Cẩm vừa nói xong, tất cả mọi người đều há hốc mồm, ban đầu bọn họ nghĩ đến Thuỷ Vô Dương chỉ là nam sủng mà Mạc Trần Cẩm nhất thời thấy mới mẻ, cho nên cũng liền mở một con mắt, nhắm một con mắt, quên đi, nhưng hôm nay Mạc Trần Cẩm nói yêu, điều này sao có thể chứ!

Đại ca thật đúng là lớn mật! Mạc Trần Kiều ở trong lòng nho nhỏ bội phục.

“Trần Cẩm!” Trưởng bối Mạc Trần Cẩm vô cùng đau đớn, nổi giận nói, “Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?!”

“Ta đương nhiên biết.” Có lẽ là uống hơn, có lẽ là cảm thấy thật sự không thể tiếp tục kéo dài thêm nữa, Mạc Trần Cẩm bắt buộc chính mình không đi chú ý tình huống của Bạch Linh, kiên tâm hồi đáp.

Thấy Mạc Trần Cẩm không nghe khuyên bảo, mọi người đều đem ánh mắt phần nộ hướng về phía Thuỷ Vô Dương, dù sao nếu nam nhân này không tới, Trần Cẩm tuyệt đối sẽ không thành như vậy.

Không đem ánh mắt những người kia xem trọng, Thuỷ Vô Dương lúc trước đi theo ma đầu tà đạo Dạ Hạo Dịch, loại ánh mắt này đã sớm nhìn quen, nay, tự nhiên sẽ không bận tâm.

Thuỷ Vô Dương chính là nhìn Mạc Trần Cẩm, chỉ có ý chú ý tới Mạc Trần Cẩm siết lấy nắm tay chặt như thế nào, chỉ có ý hiểu được nội tâm Mạc Trần Cẩm có bao nhiêu thống khổ, thương tổn người mình yêu cũng chính là đang thương tổn trái tim mình.

“Trần Cẩm, ta mệt mỏi, muốn rời đi.” Biết Mạc Trần Cẩm sẽ không dễ dàng nhận thua, vì thế Thuỷ Vô Dương mở miệng thay hắn giải vây.

“Hảo.” Âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Mạc Trần Cẩm vội vàng nâng dậy Thuỷ Vô Dương chuẩn bị rời đi.

“Trần Cẩm!” Bạch Linh rốt cuộc nhịn không được, lớn tiếng kêu tên Mạc Trần Cẩm.

Thân thể Mạc Trần Cẩm rất nhỏ rung rung, nhưng vẫn cứng rắn không có quay đầu, cùng Thuỷ Vô Dương rời đi.

Che miệng, lệ trong mắt Bạch Linh rốt cuộc kiềm chế không được chảy xuống, sắc mặt những người khác cũng không tốt, Mạc Trần Kiều vì chính mình rót chén rượu, uống một ngụm hết sạch, khe khẽ thở dài.

Yến hội tổ chức cho ta sao lại biến thành như vậy, ai!

13. Chương 13

Cho đến khi đi tới trước sân nơi Thuỷ Vô Dương ở, Thuỷ Vô Dương mới lo lắng nhìn Mạc Trần Cẩm dò hỏi: “Người thế nào? Không thành vấn đề đi?”

“Ta làm sao có vấn đề chứ?” Tuy rằng tươi cười có chút suy yếu, nhưng Mạc Trần Cẩm như trước không ở trước mặt bất kỳ kẻ nào biểu hiện ra chính mình yếu đuối.

“Ngu ngốc.” Vươn tay nhẹ búng vào trán Mạc Trần Cẩm một cái, Thuỷ Vô Dương cười đến ôn nhu, “Cảm thấy mệt mỏi thì nói là mệt, tỏ ra cứng rắn như thế để làm gì?”

Mạc Trần Cẩm xoa xoa trán nhìn Thuỷ Vô Dương, trong ánh mắt tràn đầy mê hoặc, lúc này Mạc Trần Cẩm mới thể hiện ra cảm xúc mà một người bình thường nên có, mà không phải bảo chủ Đan Ứng Bảo lạnh lùng luôn cự tuyệt hảo ý của người khác.

“Trái tim một khi yếu đuối, con người sẽ trở nên dễ dàng bị thương.” Trong giọng nói Mạc Trần Cẩm có thần nhiên bị thương.

Nhìn Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương đột nhiên hướng về phía hắn nói: “Đi, mang rượu tới.”

“A?” Mạc Trần Cẩm trừng mắt nhìn, có chút ngây người.

Thuỷ Vô Dương cảm thấy Mạc Trần Cẩm như vậy thật đáng yêu, càng kiên định muốn cho hắn được đến hạnh phúc.

“Đi lấy rượu đến đây đi, ta ở chỗ này chờ ngươi.” Dứt lời, Thuỷ Vô Dương ngay tại ghế đá trước tiểu viện ngồi xuống.

Tuy rằng không rõ Thuỷ Vô Dương muốn làm cái gì, nhưng Mạc Trần Cẩm vẫn theo lời đi lấy rượu, khi hắn trở về, vừa lúc thấy Thuỷ Vô Dương ngửa đầu nhìn ánh trăng vắt vẻo giữa trời đêm, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào trên mặt y, khiến cho khuôn mặt cùng hình dáng y càng trở nên nhu hoà, giống như chỉ cần nhìn y, nội tâm có thể được đến bình tĩnh, trên người Thuỷ Vô Dương có một loại khí chất thật kỳ lạ.

Tựa hồ là chú ý tới ánh mắt Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương quay đầu nhìn lại, sau đó hướng về phía Mạc Trần Cẩm mỉm cười.

Cảm giác mặt có chút hồng, Mạc Trần Cẩm vội vàng cúi đầu đi đến bên cạnh Thuỷ Vô Dương, đặt bình rượu trên bàn đá, hắn ở ghế đối diện Thuỷ Vô Dương ngồi xuống.

Mở nắp bình rượu, hương rượu nhẹ nhàng tản ra, Thuỷ Vô Dương thật sâu hít một hơi, cười nói: “Hảo tửu a.”

“Vô Dương, ngươi muốn làm gì?” Mạc Trần Cẩm như trước không quá hiểu được ý tưởng của Thuỷ Vô Dương.

“Làm gì?” Thuỷ Vô Dương ngạc nhiên nhìn Mạc Trần Cẩm liếc mắt một cái nói, “Rượu đương nhiên là lấy đến để uống nha, ngươi chưa từng nghe qua nhất tuý giải thiên sầu sao?”

Dứt lời, Thuỷ Vô Dương rót một chén rượu đưa cho Mạc Trần Cẩm, “Ngươi hôm nay có cái gì không thoải mái đều phát tiết ra đi.”

Mạc Trần Cẩm cảm thấy hắn như bị Thuỷ Vô Dương mê hoặc, thế nhưng thật sự tiếp nhận chén rượu trong tay y, một ly lại một ly uống cạn, vị rượu cay nồng từ yết hầu chảy xuống, mang theo cảm giác nóng rực cơ hồ có thể đem nội tạng bốc cháy lên.

Mạc Trần Cẩm cảm thấy hắn sắp bị thiêu đốt, lý trí, kiên trì toàn bộ đều bị đốt sạch, chỉ còn lại có thuần tuý vui sướng, lúc này Mạc Trần Cẩm mới có một loại cảm giác quay về chân chính bản thân hắn.

Khác với cách uống điên cuồng của Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương chỉ là nhâm nhi chén rượu, lực chú ý của y đều đặt ở trên người Mạc Trần Cẩm, nhưng y cũng không muốn khuyên can hắn, Thuỷ Vô Dương hy vọng Mạc Trần Cẩm có thể say, say, mới có thể được đến giải thoát nhất thời, cho dù chỉ có trong nháy mắt, Thuỷ Vô Dương cũng hy vọng tâm Mạc Trần Cẩm có thể được đến an bình.

“Ngươi biết không? Ta rất hận, ta rất hận trận hoả hoạn tám năm trước! Nó đem của ta hết thấy đều huỷ đi, đáng lý ra ta đã có được một cuộc sống thật tốt! Ta hận, hận vô cùng.” Mạc Trần Cẩm ghé vào trên bàn, kêu to, mà Thuỷ Vô Dương có thể làm, chính là bảo trì im lặng, làm cho hắn phát tiết.

“Bọn họ muốn ta cưới Linh nhi, nhưng ta lấy cái gì cưới nàng? Người nhìn bộ dạng hiện tại của ta, người không giống người, quý không giống quý, cho dù nàng hiện tại không sợ ta, nhưng mấy năm sau này thì sao? Nàng còn có thể nhận sao? Ta không hy vọng đến lúc đó nàng hối hận, ta tình nguyện nàng hiện tại hận ta!”

Thuỷ Vô Dương nhìn Mạc Trần Cẩm, nghe hắn nói.

Y biết người này chỉ là một đứa trẻ, bởi vì từng bị thương qua, cho nên sợ hãi hết thảy, dùng lạnh lùng phòng vệ hết thảy, hắn rất tự ti, hạnh phúc với hắn mà nói là một loại xa xỉ.

Thuỷ Vô Dương đột nhiên lấy tay gỡ xuống mặt nạ trên mặt Mạc Trần Cẩm, nửa bên mặt bị bóng nghiêm trọng lộ ra, Mạc Trần Cẩm hoảng sợ kêu lớn lên, muốn đẩy ra Thuỷ Vô Dương, lại bị y chết sống ôm chặt lấy.

“Buông ra! Buông, không cần, không nên nhìn mặt của ta, không nên nhìn khuôn mặt này của ta!”

“Trần Cẩm, Trần Cẩm! Cái gì đều không có, mặt của người cũng không đáng sợ, người xem, người xem ta một chút cũng không sợ.” Dứt lời, tay Thuỷ Vô Dương áp lên mặt hắn, muốn chứng minh lời y nói là chân thật.

Cẩm nhận được ngón tay nhẵn nhụi ôn nhu vuốt ve nửa khuôn mặt đã bị tàn phá, Mạc Trần Cẩm chậm rãi ngừng kháng cự, im lặng lại, tựa vào trong lòng Thuỷ Vô Dương, đột nhiên khóc lên.

“Tốt lắm, không có việc gì, hết thảy đều đã tốt, Trần Cẩm hết thảy đều đã tốt, cho dù mọi người đều rời đi người, ta cũng sẽ ở lại bên cạnh người, vĩnh viễn yêu người.”

“Thật vậy chăng?” Mạc Trần Cẩm nấc một cái, nhắm mắt lại, thì thào hỏi.

“Thật.” Hôn môi Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương mỉm cười cam đoan.

Đem Mạc Trần Cẩm say bí tỉ diu vào phòng, đặt ở trên giường, Thuỷ Vô Dương nhìn hắn, nội tâm tràn đầy đau lòng.

Y biết mình đã thật sự yêu thương thiếu niên nội tại này, tình yêu đến rất đột nhiên, làm cho y trở tay không kịp, lúc đầu chỉ là thương hại nhưng hôm nay hoàn toàn biến thành yêu.

Thuỷ Vô Dương một khi xác định chính mình muốn, sẽ đi tranh thủ, sẽ không buông tay, cho nên hiện tại y đang suy nghĩ là nên làm như thế nào để Mạc Trần Cẩm cũng yêu y, y tự nhiên sẽ không tin những lời Mạc Trần Cẩm nói ở trước mặt mọi người buổi tối hôm nay, Mạc Trần Cẩm còn chưa biết yêu, Thuỷ Vô Dương không tiếp thu vì y thật sự yêu hắn, nhưng đây cũng chỉ là tạm thời, tương lai, y nhất định sẽ làm cho Mạc Trần Cẩm yêu y.

Nhìn Mạc Trần Cẩm, một kế hoạch lớn mật hình thành ở trong đầu Thuỷ Vô Dương.

Đứng dậy từ ngăn tủ lấy ra hai bao thuốc bột, Thuỷ Vô Dương phân biệt rót hai chén nước, đem thuốc bột bỏ vào bên trong, khuấy đều sau đó cầm lấy một chén đi đến bên cạnh Mạc Trần Cẩm, nâng dậy hắn đem thuốc rót vào trong miệng hắn.

Xác định hắn đã uống hết, Thuỷ Vô Dương mới đứng dậy rời đi, đem chén không đặt ở trên bàn, cầm lấy một cái chén khác, tay khẽ vuốt ve, Thuỷ Vô Dương nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ chốc lát sau, thuốc giải rượu mà Thuỷ Vô Dương cho Mạc Trần Cẩm uống đã có tác dụng, Mạc Trần Cẩm cuối cùng khôi phục một ít thần trí, ngồi dậy, có chút mờ mịt nhìn căn phòng xa lạ, cho đến khi hắn thấy Thuỷ Vô Dương đứng ở bên cửa sổ mới an tâm, mở miệng nói: “Vô Dương, nơi này là chỗ nào?”

“Tĩnh?” Nghe thấy tiếng gọi, Thuỷ Vô Dương mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía Mạc Trần Cẩm, lộ ra một chút ôn hoà tươi cười, chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, “Nơi này là phòng của ta, người uống say.”

“Đúng rồi, khó trách...” Gõ gõ trán, Mạc Trần Cẩm còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy cả người mờ mịt.

“Đến, đem cái này uống đi, người sẽ thấy khá hơn.” Đưa cái chén cầm trong tay cho Mạc Trần Cẩm, trong mắt Thuỷ Vô Dương để lộ ra kiên định, chẳng qua Mạc Trần Cẩm không có chú ý tới, tiếp nhận cái chén liền đem nước thuốc bên trong uống cạn.

Lại đem cái chén không đặt lên trên bàn, Thuỷ Vô Dương giúp đỡ Mạc Trần Cẩm nằm xuống, lập tức chính mình cũng nằm đến trên giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mạc Trần Cẩm mặc dù có chút không quen cùng người khác ngủ chung giường, nhưng chỉ cần nghĩ đến nơi này vốn là phòng của Thuỷ Vô Dương, không nên để cho chủ nhân ngủ sà, nghĩ vậy, Mạc Trần Cẩm chỉ là nhích sát vào bên trong giường, không có nói thêm cái gì nữa.

Nhưng có lẽ là vì men rượu, Mạc Trần Cẩm cảm thấy thân thể thật nóng, tinh thần cũng thật phấn khởi, như thế nào đều ngủ không được, nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm chần chờ một chút, mới xoay người nhìn nam nhân nằm ở bên cạnh mình.

Nói thật, bộ dạng Thuỷ Vô Dương thật sự rất tuấn tú, rõ ràng đã sắp ba mươi tuổi, nhưng lại có dung mạo trẻ trung, hoà lẫn giữa nét nam tử tuấn lãng cùng nữ tử tinh tế, làm cho người ta trầm mê trong đó.

Giống như là đã bị mê hoặc, ánh mắt Mạc Trần Cẩm dừng ở đôi môi đỏ mọng của Thuỷ Vô Dương, đột nhiên rất muốn nếm thử hương vị của y, chỉ mới nghĩ như vậy, thân thể đã muốn hành động, Mạc Trần Cẩm cúi người hôn lên.

Nháy mắt, đôi môi đỏ mọng ngọt ngào kia làm cho Mạc Trần Cẩm không thể tự kiềm chế, mà Thuỷ Vô Dương cũng lập tức mở mắt, bốn mắt nhìn nhau, có cái gì đó dần bị đốt cháy.

14. Chương 14

Ma xui quỷ khiến, Mạc Trần Cẩm đem Thuỷ Vô Dương đặt ở trên giường, xoay người áp lên, Mạc Trần Cẩm chỉ cảm thấy thân thể có một đoàn hỏa đang thiêu đốt, đem toàn bộ lý trí của hắn đều đốt cháy sạch sẽ, chỉ còn lại trắng trợn dục vọng.

Thở dài, Thuỷ Vô Dương thật bình tĩnh nhìn Mạc Trần Cẩm, đây là con đường mà y đã lựa chọn, không thể lui bước, chỉ có thể tiến tới.

Cúi đầu, Mạc Trần Cẩm lại hôn lên đôi môi hồng kia, mở ra hàm răng, thô bạo xâm nhập vào khoang miệng ấm áp, Mạc Trần Cẩm hiện tại làm hết thấy chính là bản năng.

Tuy rằng nói ra có chút làm cho người ta không dám tin, nhưng Mạc Trần Cẩm xác thực còn chưa hư thân qua.

Bị động tác của Mạc Trần Cẩm làm đau, nhưng Thuỷ Vô Dương đành phải nhẫn nại, không cần xem, Thuỷ Vô Dương cũng biết ngực chính mình nhất định là vô cùng thâm thắm.

Trên khuôn ngực trắng nõn tràn đầy dấu vết xanh xanh tím tím, có mấy chỗ còn chảy ra tơ máu, kỹ xảo mới lạ đi cùng với lý trí hoàn toàn không tính toán, Thuỷ Vô Dương bị biến thành như vậy cũng không kỳ quái.

Vì không để chính mình chịu thương quá nặng, Thuỷ Vô Dương đành phải tự lực cánh sinh, ngón trỏ vói vào trong miệng, dùng nước bọt làm ướt át ngón tay, khi cảm thấy đã được rồi, mới lấy ngón tay ra vói vào hậu đình của mình, chậm rãi khuếch trương u cốc.

Mạc Trần Cẩm dừng động tác, nhìn hành động tình sắc này của Thuỷ Vô Dương, dục vọng dưới thân càng trở nên mãnh liệt.

Chờ khi thành công thâm nhập ba ngón tay, Thuỷ Vô Dương mới nhẹ nhàng thở hắt ra, trên trán đã chảy ra một tầng mồ hôi mỏng manh, vừa mới nhắc đầu, y liền đối diện với ánh mắt nhìn chuyên chú của Mạc Trần Cẩm.

Chỉ cần nghĩ đến hành động của mình là vì làm cho Mạc Trần Cẩm có thể thuận lợi đem mình ăn luôn, mặt Thuỷ Vô Dương lập tức biến đỏ, thân thể trắng nõn cũng thản nhiên lộ ra phần hồng, khiến Thuỷ Vô Dương nhìn qua càng mê người, cơ hồ chính là lời mời gọi người khác tới đem y ăn sạch sẽ.

Thấy cảnh đẹp như vậy, chỉ sợ ngay cả thánh nhân cũng vô pháp bảo trì bình tĩnh, huống chi là Mạc Trần Cẩm đang ở tình trạng hiện tại, hấn dùng lực tách ra hai chân Thuỷ Vô Dương, đem phân thân nóng rực tiến thẳng vào sau huyệt mà Vô Dương đã tự mình khai phá.

Lúc vừa mới tiến vào một chút Thuỷ Vô Dương liền cảm thấy có chút đau, dù sao y cũng là lần đầu tiên làm loại sự tình này, khi Mạc Trần Cẩm tiến vào toàn bộ, Thuỷ Vô Dương cảm thấy cả người cơ hồ bị xé thành hai nửa, nhịn không được kêu lên.

Ồn nhuần tiếng kêu, vẻ mặt thống khổ, này càng kích thích thú tính trong người, Mạc Trần Cẩm cảm nhận được trong cơ thể Thuỷ Vô Dương vô cùng ấm áp, lại nhấn nại không được, bắt đầu dùng sức co rúm.

Vì giảm bớt thống khổ, Thuỷ Vô Dương đành phải đem hai chân triền ở trên lưng Mạc Trần Cẩm, điều chỉnh thân thể của mình, phối hợp hấn luật động, cũng may công tác chuẩn bị lúc đầu không phải làm không công, khi đau đớn dần qua đi, Thuỷ Vô Dương cảm giác được một trận tê dại bắt đầu lan tràn trong cơ thể, tính khí uể oải cũng bắt đầu ngẩng đầu.

“A..... Ah..... Chậm..... Chậm một chút, Trần..... Trần Cẩm, người chậm một chút.” Từng trận khoái cảm đánh úp lại, Thuỷ Vô Dương rên rỉ kêu lên, mà ứng với lời y là Mạc Trần Cẩm càng sâu thâm nhập.

Không khí lửa nóng ái muội lan toả ở trong phòng.

15. Chương 15

Hai mắt vô thần nhìn đầu giường, Mạc Trần Cẩm không biết chính mình nên có phản ứng gì, bên cạnh, Thuỷ Vô Dương tựa đầu vào ngực hấn, trên da thịt trắng nõn che kín ứ ngân ái muội, tóc dài đen nhánh rũ xuống trên lưng, làm cho Thuỷ Vô Dương thoát nhìn có chút nhu nhược càng tăng thêm một phần mềm mại đáng yêu.

Trong đầu lưu lại ký ức điên cuồng đêm qua, Mạc Trần Cẩm vô lực muốn rên rỉ.

Say rượu loạn tính, thật sự là một chút cũng không sai nha.

Đang lúc Mạc Trần Cẩm miên man suy nghĩ, Thuỷ Vô Dương khẽ hừ một tiếng, mở mắt, một đôi con ngươi đen không có tiêu cự đối diện với mặt Mạc Trần Cẩm, Mạc Trần Cẩm liền dời đi tầm mắt.

Hấn hiện tại là không biết nên đối mặt Thuỷ Vô Dương như thế nào!

Ngơ ngác nhìn Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, trầm mặc nửa ngày, mới thốt ra một câu, “Sớm an.”

“Ân.” Tuỳ ý lên tiếng, Mạc Trần Cẩm cứng ngắc thân mình rời giường mặc quần áo, ánh mắt thuỷ chung không dám nhìn thẳng Thuỷ Vô Dương.

“Ta đi trước, đợi lát nữa kêu Thuỷ Vũ lấy nước rửa mặt chải đầu cho người một chút đi.” Dứt lời, Mạc Trần Cẩm liền chạy ra khỏi phòng, bóng dáng thoát nhìn có chút chật vật.

Bất đắc dĩ cười cười, Thuỷ Vô Dương vì cả người đau nhức đành phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường, cầm lấy cái chén bên giường thưởng thức.

Trong chén là tòi tình được vô sắc vô vị. Lộng tình, Thuỷ Vô Dương rất rõ ràng lấy công lực của Mạc Trần Cẩm, nếu sử dụng xuân dược cao nhất hấn nhất định sẽ phát hiện, cho nên đành phải sử dụng tòi tình được, lúc đầu còn sợ không hiệu quả, may mắn là ngày hôm qua Mạc Trần Cẩm uống nhiều rượu, hết thấy đều thuận lợi tiến hành theo kế hoạch của y, chẳng qua.....

Thật đúng là đau nha. Thuỷ Vô Dương nhíu mày.

Về phần y cùng Mạc Trần Cẩm sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, quan hệ sẽ trở nên như thế nào, bản thân Thuỷ Vô Dương cũng không nắm chắc, này giống như một canh bạc, không phải thua chính là thắng.

Thở dài, Thuỷ Vô Dương đem cái chén một lần nữa đặt bên giường, nằm xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Hy vọng hết thấy đều có thể thuận lợi.

Từ trong phòng Thuỷ Vô Dương bối rối chạy ra, trong đầu Mạc Trần Cẩm một mảnh hỗn loạn, hắn không biết nên đối mặt Thuỷ Vô Dương như thế nào, ban đầu chỉ là mời y đến hỗ trợ, mà nay chính mình lại gần như cường bạo chiếm lấy thân thể y.

Nên làm gì bây giờ? Cái này nên làm gì bây giờ?

“Đại ca!”

Tay vừa đụng tới cửa phòng, Mạc Trần Cẩm đã bị thanh âm thỉnh linh vang lên làm cho giật mình, xoay người nhìn lại, chỉ thấy Mạc Trần Kiêu đang kích động đi về phía hắn.

“Đại ca, sắc mặt ngươi hình như không tốt lắm nha?” Sau khi đến gần, Mạc Trần Kiêu mới phát hiện Mạc Trần Cẩm thoát nhìn có chút tiêu tụy, không khỏi lo lắng, “Không có việc gì đi?”

“Ta không sao.” Miễn cưỡng kéo kéo khoé môi, trong giọng nói Mạc Trần Cẩm tràn đầy mệt mỏi.

“Ngày hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao?”

“Àn, Trần Kiêu, ngươi đi cùng Mạc Dịch nói một tiếng, nói ta thân thể không khoẻ, hôm nay nghỉ ngơi một ngày.” Xoa xoa thái dương, Mạc Trần Cẩm hôm nay thật sự không có tinh lực đi ứng phó mọi việc lớn nhỏ trong bảo.

“Ồ, được, thế đại ca phải tự mình chú ý nha.” Thấy sắc mặt Mạc Trần Cẩm dị thường tái nhợt, Mạc Trần Kiêu cũng không làm phiền hắn, làm cho hắn vào phòng nghỉ ngơi.

Đóng cửa lại, Mạc Trần Cẩm tựa vào trên cửa, nhắm mắt lại thật sâu hít một hơi.

Mới vừa đi vài bước Mạc Trần Kiêu đột nhiên nghĩ đến, sớm như vậy, tại sao đại ca lại từ bên ngoài trở về chứ? Chẳng lẽ ngày hôm qua hắn không trở về phòng ngủ sao?

16. Chương 16

Nhưng nghi hoặc của Mạc Trần Kiêu rất nhanh nhận được lời giải đáp, mới đến buổi trưa, bọn hạ nhân bắt đầu truyền tai nhau chuyện mà buổi sáng hôm nay nhìn thấy, Mạc Trần Kiêu cũng là trong lúc vô ý nghe thấy vài hạ nhân nói chuyện mới biết được.

“Ngươi nghe nói chưa? Người đưa nước cho Thuỷ tiên sinh buổi sáng hôm nay thấy trên người hắn tất cả đều là hôn ngân a.”

“Ồ, ai lá gan lớn như vậy?”

“Còn cần phải hỏi sao? Ngoại trừ bảo chủ ra, ai còn dám làm như vậy?”

“Hoá ra bảo chủ cùng hắn thật đúng là loại quan hệ này nha.”

“Nay xem ra là đúng vậy rồi.”

Đi ngang qua hậu hoa viên Mạc Trần Kiêu vừa vặn nghe được một đoạn đối thoại như vậy, có thể nghĩ lúc ấy gã có bao nhiêu kinh ngạc, đợi gã lấy lại tinh thần, người đã đứng ở cửa phòng Thuỷ Vô Dương.

Đang chần chờ có nên đi vào hay không, cửa phòng đã bị mở ra, Thuý Vũ thấy Mạc Trần Kiêu đứng ở cửa liền giật thót người.

“Nhị bảo chủ, sao ngài lại đến đây?” Thuý Vũ vỗ vỗ ngực, miễn cưỡng trấn định xuống dò hỏi.

“À, ta là đến tìm Vô Dương.”

“Nhưng tiên sinh hôm nay thân thể không khoẻ, không có phương tiện.....” Thuý Vũ vừa định nhẹ nhàng cự tuyệt, thanh âm Thuỷ Vô Dương liền từ trong phòng truyền ra.

“Thuý Vũ, cho Trần Kiêu vào đi.”

“Vâng.” Lên tiếng, Thuý Vũ nghiêng người, làm cho Mạc Trần Kiêu vào phòng.

Vừa mới tiến phòng, Mạc Trần Kiêu đã ngửi thấy nồng đậm vị thuốc, đi thêm vài bước, gã liền thấy Thuỷ Vô Dương nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt.

“Thật có lỗi, ta thân thể không khoẻ, không thể xuống giường.” Thuỷ Vô Dương mặt mang xin lỗi cười nói.

“Không sao.” Lắc lắc đầu, Mạc Trần Kiêu ngồi xuống ghế bên giường, “Người bị làm sao vậy?”

“Bệnh cũ mà thôi.” Thuỷ Vô Dương nhẹ nhàng băng quơ trả lời một câu.

“Thật là như vậy sao?” Mạc Trần Kiêu hiển nhiên không tin.

“Bằng không người cho là vì cái gì chứ?” Thuỷ Vô Dương hỏi lại.

Mạc Trần Kiêu ghen lời, dù sao gã cũng chỉ là thiếu niên, cho dù tính cách sang sảng thế nào, cũng vô pháp hỏi ra câu ‘Người cùng đại ca trên giường sao?’.

Đành phải hàm hồ nói: “Ta buổi sáng hôm nay tình cờ gặp đại ca.”

“Ừ, sau đó thì sao?” Thuỷ Vô Dương mặt không đổi sắc tiếp tục hỏi.

“Sớm như vậy, mà hình như đại ca lại từ bên ngoài trở về, đêm qua tựa hồ hẳn không trở về phòng ngủ.” Nói tới đây, Mạc Trần Kiêu trộm ngấm Thuỷ Vô Dương vài lần, gã cũng không tin đã nói đến nước này, mặt Thuỷ Vô Dương còn có thể không đổi sắc.

“Hắn ngày hôm qua là ngủ một đêm ở chỗ ta.” Thuỷ Vô Dương nói thẳng không chút ngập ngừng.

Điều này làm cho Mạc Trần Kiêu ngây người, không biết nên làm thế nào cho phải, ánh mắt có chút chật vật.

“Người là muốn hỏi ngày hôm qua ta cùng hắn đã làm cái gì đó đúng không?” Thuỷ Vô Dương mỉm cười đem lời Mạc Trần Kiêu muốn hỏi cũng nói ra.

“Đã làm cái gì thật sao?” Mạc Trần Kiêu tò mò truy vấn.

“Đương nhiên là có a, dù sao ta cũng là nam sủng của đại ca người mà.”

Mạc Trần Kiêu bị nụ cười rạng rỡ của Thuỷ Vô Dương đả bại, có chút vô lực rên rỉ, “Vô Dương, này vui đùa một chút cũng không buồn cười.”

“Ta có nói đùa đâu.” Thuỷ Vô Dương vẽ mặt vô tội.

“Người thật là nam sủng của đại ca?” Mạc Trần Kiêu đến bây giờ cũng không dám tin.

“Tự nhiên không giả.”

“Thật là làm cho người ta không thể tin được.” Mạc Trần Kiêu thấp giọng lẩm bẩm.

“Ta thật sự không giống nam sủng sao?” Thuỷ Vô Dương có chút tò mò, y tự nhận diễn đã rất giống a.

“Đương nhiên không giống!” Mạc Trần Kiêu không chút do dự trả lời, “Người nhìn thế nào cũng không giống bị người áp, nói người là nam sủng, mười người thì có ít nhất chín người không tin!”

“Nhưng rất nhiều người trong bảo đều tin a.” Thuỷ Vô Dương nhắc nhở.

“Bọn họ mất mớ.”

“Bọn họ mà nghe được nhất định rất thương tâm.” Thuỷ Vô Dương cười to.

“Đúng rồi, Trần Kiêu, người tìm ta rốt cuộc có chuyện gì nha?” Sau khi cười xong, Thuỷ Vô Dương mới nhớ tới chính sự.

“Không có đại sự gì, chỉ là muốn đến hỏi một chút chuyện bọn hạ nhân rỉ tai rốt cuộc có phải sự thật hay không.” Nhưng hiện tại không cần phải hỏi, Thuỷ Vô Dương căn bản không chút do dự mà thừa nhận.

“Không có việc gì, ta đi trước.” Mạc Trần Kiêu cảm thấy gã lần này nhận được đả kích quá lớn, đầu óc đều có chút hoảng hốt.

“Thuỷ Vô, đưa nhị bảo chủ.”

Khi căn phòng quay về im lặng, Thuỷ Vô Dương đột nhiên ho khan lên, sau khi ngừng ho, trong lòng bàn tay đã đầy một bãi máu tươi, nằm ở trên giường thở hào hển, Thuỷ Vô Dương cười khổ.

Tính kỹ cỡ nào cũng chưa tính đến, một đêm tình thế nhưng lại chịu trọng thương nặng như vậy, làm cho vết thương cũ lúc trước bị Dạ Hạo Địch nhốt tại thuỷ lao cũng tái phát.

Cầm lấy bình thuốc đặt ở đầu giường, trút ra mấy viên cho vào trong miệng, Thuỷ Vô Dương nghĩ về sau loại sự tình này vẫn là ít làm vẫn tốt hơn.

17. Chương 17

Bởi vì Thuỷ Vô Dương vốn học y, cho nên thân thể y được chính mình điều trị rất nhanh liền khôi phục khoẻ mạnh, tuy rằng vẫn còn rất suy yếu, nhưng ra ngoài đi lại đã không thành vấn đề.

Mà Mạc Trần Kiều cũng lấy cớ sợ Vô Dương một mình ra ngoài tản bộ nhằm chán chạy tới tìm y, kỳ thật nói trắng ra là, gã cảm thấy Thuỷ Vô Dương người này rất kỳ lạ, đối y tò mò, muốn thông qua tiếp cận mà hiểu biết y thôi.

Đi lại trong chốc lát, Thuỷ Vô Dương cảm giác có chút mệt mỏi, liền cùng Mạc Trần Kiều ở trong sân đình ngồi xuống nghỉ ngơi, Thuỷ Vô Dương đã chuẩn bị trà bánh làm cho bọn họ nhắm nháp.

“Trần Kiều, người không cần quản chuyện trong bảo sao?” Đối với Mạc Trần Kiều mấy ngày nay vẫn đi theo bên cạnh mình, Thuỷ Vô Dương rất là bất đắc dĩ.

“Không cần a, chuyện trong bảo có đại ca bọn họ giải quyết rồi.” Mạc Trần Kiều cầm khối hoa quả cao cho vào trong miệng.

Rốt cuộc cũng chỉ là một thiếu niên nha, một chút cũng không biết người khác vất vả. Thuỷ Vô Dương cúi đầu uống ngụm trà, thở dài trong lòng, đột nhiên đồng tình với Trần Cẩm, lúc nào cũng đem mọi chuyện gánh vác ở trên người.

Nói tới mới nhớ, đã nhiều ngày không thấy Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương cảm thấy chính mình thật sự rất nhớ hắn.

Làm quá mức như vậy, dọa sợ hắn rồi sao? Nhớ tới hành động xúc động của mình, Thuỷ Vô Dương cũng có chút hối hận, đại khái là thời gian ở cùng Dạ Hạo Địch khá lâu, y thể nhưng lại tin tưởng cách nói giao hoà thể xác có thể liên hệ tâm linh, hiện tại thì sao, chẳng những không thành công, còn đem người dọa sợ tới mức ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Nghe thấy Thuỷ Vô Dương nhẹ nhàng mà thở dài, Mạc Trần Kiều mới cắn nửa khối điểm tâm có chút nghi hoặc nhìn y, không rõ y vì cái gì thoát nhìn tâm tình không tốt.

“Vô Dương, người suy nghĩ cái gì?” Nuốt xuống điểm tâm, Mạc Trần Kiều rốt cục nhìn không được mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Thản nhiên tươi cười ở trên mặt Thuỷ Vô Dương hiện lên, y hàm hồ tránh né vấn đề của Mạc Trần Kiều.

“Gạt người, người nhất định là nhớ đến đại ca đi.” Mạc Trần Kiều cũng không phải là người dễ bị gạt, lập tức vạch trần lời nói dối của Thuỷ Vô Dương.

“Nếu đã biết, cần gì phải hỏi đầu?” Liếc Mạc Trần Kiều một cái, Thuỷ Vô Dương cảm thấy có chút buồn cười.

Gãi đầu, Mạc Trần Kiều nói không ra nguyên do, đành phải xấu hổ nở nụ cười.

“Đừng lo lắng, đại ca gần đây bận quá mới không rảnh tới gặp, tháng này đang là thời điểm bán da lông rất đắt, mọi người trong bảo đều bận rộn việc.”

Không thể phủ nhận, sau khi nghe Mạc Trần Kiều giải thích, Thuỷ Vô Dương xác thực an tâm, mặc kệ thế nào, ít nhất y đã biết Mạc Trần Cẩm không phải cố ý trốn tránh y, chỉ cần điểm ấy, đã khiến cho Thuỷ Vô Dương cảm thấy rất vui.

“Vô Dương, chờ thêm vài ngày thân thể ngươi đỡ hơn, ta dẫn ngươi đi xem nơi chuyên môn sản xuất da lông trong bảo chúng ta, thời tiết lạnh, ngươi cũng nên may thêm vài bộ quần áo ấm.”

“Không cần.” Thuỷ Vô Dương đậm cười cự tuyệt.

“Tại sao?” Mạc Trần Kiều khó hiểu.

“Ha ha, nhị bảo chủ thật sự là chậm tiêu, tiên sinh đương nhiên là hy vọng bảo chủ đưa hắc đi rồi.” Thuỷ Vũ ở một bên che miệng cười.

“Thuỷ Vũ.” Thuỷ Vô Dương có chút xấu hổ răn dạy.

“Ồ, thì ra là thế, xem ta ngọc chưa kìa.” Mạc Trần Kiều vỗ đầu, phá lên cười.

“Hai người các người.....” Thuỷ Vô Dương nhìn vẻ mặt hai người cười đầy bồn chột, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, trên mặt lại mơ hồ hiện lên một mảnh hồng, thật là mê người.

Mà cảnh tượng này lại vừa vụt rơi vào trong mắt Mạc Trần Cẩm tình cờ đi ngang qua hậu viện, bởi vì khoảng cách quá xa, hắc không nghe thấy ba người đối thoại, nhưng nhìn thấy Thuỷ Vô Dương ở trước mặt người khác lộ ra ý xấu hổ, trong lòng cảm giác có chút hờn giận.

Hờn giận? Sao ta lại có cảm giác này? Nhận thấy suy nghĩ trong lòng mình làm Mạc Trần Cẩm có chút ngây ngốc.

“Bảo chủ? Bảo chủ?” Trưởng phòng tiên sinh đi theo phía sau có chút nghi hoặc kêu to, không biết vì sao Mạc Trần Cẩm đột nhiên đứng ngây người.

“Cái gì?” Phục hồi tinh thần, Mạc Trần Cẩm khó hiểu nhìn trưởng phòng tiên sinh đang lớn tiếng gọi mình.

“Là bảo chủ ngài làm sao vậy đi?” Trưởng phòng tiên sinh vẻ mặt mờ mịt hỏi lại.

“Không, không có gì, chúng ta đi thôi.” Ấn vào thái dương, Mạc Trần Cẩm vì chính mình vừa rồi thất thường cảm thấy ảo não, chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi, thế nhưng đã bị mê hoặc tâm tư.

“Vâng.”

Một lần nữa cất bước đi vào trong đại sảnh, trước khi đi Mạc Trần Cẩm lại đưa mắt nhìn Thuỷ Vô Dương, lúc này y đang cười thật ôn hoà cùng Mạc Trần Kiều nói chuyện.

Như vậy trong nháy mắt, Mạc Trần Kiều cảm thấy chính mình đột nhiên ghen tị với đệ đệ.

18. Chương 18

Khép lại một quyển sổ sách cuối cùng, sau khi phát tay làm cho mọi người trong phòng rời đi, Mạc Trần Cẩm mới thở dài một hơi, xoa xoa mi tâm đau nhức, trải qua nhiều ngày phấn đấu, mọi chuyện thế này mới toàn bộ hoàn thành, Mạc Trần Cẩm cũng có thể nghỉ ngơi một ít ngày.

Đứng lên đẩy ra cửa sổ thư phòng, Mạc Trần Cẩm vừa vận nhìn thấy căn phòng ở xa xa, chần chờ một chút, hắc đẩy cửa rời khỏi thư phòng.

Tuy rằng mấy ngày hôm trước bởi vì sự tình nhiều lắm mà tạm thời quên chuyện Thuỷ Vô Dương, nhưng những lúc rảnh rỗi, Mạc Trần Cẩm phát hiện hắc lập tức sẽ nhớ tới nam nhân này.

Đi đến trước phòng Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm nâng tay lên, chần chờ rất cuộc có nên gặp y hay không, còn chưa hạ quyết định, chợt nghe trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện của hai người.

“Đau lắm a! Ngươi nhẹ tay một chút.”

“Ta đã muốn rất nhẹ rồi, ngươi liền nhẫn nhịn đi, bằng không đợi một lát ngươi có thể càng đau.”

“Kỹ thuật của ngươi thật đúng là kém.”

“Dài dòng muốn chết, ta cho ngươi xem thử ta rốt cuộc có làm được hay không nhé!”

Nghe đến đó, Mạc Trần Cẩm rút cuộc nhin không nổi nữa, thô bạo đá văng cửa ra, Thuỷ Vô Dương cùng Mạc Trần Kiều trong phòng nghe thấy tiếng vang, theo phản xạ cùng đồng loạt nhìn về phía cửa, khi thấy rõ người tới dĩ nhiên là Mạc Trần Cẩm, hai người đều sững sờ.

Mà đập vào trong mắt Mạc Trần Cẩm lại là cảnh Thuỷ Vô Dương quần áo nửa cởi nằm ở trên giường, đệ đệ nhà mình cơ hồ bao trùm ở trên người y làm hành động ái muội, lửa giận trong mắt như muốn hoá thành thực thể phun tới.

“A, đại ca, sao ngươi lại tới đây?” Mạc Trần Kiều rụt lui cổ, cười đến có chút chật vật, thật đáng sợ a a a, đại ca, cầu ngươi không cần dùng loại ánh mắt muốn giết người này nhìn ta nha!

“Các người đang làm gì?” Nghiến răng hỏi ra câu này, hiện tại lý trí của Mạc Trần Cẩm cơ hồ hoàn toàn biến mất.

“Thoa thuốc a! Nhưng nếu đại ca ngươi đã đến rồi, vậy ngươi tới tiếp nhận đi.” Mạc Trần Kiều vội vàng từ trên giường phóng xuống, đem một lọ thuốc màu trắng nhét vào trong tay Mạc Trần Cẩm, đơn giản giải thích một chút, liền lập tức thoát đi hiện trường.

Nghe xong Mạc Trần Kiều giải thích, Mạc Trần Cẩm tay cầm lọ thuốc xấu hổ đứng ở nơi đó, cơ hồ muốn kiểm cái động chui xuống.

Hắn rốt cuộc đang ăn dấm chua cái gì nha!

“Phi” một tiếng, Thuỷ Vô Dương nhìn Mạc Trần Cẩm vẻ mặt xấu hổ, nhin không được bật cười, trong lòng là tràn đầy cảm giác ngọt ngào, hành động này của Mạc Trần Cẩm thật rõ ràng liền biểu hiện ra hắn rất để ý đến mình, phát hiện này sao có thể làm cho Thuỷ Vô Dương không vui chứ?

“Ngươi, sao ngươi lại bị thương?” Hơi hơi đỏ mặt, Mạc Trần Cẩm vội vàng dời đi đề tài.

“Không có gì, chính là hôm nay hạ nhân phóng nước tắm rất nóng, ta bị nóng đến mà thôi.” Thuỷ Vô Dương giải thích.

“Sao bọn họ lại sơ ý như vậy?” Mạc Trần Cẩm nhíu nhíu mày, đi tới trước mặt Thuỷ Vô Dương, “Ta giúp ngươi thoa thuốc.”

“Không cần, ta tự làm là được rồi.” Thuỷ Vô Dương vội vàng kéo lại quần áo che lấp vết thương trên người, cười cự tuyệt.

“Trần Kiều có thể, ta lại không được sao?” Mạc Trần Cẩm có chút hờn giận.

“Hắn rất khó đối phó, ta thật sự bị hắn cuốn lấy chịu không nổi mới đáp ứng.” Thuỷ Vô Dương sợ Mạc Trần Cẩm hiểu lầm, vội vàng giải thích.

Nhìn Thuỷ Vô Dương dáng vẻ khấn trương, tâm tình buồn bực của Mạc Trần Cẩm cuối cùng tốt hơn một chút, nhưng hắn vẫn không chịu nhượng bộ, cố ý vì Thuỷ Vô Dương thoa thuốc.

“Thật sự không cần.” Thuỷ Vô Dương cũng có vẻ dị thường kiên trì.

Nhíu nhíu mày, Mạc Trần Cẩm cũng lười nói thêm cái gì, trực tiếp vươn tay ngăn Thuỷ Vô Dương nắm chặt quần áo, tuy rằng Thuỷ Vô Dương cực lực chống cự, nhưng ở phương diện thể lực y thuỷ chung làm không lại Mạc Trần Cẩm, rất nhanh, một chiếc áo lạnh lặn ngay tại hai người lôi kéo biến thành mảnh vải.

Thấy trên thân thể trắng nõn của Thuỷ Vô Dương hiện ra mấy khối da thịt đỏ tươi không bình thường, đôi mắt nguy hiểm của Mạc Trần Cẩm mị lên.

“Cái này gọi là không cần thận bị phỏng sao?” Căn bản chính là bị phỏng nghiêm trọng!

“Là ta không chú ý.” Rủ mắt, Thuỷ Vô Dương trả lời.

“Này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?! Ngươi thành thật trả lời cho ta!” Mạc Trần Cẩm ít khi nào hiện ra cảm xúc nổi giận.

“Là do tự ta không cẩn thận.” Thuỷ Vô Dương một mực chắc chắn, nhưng không nói thật.

“Được, tốt lắm, đến bây giờ người còn che chở bọn hạ nhân!” Mạc Trần Cẩm cực giận, ngược lại trở nên bình tĩnh.

“Không liên quan chuyện bọn họ.” Thuỷ Vô Dương chính là chết cũng không thừa nhận.

Nắm chặt lọ thuốc trong tay, Mạc Trần Cẩm cũng không nói nhiều, lên giường trực tiếp vì Thuỷ Vô Dương thoa thuốc. Trong quá trình thoa thuốc, hắn cố ý hạ nặng tay, muốn phát tiết lửa giận trong lòng, nhưng khi hắn thấy Thuỷ Vô Dương hơi nhíu mày, lại nhịn không được mềm lòng phóng nhẹ tay lại.

Sau khi thoa qua một khối lại một khối vết bỏng, sắc mặt Mạc Trần Cẩm cũng càng ngày càng khó coi, chờ thoa hết toàn bộ, hắn căn bản chính là vẻ mặt xanh mét.

“Cám ơn người.” Cẩm giác có chút lạnh, Thuỷ Vô Dương đắp chăn, nói lời cảm tạ.

“Người nghỉ ngơi đi.” Mạc Trần Cẩm xuống giường, cũng không ở lâu, lập tức ra khỏi phòng.

“A, bảo chủ.” Vừa ra khỏi cửa phòng, vừa vận dụng phải Thuỷ Vũ.

“Người chạy đi đâu?” Mạc Trần Cẩm cau mày hỏi, “Sao không ở bên cạnh hầu hạ hắn?”

“Nô tỳ đi phòng bếp bưng chén cháo nóng đến cho tiên sinh.” Thấy sắc mặt Mạc Trần Cẩm không tốt, Thuỷ Vũ vội vàng giải thích.

“Ừ, hảo hảo chăm sóc hắn.”

“Vâng.”

Kinh hồn táng đả nhìn Mạc Trần Cẩm rời khỏi tiểu viện, Thuỷ Vũ mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng vào phòng, ai ngờ vừa vào liền thấy Thuỷ Vô Dương lo lắng kêu lên: “Thuỷ Vũ, mau đi theo bảo chủ.”

“Làm sao vậy? Tiên sinh?” Thuỷ Vũ mờ mịt hỏi.

“Người trước dừng hỏi, đuổi kịp bảo chủ, đem chuyện người xem gặp toàn bộ bẩm báo cho ta nghe.” Thuỷ Vô Dương vội vàng thúc giục.

“A, được.” Tuy rằng lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng Thuỷ Vũ vẫn nghe theo lời Thuỷ Vô Dương, vội vàng đuổi theo.

“Phải cẩn thận, đừng cho Trần Cẩm nhìn thấy.”

“Vâng.”

Một lần nữa nằm xuống giường, trong lòng Thuỷ Vô Dương mơ hồ có dự cảm không hề tốt.

19. Chương 19

Mạc Trần Cẩm vừa ra khỏi phòng Vô Dương liền tìm quản gia đến, mệnh lệnh hắn đem tất cả người hầu triệu tập đến đại thính, tuy rằng vẻ mặt mọi người đều mờ mịt, nhưng đều dừng công tác, chạy tới đại sảnh.

“Mọi người đầy đủ?” Nhìn một mảnh đông nghìn nghịt bên dưới, Mạc Trần Cẩm lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy, bảo chủ, bọn hạ nhân đều ở trong này.” Quản gia thật cẩn thận hồi đáp, hắn là người thông minh, đương nhiên nhìn ra tâm tình Mạc Trần Cẩm hiện tại có bao nhiêu không tốt.

Đi đến trước mặt bọn hạ nhân, Mạc Trần Cẩm nói: “Hôm nay phụ trách chuẩn bị nước cho Vô Dương tắm rửa đều đứng ra cho ta.”

Vừa nghe những lời này của Mạc Trần Cẩm, bên trong bọn hạ nhân có mấy người trắng mặt, những người khác bắt đầu xôn xao nghị luận, không rõ rốt cuộc phát sinh đại sự gì.

“Còn không ra sao?” Thấy không có ai đứng ra, cơn tức của Mạc Trần Cẩm lớn hơn nữa.

Cắn chặt răng, vài hạ nhân từ trong đám người đi ra, cúi đầu không dám nhìn Mạc Trần Cẩm đang nổi giận đùng đùng.

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Mạc Trần Cẩm mắt lạnh nhìn mấy người này, mở miệng hỏi.

Mấy người hai mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, đều từ chối, không dám mở miệng trả lời.

“Nói!” Mạc Trần Cẩm đột nhiên đề cao tiếng nói, sợ tới mức mấy người đó đều run lên.

“Là, là chúng ta không tốt, chúng ta không nên sơ ý, làm cho Thuỷ tiên sinh bị phông.” Một người trong đó lui cổ hồi đáp.

“Không cần thận? Các người làm lâu như vậy thế nhưng còn có thể không cần thận?” Mạc Trần Cẩm cười lạnh, quay đầu đối với quần gia nói: “Dẫn bọn hần đi lĩnh chút bạc, đuổi bọn hần đi!”

“Không, không cần a, bảo chủ, van cầu ngài không cần đuổi chúng ta đi.” Mấy người vừa nghe, đều quỳ xuống, cầu xin.

Đàn Ưng Bảo đối hạ nhân đãi ngộ phi thường tốt, nếu mất đi phần công tác này, sẽ tìm không thấy nơi nào tốt như vậy.

“Đàn Ưng Bảo chưa bao giờ dùng người không năng lực, điểm ấy ta hy vọng mọi người đều có thể rõ ràng.” Mạc Trần Cẩm không thèm nhìn tới mấy người quỳ trên mặt đất, ánh mắt chậm rãi đảo qua các hạ nhân khác.

Bọn hạ nhân lập tức hiểu được dụng ý của Mạc Trần Cẩm là giết gà dọa khỉ, đều gật đầu, tỏ vẻ chính mình hiểu được.

“Dẫn bọn hần đi xuống.” Mạc Trần Cẩm đối với quần gia ra mệnh lệnh.

“Vâng.” Quần gia vội vàng đi đến trước mặt bọn hạ nhân, phân phó vài người kéo bọn họ đi xuống.

“Không cần a, bảo chủ, van cầu ngài không cần đuổi chúng ta đi.”

Đang lúc trong đại sảnh huyên náo, nhận được tin tức Bạch Linh cùng Mạc Dịch chạy tới, Bạch Linh hét lớn: “Trần Cẩm! Người làm cái gì vậy?!”

“Tự cấp bọn hạ nhân lập quy củ, các người có ý kiến gì sao?” Quét mắt nhìn Bạch Linh cùng Mạc Dịch, Mạc Trần Cẩm cười lạnh hỏi lại, mà tay trong tay áo đã muốn nhẹ nhàng nắm thành quyền.

“Nếu người thật sự chỉ là vì lập quy củ, chúng ta đương nhiên không có ý kiến, nhưng người hiện tại lại vì một nam sủng mà không phân tốt xấu, chúng ta không thể không quản.” Bạch Linh vô cùng đau đớn nói.

“Cái gì kêu nam sủng!” Mạc Trần Cẩm nhin không được lớn tiếng, “Bạch Linh, mời người không cần vũ nhục người yêu của ta.”

“Người sao có thể yêu thương hần?! Trần Cẩm, người thay đổi có biết hay không?!” Bạch Linh rốt cuộc chịu không nổi, tính ghen tị của nữ nhân làm cho nàng hoàn toàn bùng nổ, “Hần là nam nhân a, các người cùng một chỗ là chuyện thiên lý không tha!”

“Câm mồm.” Mạc Trần Cẩm nổi giận quát.

Bạch Linh bị bộ dáng tức giận của Mạc Trần Cẩm dọa đến, trong lúc nhất thời thể nhưng cũng nhắm lại miệng, nhưng lệ không ngừng đảo quanh hốc mắt.

“Trần Cẩm, người không cần quá đáng.” Mạc Dịch rốt cục nhìn không được.

“Mạc Dịch, đem Linh nhi mang đi.” Đóng chặt mắt, Mạc Trần Cẩm cố gắng ổn định cảm xúc chính mình, hần cũng không nghĩ tới những lời này của Bạch Linh thế nhưng sẽ làm hần phát hỏa lớn như vậy.

Thiên lý không tha, hần chán ghét nghe loại lời nói như thế.

“Trần Cẩm, Linh nhi cũng vì tốt cho người, người nên thanh tỉnh lại, rất nhiều người trong bảo đều đối với hành vi của người bất mãn, người là chủ nhân Đàn Ưng Bảo, nhất cử nhất động của người đều ảnh hưởng tới Đàn Ưng Bảo, người không thể cứ khăng khăng một mực như vậy.” Mạc Dịch không thể lại nhìn bộ dáng thống khổ của Bạch Linh, ngoại lệ răn dạy Mạc Trần Cẩm.

“Vì Đàn Ưng Bảo?” Mạc Trần Cẩm cười lạnh, “Đàn Ưng Bảo này là của Mạc gia chúng ta, ngoại nhân có quyền gì xen vào! Chẳng lẽ ta hiện tại ngay cả năng lực bảo hộ một người cũng không có sao?”

“Trần Cẩm.” Mạc Dịch cũng kinh sợ, gã không dự đoán được Trần Cẩm thế nhưng sẽ nói ra những lời này.

“Người hỏi một vài người bọn họ, thật là không cẩn thận sao? Vết phỏng trên người Vô Dương chính là bị nước sôi tạo thành, bọn họ căn bản là cố ý! Ổ Đàn Ưng Bảo, công nhiên thương tổn người mà ta muốn bảo hộ, này có tính là đối với ta khiêu khích hay không? Hiện tại ta ngay cả đuổi hạ nhân cũng không được? Đều phải trải qua các người đồng ý ư? Các người có còn đem bảo chủ ta đây để vào mắt không?!”

Mọi người bị Mạc Trần Cẩm lửa giận dọa sợ, đều cúi đầu, không dám hé răng.

“Dem mấy người bọn họ đuổi đi.” Mạc Trần Cẩm nói xong câu đó, liền phát tay áo rời khỏi đại sảnh.

“Mạc Dịch, tại sao Trần Cẩm lại biến thành như vậy?” Bạch Linh nhìn Mạc Trần Cẩm đi xa, bi thương hỏi.

Mà Mạc Dịch chỉ biết trầm mặc, bởi vì đáp án, gã cũng không biết.

20. Chương 20

Sau khi biết được chuyện phát sinh trong đại sảnh từ miệng Thuý Vũ, Thuý Vô Dương liền lâm vào trầm tư, tuy rằng y rất vui vì Mạc Trần Cẩm để ý mình như thế, nhưng đồng thời Vô Dương cũng rõ ràng, kỳ thật phần lớn nguyên nhân mà hôm nay Trần Cẩm phát hỏa là vì ánh mắt khác thường của mọi người hàng năm, cứ như vậy tích lũy dần, chuyện của y chẳng qua chỉ là ngồi nổ mà thôi.

Tuy rằng người trong bảo mật ngoài đều thập phần nghe theo lời của Trần Cẩm, nhưng trên thực tế khi đối mặt với dung mạo bị huỷ kia, trong ánh mắt luôn không tự giác toát ra sợ hãi, thời gian dài đối Trần Cẩm thương tổn là rất lớn, làm cho hắn có cảm giác mọi người cũng không tôn trọng bảo chủ như hắn.

Nói đến nói đi, hắn bất quá chỉ là đứa nhỏ mẫn cảm mà thôi. Thuý Vô Dương khe khẽ thở dài, trong mắt tràn đầy đau lòng.

“Vô Dương, phát sinh đại sự rồi!” Mạc Trần Kiều vừa lớn tiếng ồn ào, vừa vọt vào phòng.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi ở trong đại sảnh, đại ca vì chuyện của người phát ra đại hỏa! Thật đáng sợ.” Mạc Trần Kiều hoa chân múa tay lớn tiếng kể lể.

“Ta đã biết rồi.” Vô Dương bất đắc dĩ nhìn Mạc Trần Kiều ngạc nhiên, không khỏi bật cười.

“A? Nhanh như vậy đã biết rồi sao?” Mạc Trần Kiều trừng mắt nhìn, lộ ra biểu tình không thú vị.

Nhìn Mạc Trần Kiều trong lòng suy nghĩ chuyện gì đều phản ứng ở trên mặt, Thuý Vô Dương cùng Thuý Vũ đều nhìn không được nở nụ cười.

“Người này tiểu nha đầu cũng đi theo ồn ào.” Mạc Trần Kiều ửng đỏ mặt giáo huấn.

“Vâng vâng vâng, là lỗi của nô tỳ.” Biết Mạc Trần Kiều cũng không phải thật sự nổi giận với mình, Thuý Vũ có lệ thừa nhận sai lầm.

“Vô Dương, người cũng quá nuông chiều tiểu nha đầu này đi.” Mạc Trần Cẩm giận, nhưng không tốt cùng nữ hài tử gây, đành phải đem đầu mâu chuyển hướng về phía Vô Dương.

“Hai người các người gây nhau, nhưng đừng trút đến trên người ta.” Thuý Vô Dương lập tức đứng ngoài vòng, “Ta cái gì cũng không biết.”

“Đúng vậy đúng vậy, tiên sinh thân thể kém, cái gì đều quản không được.” Thuý Vũ đi theo ồn ào.

“Người này tiểu nha đầu.” Trùng trùng mắt nhìn Thuý Vũ liếc một cái, Mạc Trần Kiều thật không thể làm gì Thuý Vũ, đành phải thở phì phì tự mình buồn bực.

“Người nha, còn nói Thuý Vũ là tiểu nha đầu, ta thấy chính người bất quá cũng là một tiểu hài tử thôi.” Thuý Vô Dương cười vươn tay điểm nhẹ cái trán Mạc Trần Kiều một chút.

“Nào có, ta là đại hiệp trong tương lai nha.” Mạc Trần Kiều không phục.

“Là Đại Hà đi.” Thuý Vũ nhin không được trêu chọc.

“Hắc, ta nói tiểu nha đầu ngươi sao hôm nay lại cùng ta đối nghịch đến cùng như vậy nha!” Mạc Trần Kiều đứng dậy, làm như thể muốn đánh Thuý Vũ.

Thuý Vũ kêu to trốn được phía sau Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Kiều lập tức đuổi theo, mấy người nháo thành một đoàn.

Mạc Trần Cẩm vừa đến trước cửa phòng, liền thấy một cảnh tượng hài hoà vui vẻ như vậy, đột nhiên cảm thấy tâm tình buồn bực, hắn vĩnh viễn đều không thể giống Trần Kiều sáng sủa chọc người yêu thích như thế, cho nên mới không ai dám thân cận hắn, nay, Thuỷ Vô Dương có phải cũng cùng người khác giống nhau hay không, thích Trần Kiều nhiều hơn so với thích hắn?

Nghĩ vậy ngực Mạc Trần Cẩm không khỏi nhói đau, không nghĩ lại nhìn bộ dáng cười đùa vui giỡn của mấy người kia, Mạc Trần Cẩm cố ý ho khan một tiếng, khiến cho người trong phòng chú ý.

“Trần Cẩm, ngươi tới rồi.” Phát giác sắc mặt Mạc Trần Cẩm tựa hồ không tốt, Thuỷ Vô Dương lập tức đứng dậy đi đến trước mặt hắn, thân thiết hỏi, “Ngươi không thoải mái sao? Sắc mặt thật không tốt nha.” Dứt lời, còn vươn tay muốn kiểm tra cái trán hắn.

“Ta không sao.” Theo bản năng hất ra tay Thuỷ Vô Dương đang vươn tới, Mạc Trần Cẩm như trước nghiêm mặt lạnh lùng, cố ý xem nhẹ Thuỷ Vô Dương lộ ra biểu tình bị thương.

“Đại ca, ta đây đi trước.” Hoàn hảo Mạc Trần Kiều đủ thông minh, tuy rằng không rõ Mạc Trần Cẩm vì sao lại tức giận, nhưng vẫn thức thời lựa chọn chạy trốn trước.

“Trần Kiều, bắt đầu từ ngày mai, ngươi phải đi theo Mạc Dịch, học tập sự vụ trong bảo.”

“A! Không phải đâu, đại ca.” Mạc Trần Kiều vừa nghe, lập tức phát ra tiếng kêu ai oán.

“Ngươi không có lựa chọn.” Mạc Trần Cẩm độc tài hạ mệnh lệnh.

“Vâng.” Thấy mặt đại ca nhà mình càng nghiêm nghị, Mạc Trần Kiều cũng chỉ phải ngoan ngoãn nghe lời, lúi lét Thuý Vũ xám xịt chạy.

“Thương thế của ngươi thế nào?” Mạc Trần Cẩm cúi đầu nhìn Thuỷ Vô Dương, quan tâm một câu.

“Thoa thuốc xong tốt hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi, chính mình hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta đi trước.” Nói xong, Mạc Trần Cẩm liền xoay người rời đi.

Thuỷ Vô Dương đuổi tới cửa, muốn giữ lại, nhưng bắt đắ dĩ Mạc Trần Cẩm đi được quá nhanh, y căn bản ngăn không được hắn.

Rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Thuỷ Vô Dương cau mày, thật sự không thể đoán được ý nghĩ trong lòng Mạc Trần Cẩm.

21. Chương 21

“Chạy?” Thuỷ Vô Dương tròng lớn mắt, có vẻ dị thường không thể tin.

“Đúng vậy, nhị bảo chủ..... Hắn bởi vì chịu không được công tác nặng nề, cho nên bỏ trốn rồi.” Thuý Vũ nhin cười, đem tin tức mình nghe được từ đầu chí cuối nói cho Thuỷ Vô Dương.

“Tiểu tử này.” Thuỷ Vô Dương có chút dở khóc dở cười, thật là phong cách làm việc của hắn nha, sợ phức tạp!

“Thế bảo chủ có nói như thế nào không?” Thuỷ Vô Dương thuận miệng hỏi một câu.

“Không, bảo chủ nói tùy nhị bảo chủ nháo đi, dù sao chờ trên người hắn không có tiền tự nhiên sẽ trở về.”

“Ta đã biết.” Nhìn cười, Thuỷ Vô Dương đã có thể tưởng tượng tới cảnh chờ Trần Cẩm sau khi trở về sẽ có bao nhiêu thăm, khẳng định sẽ bị Trần Cẩm hung hăng giáo huấn một chút.

“Bất quá nhị bảo chủ chạy, nơi này của chúng ta liền lạnh lùng hơn, bảo chủ gần đây cũng không đến, tiên sinh cùng bảo chủ cãi nhau sao?”

“Người cảm thấy ta sẽ cùng Trần Cẩm cãi nhau sao?” Thuỷ Vô Dương cười hỏi lại.

“Sẽ không.” Thuỷ Vũ không cần suy nghĩ liền trực giác hồi đáp.

“Kia không phải được.”

“Thế bảo chủ vì sao không đến nha?” Thuỷ Vũ trầm tư không thể giải.

Ta cũng muốn biết vì sao nha. Bất đắc dĩ cười khổ, Thuỷ Vô Dương cũng không còn tâm tư tiếp tục đọc sách, ánh mắt nhìn về hướng cửa, thật hy vọng một giây tiếp theo, Trần Cẩm có thể đi vào, cho dù tâm tình hần không tốt cũng không quan trọng, chỉ cần có thể nhìn thấy hần, Vô Dương liền cảm thấy thoả mãn.

Nhưng hết thấy chỉ là không tưởng nha, Vô Dương cúi đầu, trong mắt hiện lên cảm xúc bi thương, bắt đầu từ ngày kia, Trần Cẩm không thấy xuất hiện qua, Trần Cẩm, người rút cuộc suy nghĩ cái gì? Ta rút cuộc làm gì khiến người không vui? Nói cho ta biết, ta nhất định sẽ sửa, van cầu người không cần luôn như vậy, làm cho ta không thể nắm bắt a.

“A, Bạch Linh tiểu thư!”

Tiếng kinh hô của Thuỷ Vũ kéo Thuỷ Vô Dương ra khỏi trầm tư, ngẩng đầu, Thuỷ Vô Dương liền thấy nữ tử luôn làm cho trong lòng Mạc Trần Cẩm vương vấn.

Nhìn sắc mặt Bạch Linh tái nhợt, Thuỷ Vô Dương khe khẽ thở dài, bọn họ đang cùng vì một nam nhân mà thương tâm.

“Bạch cô nương đến có chuyện gì sao?” Lấy lại tinh thần dò hỏi, Thuỷ Vô Dương tự nhiên biết Bạch Linh sẽ không vô duyên vô cớ đến đây tìm y.

“Ta van cầu người, van cầu người rời đi Trần Cẩm đi.” Vừa mở miệng, Bạch Linh liền lộ vẻ mặt thê lương thỉnh cầu.

“Bạch cô nương, mời người bình tĩnh một chút, từ từ nói a.” Bị nước mắt Bạch Linh biến thành có chút lúng túng, Thuỷ Vô Dương vội vàng khuyên giải.

“Người có biết Trần Cẩm vì người biến thành cái dạng gì hay không? Hần trước kia không phải là người độc tài như vậy, nếu cứ tiếp tục như thế, hần tuyệt đối sẽ đánh mất lòng người, ta không hy vọng hần rơi xuống loại tình trạng này! Van cầu người rời đi hần đi!”

Nhắm mắt lại, Thuỷ Vô Dương cố nén tức giận.

Đến hiện tại, người thế nhưng vẫn là người không hiểu Trần Cẩm nhất! Thuỷ Vô Dương vì Mạc Trần Cẩm cảm thấy bi thương, người hần yêu nhất lại cùng người khác giống nhau hiểu lầm hần! Bạch Linh cho tới bây giờ cũng không biết nội tâm Trần Cẩm có bao nhiêu đau xót!

Cái gì kêu độc tài? Nếu không phải các người lần nữa thương tổn hần, chống đối hần, hần sẽ bộc phát ra sao? Thuỷ Vô Dương rất muốn răn dạy Bạch Linh như vậy, nhưng vẫn luôn ôn hoà làm cho y không thể đối một nữ tử phát hỏa, y đành phải nhịn xuống.

“Nếu Bạch cô nương người đến bây giờ còn không thể thông cảm với Trần Cẩm, ta đây chỉ có thể nói, ta tuyệt đối sẽ không rời đi hần, ta sẽ không làm cho hần cô độc một mình đối mặt các người thương tổn.” Thuỷ Vô Dương lạnh lùng nói ra.

“Ta như thế nào lại làm thương tổn hần?!” Bạch Linh bị chọc giận, “Ta đều là vì tốt cho Trần Cẩm! Ta sao có thể thương tổn hần chứ, ta là người yêu hần nhất trên thế giới này a!”

“Người thật sự biết Trần Cẩm cần cái gì sao?” Ánh mắt lợi hại của Thuỷ Vô Dương đâm thẳng vào Bạch Linh, “Nếu người không biết hần vì sao lại bị thương tổn, thì đừng tự cho là yêu hần, loại này yêu, rất nông cạn!”

“Người, người.....” Bạch Linh kinh ngạc nâng ngón tay chỉ vào Thuỷ Vô Dương, không thể tin được Thuỷ Vô Dương luôn luôn ôn hoà có lẽ thế nhưng lại dùng lời nói bén nhọn như thế đối đãi nàng, nhin không được, Bạch Linh lớn tiếng khóc lên.

Lần này, đôi mắt nước mắt của Bạch Linh, Thuỷ Vô Dương thờ ơ.

Thấy hai người huyên náo lớn như vậy, Thuỷ Vũ không biết làm sao nhìn Thuỷ Vô Dương lộ ra biểu tình lạnh lùng xa lạ, không rõ vì cái gì phát hoả lớn như vậy.

“Người đang làm cái gì?” Thanh âm hàm chứa tức giận của Mạc Trần Cẩm ở trong phòng đột nhiên vang lên.

Giương mắt nhìn Mạc Trần Cẩm vẻ mặt đầy lửa giận đang trừng mắt nhìn mình, Thuỷ Vô Dương biết ngay hẳn hiểu lầm, vội vàng há mồm giải thích: “Trần Cẩm, ta không.....”

“Người không cần giải thích, ta đều thấy được.” Mạc Trần Cẩm lạnh lùng nói, bước nhanh đi tới bên cạnh Bạch Linh, an ủi nàng.

Thấy như vậy một màn, Thuỷ Vô Dương ngây dại, cho đến khi Mạc Trần Cẩm đem Bạch Linh mang đến cách phòng, y còn không có lấy lại tinh thần.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao người lại không tin ta?! Thuỷ Vô Dương bị thương cúi đầu.

22. Chương 22

Vào lúc ban đêm, Mạc Trần Cẩm liền mang theo vẻ mặt lửa giận đi tới phòng Vô Dương.

“Tại sao người lại cùng Linh nhi nói những lời đó?!” Mạc Trần Cẩm hướng về phía Thuỷ Vô Dương rống to.

“Nàng nói cái gì?” Thuỷ Vô Dương lãnh đạm hỏi lại, trái tim co rút đau đớn không thôi, thì ra hết thảy đều là ta tự mình suy diễn, cứ nghĩ đến người đối ta có một ít thương tiếc, lại không nghĩ rằng trước mặt Bạch Linh là bé nhỏ không đáng kể như vậy, nàng đối với người mà nói, quả nhiên vẫn là quan trọng nhất sao?

Rũ mắt, Thuỷ Vô Dương không biết chuyện mình vẫn kiên trì rốt cuộc là đúng hay sai, có nên buông tay hay không.

“Nàng nói cái gì chính người trong lòng rõ ràng, không cần ta nói thêm nữa đi!” Mạc Trần Cẩm không phải không thấy bộ dáng thương tâm của Thuỷ Vô Dương, nhưng hắn lại lựa chọn cố ý xem nhẹ.

Tình một chữ, hắn không thể trêu vào, cho nên chỉ có thể trốn tránh, hắn không biết chính mình có yêu Thuỷ Vô Dương hay không, nhưng Mạc Trần Cẩm rõ ràng biết hiện tại Thuỷ Vô Dương đối hắn lực ảnh hưởng là càng lúc càng lớn, hắn không chiếm được yêu, vì phòng ngừa tương lai bị thương tổn, Mạc Trần Cẩm tình nguyện lựa chọn hiện tại thương tổn Thuỷ Vô Dương.

“Người ngay cả tội danh cũng không nguyện ý nói cho ta biết, cũng đã định tội của ta rồi sao? Chẳng lẽ ta liền không đáng người tin như vậy sao?” Thuỷ Vô Dương cười lạnh.

Này tính cái gì? Y kiên trì lâu như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Y hiểu Mạc Trần Cẩm, y muốn bảo hộ Mạc Trần Cẩm, nhưng kết quả là, Mạc Trần Cẩm lại không cần y nhiều chuyện, y chính là một tên ngốc, hết thảy đều là y tự mình đa tình.

“Chúng ta Đan Ứng Bảo không cần loại người thích châm ngòi ly gián như người, người ngày mai liền rời đi cho ta.” Mạc Trần Cẩm hung hăng nói.

“Người bảo ta rời đi?!” Thuỷ Vô Dương nháy mắt trắng mặt.

“Bảo chủ, không cần a, nô tỳ có thể chứng minh, tiên sinh thật sự không nói gì quá đáng, hay làm chuyện gì quá phận, van cầu người không cần đuổi tiên sinh đi a!” Thuỷ Vũ vừa thấy tình thế phát triển đến nghiêm trọng như vậy, lập tức quỳ xuống trước mặt Mạc Trần Cẩm, đau khổ cầu xin.

Trải qua một thời gian ở chung, Thuỷ Vũ biết Thuỷ Vô Dương là chủ nhân tốt, nếu có thể, nàng hy vọng có thể cả đời hầu hạ y.

“Chúng ta nói chuyện, một hạ nhân như ngươi có quyền gì xen vào.” Mạc Trần Cẩm nổi giận nói.

“Thuý Vũ là hạ nhân của ta, mời ngươi không cần tùy tiện giáo huấn nàng!” Thuý Vô Dương ưỡn ngực, chắn trước mặt Thuý Vũ.

“Người của người? Hừ, ngay cả người cũng chỉ là nam sủng của ta, người có tư cách gì có được người khác?” Mạc Trần Cẩm nhìn không được chăm chọc, hẳn chỉ là không thích thấy Thuý Vô Dương che chở người khác, hẳn chán ghét y quan tâm người khác.

Quyền nắm chặt lại buông ra, Thuý Vô Dương lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, “Ngươi xem ta là nam sủng sao?” Cho tới bây giờ, người đều xem ta không tồn tại.

Trái tim mạnh run lên, Mạc Trần Cẩm quay đầu, không đành lòng lại nhìn bộ dáng thương tâm của Thuý Vô Dương.

“Bảo chủ, nếu ngài thật sự muốn đuổi tiên sinh đi, xin cho nô tỳ được đi theo.”

“Đi ra ngoài.” Mạc Trần Cẩm chỉ ngón tay ra trước cửa quát.

“Bảo chủ!”

“Ngươi đi ra ngoài cho ta!”

“Thuý Vũ, chúng ta đi.” Thuý Vô Dương kéo Thuý Vũ quỳ trên mặt đất, xoay người đi về phía cửa, ai ngờ, vừa mới đi vài bước, đã bị Mạc Trần Cẩm một phen giữ chặt.

“Ta không gọi ngươi đi.”

“Không, trước đó ngươi đã bảo ta đi rồi.” Thuý Vô Dương ngay cả đầu cũng không quay lại.

Tức giận siết các ngón tay đang bắt lấy cánh tay Thuý Vô Dương, Mạc Trần Cẩm biết Thuý Vô Dương nói không sai, hẳn thật là gọi y đi, nhưng tại sao khi Thuý Vô Dương thật sự xoay người rời đi, hẳn lại hoảng hốt không đành lòng như vậy?

Nếu y đi rồi, vậy thật sự không còn người quan tâm mình nếu y đi rồi, sẽ không còn người yêu mình nữa, Mạc Trần Cẩm bối rối, mười mấy năm bị người khác dùng thái độ dè dặt thường đối đãi, cuộc sống lạnh lùng làm hẳn quá sợ, thật vất vả, có người vươn bàn tay ấm áp, hẳn thật sự có thể cự tuyệt sao?

Đáp án là không thể.

Cho nên tay Mạc Trần Cẩm dùng một chút lực, đem Thuý Vô Dương kéo vào trong lòng chính mình, “Thuý Vũ, ngươi đi ra ngoài trước đi.”

Ngây người nhìn Thuý Vô Dương cùng Mạc Trần Cẩm, Thuý Vũ không biết chính mình có nên đi hay không, nhưng khi nàng thấy trong mắt Mạc Trần Cẩm đã dần dần bình ổn lửa giận, ngoan ngoãn ra khỏi phòng, cũng vì bọn họ đóng cửa lại, làm cho hai người háo hức nói chuyện.

“Thỉnh thoảng ra, Mạc bảo chủ.” Thuý Vô Dương như trước cố chấp không chịu quay đầu nhìn Mạc Trần Cẩm, dùng thái độ lạnh lùng, xưng hô mới lạ phân biệt ranh giới giữa hai người.

“Thuý Vô Dương!” Mạc Trần Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên, “Nếu ngươi còn làm cho ta nghe được một câu xưng hô Mạc bảo chủ này nữa, ngươi liền xong rồi.”

“Xong rồi?” Thuý Vô Dương rốt cục quay đầu nhìn về phía Mạc Trần Cẩm, trên mặt lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu hủi lại, “Như thế nào xong rồi?”

Đôi môi hồng bĩu lên, trong ánh mắt luôn luôn ôn hoà để lộ ra khiêu khích, Thuý Vô Dương diễm lệ như vậy làm cho người ta không dám nhìn thẳng, Mạc Trần Cẩm cảm giác yết hầu có chút khô khan.

Thuý Vô Dương hương vị có bao nhiêu tốt đẹp, hẳn đến nay đều không thể quên, cái gọi là một môi lửa có thể chảy lan ra đồng cỏ, ý niệm tà ác trong đầu vừa xuất hiện, một chút lý trí còn sót lại trong Mạc Trần Cẩm là không thể ức chế.

“Như thế nào? Không phản đối?” Thuý Vô Dương không có phát hiện ý tưởng của Mạc Trần Cẩm, tiếp tục không sợ chết khiêu khích.

“Chính là như vậy xong rồi!” Dứt lời, Mạc Trần Cẩm hung hăng hôn lên môi Thuỷ Vô Dương.

23. Chương 23

Kinh ngạc trừng lớn mắt, Thuỷ Vô Dương quả thực không thể tin Mạc Trần Cẩm thế nhưng lại chủ động hôn y.

“Người đã muốn làm nam sủng, ta đây liền như người mong muốn!” Dứt lời, Mạc Trần Cẩm đem Thuỷ Vô Dương ôm đến trên giường.

Cho đến khi thân thể cảm giác được chiếc giường cứng rắn, Thuỷ Vô Dương mới từ trong ngõ ngách lấy lại tinh thần, nhưng chuyện phát sinh kế tiếp lại hoàn toàn vượt qua phạm vi đoán trước của Thuỷ Vô Dương.

Chỉ hai ba cái, quần áo trên người Thuỷ Vô Dương đã bị cởi bỏ, toàn thân thoát nhìn giống như chú dê con chờ bị giết vậy.

“Trần, Trần Cẩm, người có biết người đang làm cái gì không?” Thuỷ Vô Dương vội vàng ngăn trở động tác tiếp theo của Mạc Trần Cẩm.

“Lần này ta không uống rượu, đương nhiên biết mình đang làm cái gì.” Mạc Trần Cẩm một chút cũng không đem sự chống cự mỏng manh của Thuỷ Vô Dương đặt vào trong mắt, tiếp tục xâm lược.

“Vậy tại sao người còn muốn làm như vậy a?” Thuỷ Vô Dương quả thực muốn hét lên.

Mới ngăn ngừn vài giây, thái độ của Mạc Trần Cẩm sao lại thay đổi nhanh đến như thế?!

“Ta muốn cùng người giao hoan, liền đơn giản như vậy.” Trên mặt Mạc Trần Cẩm lộ ra nụ cười có chút nguy hiểm, nhưng mang theo lực hấp dẫn trí mạng, lý trí trong Thuỷ Vô Dương nháy mắt bay đi, liền mặc Mạc Trần Cẩm muốn làm gì thì làm.

Thấy Thuỷ Vô Dương cuối cùng không phản kháng, Mạc Trần Cẩm cố gắng nhớ lại quá trình lần giao hoan trước, chần chờ một chút, cúi đầu hôn lên môi Thuỷ Vô Dương, môi Thuỷ Vô Dương mềm mại đến khó tin, làm cho Mạc Trần Cẩm lưu luyến không thôi, nhẹ nhàng cắn một chút, Thuỷ Vô Dương đại khái là ăn đau, bản năng mở ra miệng, đầu lưỡi Mạc Trần Cẩm liền thừa dịp lén vào, ở trong miệng Thuỷ Vô Dương tận tình đảo quanh, cho đến khi hai người đều sắp không thể hô hấp, mới buông lỏng ra.

Mờ mịt nhìn trần nhà, Thuỷ Vô Dương kịch liệt thở phì phò, đầu óc luôn luôn trí tuệ đã hoàn toàn không thể nghĩ ra Mạc Trần Cẩm rốt cuộc suy nghĩ cái gì, rõ ràng lúc trước không khát vọng thân thể y a.

Nhưng Mạc Trần Cẩm cũng không cho Thuỷ Vô Dương thất thần bao lâu, cảm giác đầu nhũ bên trái bị người ngậm ở trong miệng mút vào, Thuỷ Vô Dương lập tức hé môi, tiếng rên rỉ ngọt lịm liền từ trong miệng nhẹ nhàng truyền ra, mặt nháy mắt trở nên đỏ bừng, thủy hạ mắt, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Mạc Trần Cẩm.

“Mẫn cảm như vậy?” Tà tà cười, Mạc Trần Cẩm ngược lại ngậm lấy một đầu nhũ khác, cho đến khi cả hai đầu nhũ đều trở nên đỏ bừng đứng thẳng, hắn mới vừa lòng buông lỏng miệng ra.

Cắn môi, Thuỷ Vô Dương tức giận, đột nhiên vươn tay bắt lấy mặt nạ trên mặt Mạc Trần Cẩm, thân thể Mạc Trần Cẩm lập tức cứng lại.

“Ta chán ghét nhìn không thấy mặt của người.” Nói như vậy, Thuỷ Vô Dương liền chồm nửa thân thể lên hôn lấy nửa bên mặt bị huỷ của Mạc Trần Cẩm.

Toàn thân vô cùng căng thẳng, con ngươi đen của Mạc Trần Cẩm nhìn chằm chằm vào Thuỷ Vô Dương, hắn cảm giác hoá diễm trong cơ thể bị châm hoàn toàn.

Thuỷ Vô Dương ơi Thuỷ Vô Dương, tại sao người luôn có thể đâm thẳng vào nơi yếu ớt nhất trong lòng ta chứ?

Không có ôn nhu, Mạc Trần Cẩm có chút thô lỗ cắn cắn khuôn ngực trắng nõn của Thuỷ Vô Dương, ở mặt trên lưu lại nhiều điểm ứ ngấn.

“Đau.” Thuỷ Vô Dương nhẹ nhàng nhắm lại mi, kháng nghị nói.

Nhìn vào đôi mắt xinh đẹp đang ẩn chứa hơi nước của Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm thật to thở dài, lại mềm lòng, vươn tay an ủi dục vọng của Thuỷ Vô Dương.

Dục vọng không ngừng tăng cao, Thuỷ Vô Dương không tự giác vặn vẹo thắt lưng, thân thể tràn đầy căng thẳng, không đến hai ba cái liên bản tinh, nằm ở trên giường thở dốc, tuy rằng chiếm được giải phóng, nhưng một loại cảm giác trống rỗng khác lại từ chỗ sâu trong thân thể chậm rãi hiện lên, Thuỷ Vô Dương cảm thấy vô cùng khó chịu, theo bản năng ở trên người Mạc Trần Cẩm ma sát, giống như đang khát cầu cái gì đó.

Lòng bàn tay dính đầy dịch thể, Mạc Trần Cẩm vươn ngón tay vào hậu đình Thuỷ Vô Dương, tuy rằng vừa mới bắt đầu đã bị bài xích, nhưng dưới sự kiên nhẫn khai phá của hắn, toàn bộ ngón tay đã vào sâu trong cơ thể Thuỷ Vô Dương.

Chuyển động ngón tay, Thuỷ Vô Dương liền rên rỉ lên, “A..... Tiếp, tiếp tục..... A.....”

“Như người mong muốn.” Gọi lên khoe môi, Mạc Trần Cẩm rất nhanh liền cho vào ngón tay thứ hai, chậm rãi, hắn có thể cảm giác được trong cơ thể Thuỷ Vô Dương bắt đầu trở nên mềm mại mà ấm áp, nội vách tường tham lam mót vào hai ngón tay của mình, cho nên khi ngón tay thứ ba vói vào, đã muốn dị thường thoải mái.

“Ta muốn đi vào.” Rút ra ba ngón tay, Mạc Trần Cẩm vừa nói xong, liền một cái động thân tiến nhập vào thân thể Thuỷ Vô Dương.

“A a a.....” Thân thể được cảm giác phong phú lấp đầy làm cho Thuỷ Vô Dương phát ra tiếng kêu thoả mãn, gắt gao leo lên trên người Mạc Trần Cẩm, chân Thuỷ Vô Dương bị Mạc Trần Cẩm lạp cao tới bả vai, toàn bộ hậu đình không hề ngăn cản hiện ra ở trước mắt Mạc Trần Cẩm.

Nhìn phân thân của mình mỗi một lần ra vào, phần hồng mị thịt đều gắt gao bao lấy nó, Mạc Trần Cẩm cảm thấy dục vọng của mình lại càng thêm lớn, không có lý trí gì, hiện tại hai người thuần túy chỉ có bản năng dã thú, không ngừng dây dưa, khát vọng thân thể đối phương.

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng rên rỉ dễ nghe của Thuỷ Vô Dương cùng tiếng hô hấp ồ ồ của Mạc Trần Cẩm, trên giường chỉ có hai thân thể trần trụi ôm siết lấy nhau, tuy hai mà một.

Đèn đuốc lay động, cho đến tắt.

Khi Thuỷ Vô Dương tỉnh lại, bên cạnh đã không còn thân ảnh Mạc Trần Cẩm, cảm thụ phần giường lạnh lẽo, trong lòng dâng lên một tia mất mát, khe khẽ thở dài, Thuỷ Vô Dương đứng dậy mặc y phục, cũng không nghĩ quần áo mới vừa mặc một nửa, có một người vọt vào phòng, ngừng đầu vừa thấy, nhất thời sợ ngây người.

“Khoá, Khoá Ái?” Nghi hoặc kêu to, Thuỷ Vô Dương đang hoài nghi chính mình có phải hoa mắt hay không, bằng không sao có thể nhìn thấy đứa nhỏ vốn nên biến mất không thấy này.

“Vô Dương, ta rất nhớ ngươi.” Cho đến khi tiếp được đứa nhỏ nhào vào trong lòng mình, Thuỷ Vô Dương mới hoàn toàn hiểu được này không phải nằm mơ.

“Sao ngươi lại đến nơi này?” Thuỷ Vô Dương nhẹ nhàng vuốt ve tóc Khoá Ái, vì chính mình có thể lại nhìn thấy Khoá Ái mà cảm thấy vui mừng, nghiêm túc mà nói, Khoá Ái giống như con của y, là một tay y nuôi lớn, nay nhìn bộ dáng hắn cũng khá tốt, trong lòng cũng yên tâm một ít.

“Là Dạ Hạo Địch mang ta đến.” Thanh âm Khoá Ái nghe có chút rầu rĩ.

Nghiệt duyên a. Trong lòng Thuỷ Vô Dương thở dài, đảo một vòng luẩn quẩn lớn như vậy, Khoá Ái vẫn rơi vào trong tay Dạ Hạo Địch sao? Hai người này xem ra cả đời cũng là dây dưa không rõ nha.

Nhìn Khoá Ái, Thuỷ Vô Dương lại nghĩ đến tình cảnh giữa mình cùng Mạc Trần Cẩm, biểu tình không khỏi tối sầm lại.

“Vô Dương, sao ngươi lại biến thành như vậy?”

Nghe Khoá Ái chất vấn, Thuỷ Vô Dương thế này mới chợt nhớ chính mình cũng chưa mặc xong quần áo, dấu vết lưu lại đêm qua toàn bộ bị Khoá Yêu xem ở trong mắt, nhất thời mặt trở nên đỏ bừng, vội vàng kéo lại quần áo cho ngay ngắn.

Xấu hổ hồi đáp: “Chuyện gì đều không có.” Y không hy vọng đứa nhỏ này thay y lo lắng, tuy rằng lúc mới bị đưa đến trên tay Mạc Trần Cẩm, chính mình là có chút không thoải mái, nhưng nay chính mình cũng là cam tâm tình nguyện.

“Người gạt người! Vết thương trên người người tại sao mà có? Ta không phải đứa trẻ cái gì cũng đều không biết!” Khoá Ái bèn nhọn chỉ vào dấu vết trên người Thuỷ Vô Dương đặt câu hỏi, trong mắt có tràn đầy thống khổ, là hấn hại Vô Dương.

“Này không phải lỗi của người, Khoá Yêu.” Thuỷ Vô Dương đau lòng ôm Khoá Ái, ôn nhu an ủi, “Này hết thấy đều là ta nguyện ý, ta yêu Trần Cẩm, ta hy vọng ở lại bên cạnh hắn.”

“Cái gì, cái gì???” Khoá Ái lần này thật sự giật mình nói không ra lời.

“Người đừng hỏi nhiều, còn người thì sao, mấy ngày này rốt cuộc thế nào?” Thuỷ Vô Dương dời đi đề tài, y rõ ràng chính mình đang làm những gì.

Thở dài, Khoá Ái cũng liền trả lời câu hỏi của Thuỷ Vô Dương.

Dụng tâm nghe Khoá Ái nói xong chuyện mình trải qua, trong mắt Thuỷ Vô Dương tràn đầy ý cười ôn nhu.

Khoá Ái trưởng thành rồi.

Nhưng đồng thời, y cũng đã nhận ra nội tâm Khoá Ái phiền não, xem ra trải qua thời gian dài như vậy, Dạ Hạo Dịch rốt cục nhận rõ tình cảm của mình rồi, cũng quyết định hành động, thế còn Khoá Ái thì sao? Hắn rốt cuộc muốn thế nào? Thuỷ Vô Dương rất muốn hỏi, nhưng vẫn không có hỏi ra miệng, dù sao chuyện tình cảm, người khác là không thể nói thêm cái gì, hiện tại chỉ hy vọng tự bản thân Khoá Ái có thể nghĩ thông suốt.

Nghĩ vậy, ánh mắt Thuỷ Vô Dương không khỏi ám ám, y cùng Mạc Trần Cẩm nên đi con đường như thế nào? Trần Cẩm rốt cuộc đem y trở thành cái gì? Tâm tư Thuỷ Vô Dương lại rối loạn, từ sau khi yêu thích Mạc Trần Cẩm, ý nghĩ bình tĩnh của y căn bản là không có tác dụng gì, cảm xúc của y đều tùy thuộc vào tâm tình của Mạc Trần Cẩm mà thay đổi, tuy rằng biết như vậy là rất yếu đuối, nhưng tình cảm dù sao không thuộc sự quản lý của lý trí, y cũng chỉ có thể tiếp tục như vậy, yên lặng hy vọng tình cảm của y sẽ được đáp lại một ngày.

24. Chương 24

Giúp Dạ Hạo Dịch, kỳ thật nguyên nhân lớn nhất là Thuỷ Vô Dương có thể thật sâu cảm nhận được tâm tình lúc này của Dạ Hạo Dịch, trải qua thời gian dài chia lìa như vậy, nam nhân kiều ngạo như Dạ Hạo Dịch rốt cục đã thẳng thắn thừa nhận tình cảm của mình, hơn nữa Thuỷ Vô Dương cũng nhìn ra Khoá Ái đối Dạ Hạo Dịch cũng có tình ý, cho nên mới trợ giúp một chút.

Tuy rằng trong đó có một nguyên nhân nhỏ là y muốn nhìn Dạ Hạo Dịch sầu khổ một chút, chỉ tiếc trời cao đối nam nhân này quá ưu ái, đến cuối cùng Khoá Ái vẫn không có trừng phạt gì gã, nhưng lúc “dạy” cho Dạ Hạo Dịch một bài học, hình như y đã quên nam nhân này có bao nhiêu keo kiệt.

Cho nên khi Dạ Hạo Dịch đưa ra biện pháp có thể trị hết nửa mặt bị huỷ của Mạc Trần Cẩm làm điều kiện trao đổi, y phải trải qua sự lựa chọn gian nan, cuối cùng vẫn là gật đầu đồng ý, đồng ý rồi đi, cho dù phải một thời gian rất dài không thể gặp Trần Cẩm, nhưng chỉ cần nghĩ đến có thể làm cho Trần Cẩm khôi phục bộ dáng ban đầu, Thuỷ Vô Dương cũng có thể nhẫn nại.

Nhưng Thuỷ Vô Dương lại không nghĩ tới Mạc Trần Cẩm thế nhưng lại sẵn khoái đáp ứng làm cho y rời đi như vậy, không thể phủ nhận, khi thấy Mạc Trần Cẩm không chút do dự gật đầu, trái tim Thuỷ Vô Dương đau nhói, chỉ vì không muốn làm cho Khoá Ái lo lắng, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng cười vui.

“Tiên sinh, ngày mai ngài rời đi có thể mang Thuý Vũ đi cùng hay không?” Đi theo Thuý Vô Dương trở lại phòng, Thuý Vũ liền khẩn cầu.

“Nha đầu ngốc, ta là đi học y, cũng không phải là đi làm thiếu gia, người đi theo, không tốt lắm đâu, hơn nữa, Ám Dạ Cung cũng có hạ nhân hầu hạ.” Thuý Vô Dương tuy rằng rất vui với tâm ý của Thuý Vũ, nhưng vẫn là cự tuyệt.

“Nhưng ta sợ tiên sinh không thói quen bọn họ hầu hạ.” Thuý Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Được rồi được rồi, nếu Trần Cẩm đồng ý, ta liền mang người đi.” Thuý Vô Dương thuận miệng ứng một câu, cũng không ngờ lời này vừa vắn bị Mạc Trần Cẩm đi vào phòng nghe thấy.

“Người một mình rời đi, vẫn là mang theo Thuý Vũ tốt hơn.”

Kinh ngạc trừng mắt nhìn, Thuý Vô Dương không thể đem Mạc Trần Cẩm lạnh lùng vừa rồi ở đại sảnh cùng người gần như ôn nhu lúc này liên hệ cùng nhau, bất đắc dĩ cười khổ, Thuý Vô Dương biết y thật là bị Trần Cẩm chặt chẽ chộp vào trong lòng bàn tay, làm sao cũng trốn không thoát, chỉ cần một chút ôn nhu, chính mình lúc trước cường ngạnh phòng bị có thể toàn bộ tan rã.

“Cám ơn bảo chủ.” Thuý Vũ vui mừng nói.

“Người lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Đóng cửa lại, Thuý Vũ đã muốn bắt đầu tính toán ngày mai phải mang theo cái gì để lên đường.

Chờ sau khi Thuý Vũ rời đi, trong phòng một lần nữa quay về trầm mặc, Thuý Vô Dương ngồi ở bên giường, cúi mặt không nghĩ mở miệng, Mạc Trần Cẩm khe khẽ thở dài, ngồi xuống bên cạnh Thuý Vô Dương, mở miệng nói: “Tức giận vì thái độ vừa rồi của ta?”

“Không có.” Thản nhiên đáp lại.

Mím môi, Mạc Trần Cẩm đối thái độ ôn hoà của Thuý Vô Dương có chút phiền não, kỳ thật khi hắn đồng ý cho Vô Dương rời đi, trong lòng cũng đấu tranh dữ dội, cuối cùng mới đồng ý, mà sở dĩ đồng ý, trong đó nguyên nhân lớn nhất là bởi vì hắn muốn thử xem cùng Vô Dương tách ra một đoạn thời gian, tình cảm hắn đối với y vẫn còn như trước hay không, Mạc Trần Cẩm cần thời gian để xác định, tình yêu đối Thuý Vô Dương tới quá nhanh, nhanh đến độ làm cho hắn trở tay không kịp, nhanh đến làm cho hắn không biết đây là có phải là yêu hay không.

Nhưng những lời này hắn không có khả năng mở miệng nói với Thuý Vô Dương, bởi vì đến nay, Mạc Trần Cẩm chính là một người sống nội tại cá biệt như vậy.

“Nếu Trần Cẩm người không có việc gì nữa, có thể rời đi trước hay không, ta cần sớm một chút nghỉ ngơi, sáng mai còn phải lên đường.” Thuý Vô Dương không khách khí đuổi người.

“Không muốn.”

Kinh ngạc nhìn Mạc Trần Cẩm cái kính giống như tiểu hài tử, Thuý Vô Dương còn đang hoài nghi vừa rồi có phải y nghe lầm hay không, sao trong giọng nói Mạc Trần Cẩm lại mang theo một chút..... tùy hứng?

“Ta là nói không muốn rời đi, ta muốn ở lại nơi này của người.” Bị thái độ lạnh lùng của Thuý Vô Dương chọc giận, Mạc Trần Cẩm trở nên ương ngạnh, hôm nay là một buổi tối cuối cùng, chỉ cần nghĩ đến phải một thời gian thật dài không thấy được Vô Dương, Mạc Trần Cẩm liền càng không thể buông tha cho buổi tối này.

“Trần Cẩm?” Thuý Vô Dương không biết nên nói cái gì mới tốt, Trần Cẩm bốc đồng cho tới bây giờ y cũng chưa ứng phó qua.

Nhìn bộ dáng Thuý Vô Dương có chút lúng túng, Mạc Trần Cẩm nở nụ cười, sau đó áp đến trên người y, hôn lên môi y.

“Ta nghĩ muốn người.” Hôm nay, khiến cho hắn tùy hứng một lần, chân thật biểu đạt ra ý tưởng bản thân đi.

Thăng tấp nhìn chăm chăm Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương hiển nhiên đã bị kích thích không nhỏ, sau một lúc lâu, y mới thở dài, nhắm mắt lại ngẫm đồng ý Mạc Trần Cẩm hành động.

Vui vẻ nở nụ cười, Mạc Trần Cẩm cởi bỏ quần áo trên người Thuỷ Vô Dương.

Kết quả ngày hôm sau, bởi vì tối hôm qua tác cầu quá độ, Thuỷ Vô Dương đừng nói cười ngựa, liền ngay cả đi bộ cũng thành vấn đề, cả người hỗn loạn chỉ muốn ngủ, hoàn hảo Mạc Trần Cẩm săn sóc phái lượng xe ngựa đến, ngồi trên xe ngựa, khi Thuỷ Vô Dương thấy ánh mắt bốn cột của Khoá Ái, đơn giản nhắm mắt lại ngủ bù, nhưng mặt không khỏi ửng đỏ lên.

Trần Cẩm này ngu ngốc!

Nhìn theo đoàn người Dạ Hạo Dịch rời đi, trong ánh mắt Mạc Trần Cẩm có ôn nhu mà ngay cả chính hắn cũng không có phát giác.

Hy vọng lần sau khi người trở về, ta có thể hướng người thăng thần bày tỏ tình cảm của ta.

25. Chương 25

Gió thổi làm những cành trúc khua vào nhau phát ra tiếng reo xào xạc, dòng suối nhỏ róc rách chảy, trong được viên trần ngập được hương chỉ nghe thấy tiếng vang thanh thúy của quân cờ đặt trên bàn cờ, chỉ cần đi vào phiến rừng trúc này giống như có thể làm cho tâm tình phiền não trở nên an bình.

Khi Khoá Ái bước nhanh vào rừng trúc cũng đã bị cuốn hút, bước thật nhẹ nhàng, không muốn phá tan yên tĩnh nơi này, đi một đoạn đường, hắn liền thấy một căn nhà gỗ nhỏ, trước nhà có một mảnh được viên, Thuỷ Tuyền lão nhân cùng Thuỷ Vô Dương đang ngồi ở trong vườn chơi cờ.

Từ sau khi Thuỷ Vô Dương đi vào nơi này, Dạ Hạo Dịch liền tạo riêng ra một mảnh rừng trúc như vậy ở Âm Dạ Cung, làm cho y cùng Thuỷ Tuyền lão nhân ở, nói trắng ra chính là không muốn làm cho hai người này chiếm lực chú ý của Khoá Ái nhiều lắm, nhưng lại có thể làm cho Khoá Ái đến đây thăm bọn họ, thật sự là nhất cử lưỡng tiện nha.

Khoá Ái đi đến bên cạnh Thuỷ Vô Dương, thấy hai người đang say sưa nghiền ngẫm nước cờ, cũng không mở miệng quấy rầy, sau một lúc lâu, chờ hai người kết thúc ván đấu, hắn mới mở miệng kêu to: “Sư phụ, Vô Dương.”

“Khoá Ái, người tới rồi à.” Thuỷ Tuyền lão nhân giật giật cổ, cười tủm tỉm nói.

“Vâng.” Gật gật đầu, Khoá Ái lấy lá thư cầm trong tay giao cho Thuỷ Vô Dương, “Vô Dương, hắn lại gửi thư đến đây.”

Tiếp nhận thư, Thuỷ Vô Dương còn chưa mở ra, trong mắt cũng đã tràn đầy ý cười, đem thư cất vào trong ngực, Thuỷ Vô Dương cũng không vội vã mở ra, dường như là chờ đến lúc không ai quấy rầy, mới đọc thật cẩn thận.

“Xem dáng vẻ hạnh phúc của người kìa.” Khoá Ái nhin không được cười trêu chọc, “Nếu vui mừng như vậy, sao không hồi âm cho hắn chứ? Người tới nơi này năm tháng, hắn ở mỗi tháng đều gửi hai phong thư đến, nhưng còn người, sao nhận được thư mà không chịu hồi âm?”

“Chờ một chút đi.” Thuỷ Vô Dương tươi cười có chút thần bí.

Nhún vai, Khoá Ái nghĩ không ra trong lòng Vô Dương rốt cuộc đang tính toán gì, nhưng cũng không muốn truy vấn, liền bắt chuyện khác để nói, “Sư phụ, Vô Dương học được thế nào?”

“Tốt, phi thường tốt, Vô Dương cực thông minh, học cái gì đều nhanh, phỏng chừng khoảng ba, bốn tháng nữa là có thể học thành đi.” Nói đến cái này, Thuỷ Tuyền lão nhân cười đến càng vui vẻ, cả đời lão chỉ nhận hai đồ đệ, mà hai đồ đệ này đều thiên tư hơn người, đi theo bên cạnh lão cũng không dài, nhưng đã đem y thuật của lão học đến bảy tám phần, lão không muốn đắc ý cũng khó nha.

“Vô Dương quả nhiên lợi hại!” Khoá Ái vô cùng bội phục, lúc trước hắn học cái gì đều phải mất một phen công phu mới được a.

“Cũng không có gì, ta lúc trước đối y thuật cũng đã có chút hiểu biết mà thôi.” Thuỷ Vô Dương tươi cười ôn hoà, ở trong này năm tháng, khiến cho y thoát nhìn càng tràn ngập linh khí, cả người bình thản như nước, làm cho người ta cảm giác dị thường thoải mái.

Khoá Ái nhìn khuôn mặt tươi cười của Thuỷ Vô Dương, không khỏi có chút ngây người.

“Đã muốn giữa trưa nha, không biết tiểu nha đầu Thuỷ Vũ chuẩn bị ngọc thiện đến đâu rồi.” Thuỷ Tuyền lão nhân ngẩng đầu nhìn mặt trời nói.

“Được, để ta đi xem Thuỷ Vũ chuẩn bị thế nào rồi.” Thuỷ Vô Dương đứng dậy, vào nhà gỗ nhỏ.

Chờ Thuỷ Vô Dương đi, Khoá Ái mới lấy lại tinh thần, không khỏi ở trong lòng thầm oán.

Hắn không biết cái tên Mạc Trần Cẩm kia rốt cuộc có điểm nào tốt, đáng giá Vô Dương đối hắn tốt như thế, không chỉ dụng tâm hết sức học tập y thuật, còn mỗi ngày nhớ đến hắn, tuy rằng Vô Dương không biểu hiện ra ngoài một cách rõ ràng, nhưng chỉ cần xem thần thái của y liền hiểu được.

Mà càng làm cho Khoá Ái giận chính là, thể xác Thuỷ Vô Dương là ở Âm Dạ Cung, nhưng hồn lại hoàn toàn không ở nơi này, chỉ cần nghĩ đến trước đây Vô Dương luôn toàn tâm toàn ý lo lắng cho mình nay lại đem mình sắp xếp đến vị thứ hai, Khoá Ái đối Mạc Trần Cẩm liền càng ghen ghét.

“Khoá Ái, ngươi ghen cái gì, Vô Dương hắn cũng có cuộc sống của riêng mình nha.” Thuỷ Tuyền lão nhân đang cầm một ly trà cười ha ha nói.

“Nhưng mà người nọ đối Vô Dương lại không tốt.” Khoá Ái tức giận ngồi xuống vị trí mà Vô Dương vừa ngồi.

“Mặc kệ được hay không, này cũng đều là Vô Dương chính mình lựa chọn nha.” Thuỷ Tuyền lão nhân lắc đầu nói, tình cảm Khoá Ái đối Vô Dương thật sự chỉ là cảm giác chim non đối chim mẹ, ý lại hoàn toàn.

“Ta mặc kệ, dù sao Vô Dương chính là không thương ta.” Khoá Ái thùy hạ mắt, thực không cam lòng.

“Dạ Hạo Định không đủ thương ngươi sao?”

“Đừng nhắc tới hắn.” Vừa nghe lời này, Khoá Ái lập tức đỏ bừng mặt, tức giận nói.

“Ha ha.” Thuỷ Tuyền lão nhân chỉ cười không nói, mắt còn tinh tường lão đã sớm thấy bên cổ bị quần áo che lấp của Khoá Ái có điểm điểm hồng ửng, “Hơn nữa, chỉ bằng bản lĩnh của Vô Dương, muốn đem người nọ thu phục cũng không phải sớm muộn gì? Đến lúc đó Vô Dương khẳng định có thể được đến hạnh phúc mà hắn muốn.”

Bĩu môi, Khoá Ái lần này không nói, dù sao bản lĩnh của Vô Dương hắn cũng biết được, hơn nữa, Vô Dương ôn nhu xinh đẹp như vậy cũng không cần, nam nhân kia khẳng định mất bị mù, đổi thành là hắn, cướp đều không kịp đâu.

“Sư phụ, Khoá Ái, có thể ăn cơm.” Thuỷ Vô Dương đứng ở cửa kêu to.

“Đến đây.” Đi theo Thuỷ Tuyền lão nhân đứng dậy vào nhà, dù sao Khoá Ái là hạ quyết tâm nếu Mạc Trần Cẩm còn đối Vô Dương không tốt, cho dù là cướp, hắn cũng sẽ đem Vô Dương cướp về.

Sau khi kết thúc tổng kết báo cáo một tháng một lần trong Đàn Ứng Bảo, Mạc Trần Cẩm gọi lại quần gia đang chuẩn bị rời đi, biểu tình có chút chờ mong hỏi: “Có thư đến không?”

“Không có.” Quần gia lắc lắc đầu, có chút không đành lòng thấy biểu tình Mạc Trần Cẩm lập tức ảm đạm xuống.

“Ngươi lui xuống trước đi, có thư nhớ rõ lập tức đưa đến chỗ ta.”

“Vâng.” Quần gia cúi mình vái chào, liền rời khỏi thư phòng.

“Các người còn có chuyện gì sao?” Thấy Bạch Linh cùng Mạc Định còn chưa đi, Mạc Trần Cẩm cúi đầu lật tới lật lui sổ sách trên bàn, thuận miệng hỏi.

“Trần Cẩm, ngươi yêu Thuỷ Vô Dương sao?” Bạch Linh đột nhiên hỏi một vấn đề như vậy.

Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về mặt Bạch Linh đầy nghiêm túc, Mạc Trần Cẩm mím môi, không đáp, nhưng biểu tình trên mặt cũng đã làm cho Bạch Linh miễn cảm biết được đáp án.

Lộ ra nụ cười thê lương, Bạch Linh chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên: “Trần Cẩm, hắn là nam nhân a, sao người lại có thể yêu một người nam nhân?”

“Vì sao không thể?” Mạc Trần Cẩm đột nhiên phát hiện, không biết bắt đầu từ khi nào, khi hắn đối mặt Bạch Linh đã không còn rung động như lúc trước, tình cảm hắn đối Bạch Linh đang từ từ chuyển biến thành bằng hữu.

“Nhưng người là bảo chủ Đan Ứng Bảo nha, Đan Ứng Bảo mặc dù không giao thiệp với giang hồ cùng triều đình, nhưng chuyện buôn bán của chúng ta lại làm cho mọi người ở hai bên chú ý, nếu làm cho người trong thiên hạ biết bảo chủ Đan Ứng Bảo yêu một người nam nhân, đây là chuyện làm cho người ta nhạo báng đến cỡ nào a.” Bạch Linh vô cùng đau đớn nói, nàng quả thực không thể tin được Mạc Trần Cẩm luôn luôn bình tĩnh tự chế thể nhưng lại làm ra chuyện hoang đường như thế!

“Nói xong? Vậy người là có thể đi rồi.” Mạc Trần Cẩm không để ý tới lời nói của Bạch Linh.

Đan Ứng Bảo, Đan Ứng Bảo, chẳng lẽ hắn ngoại trừ là bảo chủ Đan Ứng Bảo ra sẽ không là con người sao? Sẽ không thể có lựa chọn tình cảm của riêng mình sao? Mạc Trần Cẩm đột nhiên cảm thấy rất đau xót, ngoại trừ Thuỷ Vô Dương chính là đơn thuần đem hắn trở thành Mạc Trần Cẩm đối đãi ra, những người khác đầu tiên nhìn đến chính là bảo chủ Đan Ứng Bảo.

“Trần Cẩm, sao người lại hồ đồ như thế, nam nhân kia rốt cuộc có gì tốt, có thể đem người mê thành như vậy?”

“Đó là chuyện của chúng ta, Bạch Linh, người rốt cuộc muốn ta thế nào? Cùng Vô Dương tách ra, sau đó cưới người sao?”

Bạch Linh cắn môi, không nói.

“Không có khả năng.” Mạc Trần Cẩm cười khổ lắc đầu, “Từ thời điểm người cự tuyệt vươn tay người, chúng ta đã không có thể, Linh nhi, không cần đối ta chấp nhất, đời này kiếp này, chúng ta sẽ không có cơ hội cùng một chỗ.”

“Vì sao, vì sao không có khả năng?!” Bạch Linh kêu lớn lên, nàng là thật lòng yêu Trần Cẩm, “Vì sao chỉ vì một sai lầm nhỏ lúc trước, người cho tới bây giờ cũng không thể tha thứ ta? Ta lúc trước chỉ là một đứa bé mà thôi, ta đương nhiên sợ hãi!”

“Nhưng đó cũng là lúc ta cần người cổ vũ nhất, đẩy ra tay của ta, người làm ta đoạn tuyệt ý niệm hướng người khác vươn tay trong đầu, Linh nhi, có lẽ người cảm thấy điều này không có gì, nhưng đối ta mà nói, đây là thương tổn không thể bù lại, người còn trẻ, hắn là có rất tốt lựa chọn.”

“Không cần, ta không cần, ta chỉ cần người, Trần Cẩm, nếu người thật sự thích Thuỷ Vô Dương, kia cũng không sao, người có thể cùng hắn một chỗ, cưới ta, ta nguyện ý làm tằm mọt cho các người, như vậy người sẽ không bị người trong thiên hạ nhạo báng, các người cũng có thể cùng một chỗ, ta sẽ không ngăn cản các người.”

“Linh nhi, sao phải làm thế?” Thấy Bạch Linh tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế, trong lòng Mạc Trần Cẩm cũng không chịu nổi, nhưng hắn biết hôm nay phải lãnh khóc cự tuyệt nàng, bằng không cho nàng hy vọng sẽ là thương tổn lớn nhất, “Người còn trẻ, lại xinh đẹp tài giỏi như thế, người muốn kết hôn với người có rất nhiều, người không cần uỷ khuất chính mình, hơn nữa, tình yêu của ta chỉ có một phần, không thể phân cho hai người, người hết hy vọng đi.”

Bị Mạc Trần Cẩm kiên định cự tuyệt, Bạch Linh che miệng, khóc chạy ra thư phòng.

Vì sao lại trở nên như vậy? Nếu thời gian có thể quay ngược, nàng nhất định sẽ không phạm sai lầm như thế, sao người lại không thể cho ta một cơ hội? Trần Cẩm?

Mạc Dịch muốn đuổi đi, lại dừng chân, lạnh lùng nói ra: “Người nói thật quá đáng.”

“Quá đáng sao? Nhưng người hẳn là hiểu được, không nói quá đáng một chút, Linh nhi vĩnh viễn vẫn không thể tỉnh ngộ.” Mạc Trần Cẩm bắt đắc dĩ nở nụ cười.

Mạc Dịch không nói, gã đương nhiên biết Mạc Trần Cẩm làm như vậy đối Linh nhi mà nói là tốt nhất, nhưng trên phương diện tình cảm gã vẫn là không thể nhận.

“Mạc Dịch, đã nhiều năm như vậy, sao người còn không dừng cảm theo đuổi những gì người muốn?” Mạc Trần Cẩm đột nhiên nói.

Mím môi, Mạc Dịch nói: “Bởi vì ta biết, người nàng cần vĩnh viễn cũng không phải là ta.” Dứt lời, Mạc Dịch liền đuổi theo.

Không thử, người làm sao biết được? Mạc Trần Cẩm nhìn theo bóng dáng Mạc Dịch thở dài, tay không tự giác sờ lên nửa mặt nạ trên mặt mình, đã từng, ta cũng cho rằng ta sẽ không thể yêu ai, nhưng hôm nay thử, ta mới biết được thì ra ta có thể.

Vô Dương, người chừng nào thì có thể trở về?

26. Chương 26

Thủy Vô Dương ngồi ở trước cửa sổ ngăn người, trong phòng Thuý Vũ đã đem hết thầy chuẩn bị tốt lắm, ngày mai, bọn họ sẽ xuất phát về Đan Ung Bảo, y dùng sáu tháng học xong phương pháp trị liệu cho khuôn mặt của Mạc Trần Cẩm, nay, chỉ cần chờ y trở về, Trần Cẩm có thể thoát khỏi bóng ma tự ti, nhưng mà, có đôi khi Thủy Vô Dương nghĩ tới, không đem mặt Trần Cẩm chữa khỏi, như vậy người thân cận Trần Cẩm cũng chỉ có mỗi y, sẽ không có những người khác đến cùng y tranh đoạt Trần Cẩm.

Nhưng ý niệm này rất nhanh đã bị Thủy Vô Dương đánh mất, cúi đầu cười, y biết chính mình không thể ích kỷ như vậy, nếu không trị hết mặt cho Trần Cẩm, vậy thì hẳn cả đời này không thể qua cuộc sống người bình thường, sẽ không yêu người, cũng sẽ không được người yêu, Vô Dương là hy vọng Trần Cẩm hạnh phúc, cho nên y sẽ chữa khỏi mặt hắn.

“Tiên sinh, ta đều thu thập tốt lắm, ngài cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai chúng ta còn phải xuất phát.” Thuý Vũ lau mồ hôi trên trán, cười nói, “Thật tốt quá, đều nửa năm, chúng ta rốt cục có thể trở về rồi.”

Xác thực a, đã muốn nửa năm, trong nửa năm qua, người có khỏe không? Trần Cẩm? Thủy Vô Dương không khỏi nghĩ đến xuất thần.

Thấy thế, Thuý Vũ che miệng cười khẽ lên, “Tiên sinh lại nghĩ đến bảo chủ nha.”

“Tiểu nha đầu.” Thủy Vô Dương lấy lại tinh thần, bắt đắc dĩ cười mắng.

Thề lời, Thuý Vũ cũng không quấy rầy Thủy Vô Dương nghỉ ngơi, chuẩn bị tốt đệm chăn, nói: “Tiên sinh sớm một chút nghỉ ngơi đi, ta đi trước.”

“Ừ.” Gật gật đầu, Thủy Vô Dương cũng đứng dậy đi đến bên giường chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thuý Vũ vừa mở cửa ra, liền thấy Khoá Ái đứng ở cửa, bị dọa đến kinh hô một tiếng: “A!”

“Khoá Ái?” Nghe thấy tiếng kêu của Thuý Vũ, Thủy Vô Dương quay đầu, thấy người đứng ở cửa, cũng hơi hơi sững sốt một chút, “Tìm ta có việc sao?”

Chần chờ một chút, Khoá Ái gật gật đầu.

“Thế thì vào đi.” Thủy Vô Dương hướng Khoá Ái vẫy vẫy tay, “Thuý Vũ, người trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Lên tiếng, Thuý Vũ đóng cửa phòng liền rời khỏi.

“Tìm ta có chuyện gì?” Thủy Vô Dương mỉm cười nhìn Khoá Ái đang đi về phía mình, ôn nhu hỏi.

“Vô Dương, người thật sự phải đi sao?” Trong mắt Khoá Ái tràn đầy lưu luyến.

“Đúng vậy.” Thủy Vô Dương thành thật gật đầu.

Thủy hạ mắt, Khoá Ái nhìn chăm chăm giấy của mình, không đáp lời.

“Khoá Ái.” Thủy Vô Dương cười khẽ, vươn tay đem Khoá Ái kéo vào trong lòng mình, “Ta có người ta thích, người không muốn chúc phúc ta sao?”

“Ta chán ghét tên kia, hắn đối đãi người một chút cũng không tốt.” Khoá Ái thầm oán nói.

“Hắn cùng người giống nhau, cũng là đứa trẻ thiếu thốn tình cảm, có lẽ hắn hiện tại chưa biết yêu ta, nhưng ta tin tưởng, một ngày nào đó hắn sẽ biết, Khoá Ái, tin tưởng ánh mắt của ta đi.” Thủy Vô Dương cười cam đoan.

“Được rồi, nếu hắn đối đãi người không tốt, ta nhất định sẽ lại đem người mang về.” Khoá Ái trả lời không chút cam lòng.

“Được, đến lúc đó ta nhất định không phản kháng.” Thủy Vô Dương bật cười.

Ôm cổ Thủy Vô Dương, Khoá Ái giống như làm nũng nói: “Vô Dương, hôm nay ta muốn ngủ chung với người.”

“Dạ Hạo Địch đồng ý?” Thủy Vô Dương có chút kinh ngạc hỏi.

“Ta mặc kệ.” Khoá Ái hừ một tiếng.

“Ha ha, được rồi.” Thủy Vô Dương nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là làm cho Dạ Hạo Địch lo lắng một chút, gạt đầu đồng ý.

Mở chăn ra, hai người nằm đi vào, cũng không có ý ngủ, bắt đầu trò chuyện.

“Khoá Ái, sau khi ta đi rồi, người cũng phải hảo hảo chiếu cố chính mình nha.” Ở Âm Dạ Cung, người mà Thủy Vô Dương lo lắng nhất chính là Khoá Ái, y thật sự đem Khoá Ái trở thành con của chính mình.

“Ta biết, Địch, hắn đối ta cũng rất tốt.” Khoá Ái đem mặt vùi vào ngực Thủy Vô Dương, mang theo mãnh liệt quyến luyến cùng không nở, “Nhưng còn người, ta thật sự rất lo lắng đó.”

“Đừng lo lắng.” Thủy Vô Dương vỗ vỗ đầu Khoá Ái, trấn an.

Nắm chặt ống tay áo Thủy Vô Dương, Khoá Ái không đáp lời, hai người từ từ nhắm hai mắt, đều mang theo tâm sự của riêng mình tiến vào giấc ngủ.

Nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của Khoá Ái, Thủy Vô Dương ôn nhu mỉm cười, giúp hắn đắp chăn cẩn thận, vừa nhắc đầu, liền thấy Dạ Hạo Địch đột nhiên xuất hiện ở bên giường, nhìn trong mắt Dạ Hạo Địch nồng đậm ghen tỵ, Thủy Vô Dương nhin không được nở nụ cười.

Khẽ hừ một tiếng, Dạ Hạo Địch đột nhiên ra tay điểm huyết đạo Khoá Ái, làm cho hắn hoàn toàn mê man đi, mới mở miệng nói: “Ta muốn dẫn hắn trở về.”

“Làm gì theo ta mở miệng đâu? Người muốn, không phải luôn luôn đều dùng sức mạnh hay sao?” Thủy Vô Dương cười trêu chọc.

Dạ Hạo Địch nghe xong, sắc mặt có chút âm trầm, gã đương nhiên có thể đem Khoá Ái ôm lấy liền mang đi, nhưng ngày mai khi Khoá Ái tỉnh lại, sẽ có một phen phiền toái.

“Quên đi, nếu hắn muốn ngủ chung với người như vậy, liền cho hắn ngủ một đêm đi, dù sao người cũng sẽ không đối hắn làm cái gì.” Dạ Hạo Địch biểu hiện chính mình rất độ lượng, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy vị chua, nghe được Thủy Vô Dương ý cười càng sâu.

Này cũng là một tên không thành thật, nhưng hôm nay thật sự không thể cho người đem Khoá Ái mang đi nha, dù sao, ngày mai từ biệt, ngày gặp lại, sẽ không biết đến khi nào, cho nên để cho hai chúng ta ở chung một đêm đi, nghĩ như vậy, Thủy Vô Dương liền mở miệng đuổi khách.

“Một khi đã như vậy, vậy mời người rời đi đi.”

Không cam lòng trừng mắt nhìn Thủy Vô Dương liếc một cái, ánh mắt Dạ Hạo Địch lưu luyến ở trên người Khoá Ái đảo quanh, cuối cùng vẫn là xoay người chuẩn bị rời đi.

“Này, nếu ở Đàn Ung Bảo không nổi nữa, ngươi vẫn có thể trở về, dù sao ước định giữa chúng ta còn không có huỷ bỏ.”

“Ta sẽ trở về, nhưng không phải vì ở Đàn Ung Bảo không nổi nữa, mà là mang theo Trần Cẩm cùng nhau đến thăm Khoá Ái thôi.”

“Ồ?” Nghe vậy, Dạ Hạo Dịch quay đầu nhìn Thuỷ Vô Dương, có chút hứng thú nhướng mày, “Ngươi tự tin như vậy?”

“Nếu điểm ấy cũng không tự tin, ta thật không còn mặt mũi gặp sư phụ.” Thuỷ Vô Dương vẻ mặt ngạo khí hồi đáp.

“Ha ha, một khi đã như vậy, ta đây sẽ chờ đợi ngày đó đến.” Dạ Hạo Dịch phá lên cười, lần này gã thật không có chân chờ nữa, mà là sáng khoái rời khỏi phòng.

Không thành vấn đề, ngày đó rất nhanh sẽ đến, ta cam đoan. Thuỷ Vô Dương nhắm mắt lại, nụ cười bên môi là tự tin.

27. Chương 27

Một chiếc xe ngựa đang chạy trên quan đạo yên tĩnh, ở hai bên còn có bốn hộ vệ cưỡi ngựa đi theo, bọn họ là người mà Dạ Hạo Dịch phái đi hộ tống Thuỷ Vô Dương về Đàn Ung Bảo.

Bên trong xe ngựa, Thuỷ Vô Dương đang nhắm mắt nghỉ ngơi, thân thể y đã không còn tốt như trước, luôn cảm thấy mệt mỏi, quả nhiên là già đi sao? Chỉ cần nghĩ như vậy, Thuỷ Vô Dương đều nhịn không được nở nụ cười.

“Tiên sinh? Ngươi đang cười cái gì vậy?” Thuỷ Vũ vẻ mặt không hiểu nhìn Thuỷ Vô Dương.

“Không có gì, chỉ là nghĩ tới chuyện thú vị thôi.” Thuỷ Vô Dương mở mắt ra, lời kéo tầm mắt ở trên người, cười nói, “Thuỷ Vũ, ngươi có cảm thấy ta là già đi rồi không?”

Thuỷ Vũ kinh ngạc trừng lớn mắt nhìn Thuỷ Vô Dương, hét lớn: “Tiên sinh, ngươi rốt cuộc suy nghĩ cái gì nha? Người nhìn một chút cũng không già.”

“Chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.” Thuỷ Vô Dương cười khê, đột nhiên cảm thấy trên tiểu nha đầu này xác thực rất thú vị.

Thuỷ Vũ nhìn Thuỷ Vô Dương vươn tay đem mấy sợi tóc bị gió thổi vén đến sau vành tai, bất giác ngây người, sao chỉ một động tác đơn thuần như thế, được Thuỷ Vô Dương làm ra cũng là động lòng người đến vậy chứ?

“Sắp chảy nước miếng rồi kìa.”

Thanh âm giễu cợt của Thuỷ Vô Dương làm Thuỷ Vũ tỉnh lại, xấu hổ đến nàng vẻ mặt đỏ bừng, thầm oán kêu lên: “Tiên sinh thật đáng ghét!”

“Được rồi được rồi, không chọc ngươi nữa, dù sao cũng không có việc gì, ngươi cũng nghỉ ngơi trong chốc lát đi.” Dứt lời, Thuỷ Vô Dương liền chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng đột nhiên y mở bừng mắt, giở lên màn hình xe ngựa, Thuỷ Vô Dương nhìn về phía xa, lộ ra biểu tình có chút đắm chiêu.

“Thuỷ tiên sinh, có chuyện gì sao?” Trong đó một hộ vệ nghi hoặc hỏi.

“Phải cẩn thận.” Thuỷ Vô Dương rất ít khi thu liễm nụ cười, nói.

“Cái gì.....?” Hộ vệ còn chưa hỏi hết câu, hai bên quan đạo đột nhiên nhảy ra vài tên hắc y nhân, bốn người cũng lập tức hiểu được ý của Thuỷ Vô Dương, đều rút đao bên hông ra chuẩn bị ứng phó địch nhân.

Hắc y nhân đi đầu hướng mấy người khác ra hiệu bằng mắt, lập tức mấy người kia liền xông lên cuốn lấy bốn hộ vệ, mà hắc y nhân đi đầu tấn công về phía Thuỷ Vô Dương trong xe ngựa.

“Tiên sinh!” Vừa thấy mục tiêu của đối phương là Thuỷ Vô Dương, Thuỷ Vũ kêu lớn, muốn che ở trước mặt Thuỷ Vô Dương, lại bị Thuỷ Vô Dương ngăn ở phía sau.

Hắc y nhân thấy Thuỷ Vô Dương không nhúc nhích ngồi ở trong xe ngựa, nghĩ đến y bị dọa sợ choáng váng, không khỏi lộ ra ánh mắt cười nhạo, thả lỏng cảnh giác.

Chính là hiện tại! Trong mắt Thuỷ Vô Dương hiện lên một tia tinh quang, những người khác cũng chưa thấy rõ ràng động tác của y, hắc y nhân tập kích liền bị đâm trúng chỗ hiểm.

Thuỷ Vô Dương nhảy ra xe ngựa, tay cầm một trường kiếm, trên mặt tươi cười như trước ôn hoà có lẽ.

“Có thể nói cho ta biết, là ai muốn giết ta không?”

Vài hắc y nhân khác bị tình huống này làm cho kinh sợ, bọn họ nhận đến tin tức nói Thuỷ Vô Dương là thư sinh tay trái gà không chặt, sao nay đột nhiên biến hoá nhanh chóng, biến thành một cao thủ như vậy?

Hai mặt nhìn nhau, hắc y nhân đều chuẩn bị chạy trốn.

“Muốn chạy?” Thuỷ Vô Dương gọi lên khoe môi cười lạnh, “Giết cho ta, chỉ cần lưu lại một người sống là được.”

Bốn hộ vệ vừa nghe Thuỷ Vô Dương hạ lệnh, liền hạ sát thủ, trong lúc nhất thời tình thế lập tức xoay chuyển, thấy Thuỷ Vô Dương khoanh tay đứng ở trước xe ngựa nhìn tình cảnh tàn khốc này, Thuỷ Vũ đột nhiên cảm thấy y thật xa lạ.

Thấy thật sự trốn không thoát, hắc y nhân đều cắn độc được giấu ở răng, lập tức độc phát mà chết, mau đến làm cho người ta không kịp ngăn cản.

“Tiên sinh, là chúng ta sơ ý.” Hộ vệ đứng đầu quỳ một gối xuống đất hướng Thuỷ Vô Dương thỉnh tội.

“Quên đi.” Phất ống tay áo, Thuỷ Vô Dương cũng không nói thêm gì, liền lên xe ngựa, “Chúng ta tiếp tục đi đường của chúng ta là được.”

“Vâng!” Tiểu nhạc đệm qua đi, mấy người lại lên đường.

Một lần nữa thanh trường kiếm biến thành đai lưng thúc ở bên hông, Thuỷ Vô Dương vừa nhấc đầu, liền thấy ánh mắt phức tạp hơi hoảng sợ của Thuỷ Vũ, không khỏi ôn nhu cười.

“Doạ đến người?”

Cắn môi, Thuỷ Vũ gật đầu, nàng thật sự không thể đem Thuỷ tiên sinh tàn khốc lạnh lùng vừa rồi cùng Thuỷ tiên sinh luôn ôn nhu mỉm cười liên hệ cùng một chỗ.

“Nha đầu ngốc.” Thuỷ Vô Dương vươn tay xoa xoa đầu Thuỷ Vũ, cảm giác nàng sợ hãi một chút, nhưng không có giãy, Thuỷ Vô Dương cuối cùng yên tâm, “Ta không phải thánh nhân, ta không có khả năng đối mỗi người đều ôn nhu, vì bảo hộ người mà ta cần bảo vệ, ta có thể trở nên lãnh huyết vô tình.”

“Thế hôm nay tiên sinh biến thành như vậy là vì muốn bảo hộ Thuỷ Vũ?” Thuỷ Vũ quả nhiên là nha đầu thông minh, lập tức nắm bắt được vấn đề.

“Đứa nhỏ thông minh.” Thuỷ Vô Dương dùng ánh mắt tán dương nhìn Thuỷ Vũ.

Thuỷ Vũ vừa nghe trên mặt tươi cười càng xán lạn.

Đột nhiên Thuỷ Vô Dương như nghĩ tới cái gì, hướng về phía mã phu kêu lên: “Nhanh hơn tốc độ hồi Đàn Ung Bảo.”

“Vâng.”

“Tiên sinh, làm sao vậy?” Thuỷ Vũ khó hiểu nhìn Thuỷ Vô Dương.

“Ta có dự cảm không tốt.” Thuỷ Vô Dương mím môi nói, y đã thật lâu không có giao thiệp với giang hồ, trong nửa năm qua y đều ở trong rừng trúc, không có khả năng đắc tội người nào, cho nên khả năng duy nhất chính là có người nào đó muốn giết y uy hiếp những người khác.

28. Chương 28

Trải qua mấy ngày liền chạy đi, đoàn người Thuỷ Vô Dương bằng tốc độ nhanh nhất đã về tới Đàn Ưng Bảo, đứng ở trong đại sảnh, Thuỷ Vô Dương tuy rằng mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng là kích động, dù sao xa cách nửa năm, y rốt cục có thể nhìn thấy Trần Cẩm rồi.

Hỗn động tiếng bước chân từ ngoài đại sảnh truyền đến, xoay người, Thuỷ Vô Dương thấy Mạc Trần Cẩm vội vã đi tới, trên mặt tươi cười không khỏi càng thêm xán lạn, tiến lên vài bước, ôn nhu nói: “Trần Cẩm.”

“Người đã trở lại.” Gật gật đầu, trong giọng nói Mạc Trần Cẩm không chút nào cho thấy vui sướng, ngược lại rất bình tĩnh, điều này không thể nghi ngờ đã giội một chậu nước lạnh lên người Thuỷ Vô Dương.

Cẩn cẩn môi, Thuỷ Vô Dương thùy hạ mắt, nụ cười trên môi cũng ảm đạm rất nhiều, không khỏi cười nhạo chính mình, vất vả mấy ngày liền chạy đi rồi cuộc là vì cái gì?

“Nếu đã trở lại, trước hết đi nghỉ ngơi đi, cũng là phòng người ở trước kia, nếu không có vấn đề, ngày mai chúng ta liền an bài thời gian trị liệu.” Mạc Trần Cẩm không phải không thấy biểu tình đột biến của Thuỷ Vô Dương, nhưng hắn lại không biết nên nói như thế nào để biểu hiện ra chính mình vui mừng, thời gian dài xa cách làm cho hắn càng không biết biểu đạt tình cảm của mình.

Hắn nhớ Thuỷ Vô Dương, sự nhớ nhung đã muốn vượt qua tường tượng của hắn, hắn mỗi ngày đều hy vọng Thuỷ Vô Dương trở về, mà khi Thuỷ Vô Dương thật sự đứng ở trước mặt hắn, hắn lại không biết nói gì biểu hiện ra tình cảm chính mình.

“Vâng.” Lên tiếng, Thuỷ Vô Dương liền lập tức đi qua bên người Mạc Trần Cẩm, trở về phòng nghỉ ngơi.

Lúc sát bên người mà qua, Mạc Trần Cẩm nghe thấy trên người Thuỷ Vô Dương độc hữu mùi thơm ngát, định vươn tay bắt lấy cánh tay Thuỷ Vô Dương, nhưng hắn vẫn là nhịn xuống, ánh mắt Bạch Linh nhìn chằm chằm làm hắn sinh đau.

Đây cũng là một nguyên nhân khác hắn không dám biểu đạt ra bản thân vui mừng, hắn thật không ngờ đến, Bạch Linh kiên cường như vậy thế nhưng lại chạy đi nhảy sông tự vẫn sau khi ngã bài ngày đó, nếu không phải Mạc Dịch đuổi theo nàng, liền suýt nữa đã thành đại hoạ, cho nên dù không thể nhận tình cảm Bạch Linh, Mạc Trần Cẩm cũng không thể quang minh chính đại biểu hiện ra tình yêu của mình đối với Vô Dương, để ngừa kích thích đến nàng, dù sao Bạch Linh cũng là người hắn từng thích, hắn thật sự không hy vọng Bạch Linh tiếp tục trầm đắm trong tình yêu vô vọng, không được đáp lại, nếu có thể, hắn hy vọng Bạch Linh có thể được đến hạnh phúc.

Nhưng Mạc Trần Cẩm bận tâm đến Bạch Linh, hành động của hắn không thể nghi ngờ đã thật sâu xúc phạm tới Thuỷ Vô Dương, thấy bộ dáng khổ sở của Thuỷ Vô Dương, trong lòng hắn cũng không chịu nổi, chỉ có thể một lần lại một lần ở trong lòng hi vọng Thuỷ Vô Dương không cần thương tâm.

“Tiên sinh.....” Đi ra đại sảnh, ánh mắt Thuỷ Vũ vẫn luôn lo lắng nhìn Thuỷ Vô Dương, thái độ vừa rồi của Mạc Trần Cẩm, mặc cho ai thấy đều vì Thuỷ Vô Dương cảm thấy không đáng giá, càng miễn bàn Thuỷ Vũ vẫn đi theo bên cạnh Thuỷ Vô Dương, luôn hiểu biết tâm ý mà y dành cho Mạc Trần Cẩm.

“Ta không sao.” Thuỷ Vô Dương cố gắng muốn xả ra một chút tươi cười trấn an Thuỷ Vũ, đáng tiếc lại thất bại, lúc này nụ cười của y quả thực so với khóc còn khó chịu, y thật không ngờ đây ngập nhớ nhưng đến khi gặp mặt, lại bị loại này đối đãi.

Tự giễu nở nụ cười, ánh mắt Thuỷ Vô Dương mang theo một tia quyết tuyệt.

Có lẽ y yêu Mạc Trần Cẩm yêu đến có thể buông tha cho nguyên tắc của riêng mình, nhưng không có nghĩa y có thể buông tha cho toàn bộ tự tôn của mình, tuy rằng cảm thấy không cam lòng, nhưng lần nữa cưỡng cầu tình cảm vô vọng cũng không phải tác phong của Thuỷ Vô Dương y, nếu Mạc Trần Cẩm thật sự đối y vô tình, thế thì y sẽ không tiếp tục dây dưa.

Nên buông tha cho. Thuỷ Vô Dương nhẹ nhàng thở dài, vì hắn trị liệu tốt lắm vết thương trên mặt, làm cho hắn khôi phục tự tin mà hắn nên có, như vậy Mạc Trần Cẩm sẽ cùng nam nhân bình thường giống nhau thành thân sinh con, khi đó y sẽ buông tay rời đi, chỉ chờ ngày đó đến mà thôi.

Mộng nên tỉnh, sớm nên biết đến, y cả đời này cũng không thể nhận được tình yêu.

Chuyên tâm chuẩn bị được thảo dùng để trị liệu, Thuỷ Vô Dương hiện tại chỉ hy vọng có thể sớm một chút hoàn thành việc mình có thể làm, rồi liền rời đi nơi này, vậy mà trước đó y còn hướng Dạ Hạo Định cam đoan đầy tự tin, kết quả người thắng vẫn là Dạ Hạo Định.

“Tiên sinh, bảo chủ đến đây.” Thuý Vũ cắt ngang dòng suy tư của Thuỷ Vô Dương.

“Ừ, ta đã biết.” Xoa xoa tay, Thuỷ Vô Dương đi ra hiệu thuốc, vì làm cho Thuỷ Vô Dương có thể chuyên tâm thay Mạc Trần Cẩm trị liệu, trưởng lão trong bảo dành riêng một phòng làm hiệu thuốc.

Mạc Trần Cẩm đứng ở tiểu viện trước hiệu thuốc cúi đầu nhìn mấy cánh hoa trong sân, không biết suy nghĩ cái gì, về mặt có chút cô đơn, nhìn thấy mà trái tim Thuỷ Vô Dương tê rần, cơ hồ lại muốn chạy đến an ủi hắn, nhưng y vẫn là nhịn xuống.

“Bảo chủ chuẩn bị tốt chưa?” Thuỷ Vô Dương đứng cách Mạc Trần Cẩm năm bước chân.

“Ta có nói qua là không cho phép người gọi ta là bảo chủ rồi mà.” Mạc Trần Cẩm nhả lại mi, nhắc nhở.

“Nay không giống ngày xưa, trước kia ta là nam sủng của ngươi, mà nay ta lại là đại phu của ngươi, vẫn là phân rõ tốt hơn.” Thuỷ Vô Dương không kiêu ngạo không siểm nịnh hồi đáp, trong mắt là sự thần nhiên đến lạnh lùng.

“Thuỷ Vô Dương.” Mạc Trần Cẩm cắn răng kêu lên, hắn không rõ Vô Dương rốt cuộc lại đang nháo cái gì không được tự nhiên.

“Nếu không có chuyện gì nữa, thỉnh bảo chủ theo ta tiến vào, chúng ta chuẩn bị bắt đầu trị liệu.” Thuỷ Vô Dương có ý xem nhẹ biểu tình tức giận trên mặt Mạc Trần Cẩm, nghiêng thân làm tư thế mời.

Hừ một tiếng, Mạc Trần Cẩm vẫn là theo Thuỷ Vô Dương vào hiệu thuốc, dù sao hết thấy chờ trị liệu mặt tốt lắm rồi nói sau.

Mà từ đầu tới đuôi đứng ở một bên nhìn hai người hỗ động về mặt Thuý Vũ không ngừng kinh ngạc, nàng thật sự không nghĩ tới Thuỷ Vô Dương thế nhưng đối Mạc Trần Cẩm có chuyển biến lớn như thế, giống như chỉ trong một đêm, Mạc Trần Cẩm từ người y yêu nhất biến thành một người xa lạ vậy.

Bất quá kinh ngạc về kinh ngạc, Thuý Vũ cũng có thể hiểu được nguyên nhân Thuỷ Vô Dương chuyển biến như vậy, dù sao việc Mạc Trần Cẩm làm xác thực có chút quá phận.

“Nửa giai đoạn trị liệu sau ngươi cần có đủ thời gian tĩnh dưỡng, cho nên từ giờ trở đi ngươi có thể an bài hết thấy mọi chuyện trong bảo, sau khi nửa giai đoạn trị liệu đầu chấm dứt, ngươi sẽ có một tháng không thể quản lý sự vụ của Đan Ứng Bảo.” Thuỷ Vô Dương vừa chuẩn bị vừa nói.

“Ta hiểu được.”

Gật gật đầu, Thuỷ Vô Dương ý bảo Mạc Trần Cẩm nằm đến trên giường, rồi mới dùng kim châm gây tê hắn, bắt đầu trị liệu

29. Chương 29

Sau khi Mạc Trần Kiều chạy tới hiệu thuốc, chỉ thấy Thuý Vũ đứng gác ở cửa.

“Bắt đầu?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Ai, ta đây chờ đại ca trị liệu xong lại đi gặp Vô Dương vậy.” Ngồi xuống cái ghế ở trước tiểu viện, Mạc Trần Kiều nghỉ ngơi.

“Nhị bảo chủ, tiên sinh không ở mấy ngày, trong bảo có chuyện gì xảy ra không? Sao thái độ bảo chủ đối tiên sinh vô cùng kỳ quái?” Thuý Vũ tò mò hướng Mạc Trần Kiều hỏi thăm.

“Đương nhiên có chuyện xảy ra rồi, Linh nhi thế nhưng chạy đi nhảy hồ tự vẫn.” Lắc lắc đầu, Mạc Trần Kiều cũng biết Bạch Linh rất cố chấp, nếu không chiếm được, sao không thể rộng lượng buông tay, giống như gã..... Nghĩ đến Khoa Ái, Mạc Trần Kiều cũng có chút buồn trong bụng.

“Nhảy hồ?!” Thuý Vũ kinh hô một tiếng, có vẻ thập phần ngoài ý muốn, nàng cho tới bây giờ không nghĩ đến Bạch cô nương luôn luôn kiên cường cùng tài giỏi thế nhưng cũng sẽ luẩn quẩn trong lòng như thế.

“Đúng vậy, người nói nàng ngốc hay không ngốc?” Mạc Trần Kiều vẽ mặt bất đắc dĩ.

“Sao phải làm thế chứ, nếu bảo chủ không thích nàng, sao nàng lại không chịu buông tay? Biến thành hiện tại ba người đều thống khổ, tiên sinh thật sự rất thương a, lần nữa bị bảo chủ làm cho thương tâm, ta sợ nếu còn tiếp tục như thế, tiên sinh thật sự đối bảo chủ hết hy vọng, bảo chủ thật vất vả mới có thể một lần nữa tiếp nhận người khác a.” Thuý Vũ than thở, cảm thấy Bạch Linh làm như thế, thật là một quyết định sai lầm.

“Ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng Linh nhi đều không nghe ai khuyên, ai.”

“Chỉ hy vọng Bạch cô nương có thể nghĩ thông suốt đi, rõ ràng Dịch công tử đối nàng toàn tâm toàn ý như thế, sao nàng lại nhìn không thấy nhỉ?”

“Này chỉ có thể trách nữ nhân các người, rất dễ dàng được đến gì đó là không biết quý trọng.”

“Nhị bảo chủ! Người cũng không nên một gậy tre đánh nghiêng một thuyền người nha.” Thuý Vũ bắt mồm phản đối.

“Ta tuyệt đối không oan uổng người.” Mạc Trần Kiều nhướn mày nở nụ cười.

“Nhị bảo chủ người.....”

Hai người cũng không biết bọn họ đối thoại đều rơi vào trong tai Bạch Linh, đứng ở sau thân cây lồi vào sân, Bạch Linh nắm chặt nắm tay, đôi mày liễu nhíu chặt lại, thật là ta làm sai sao?

Chần chờ một lát, Bạch Linh cuối cùng vẫn không có dũng khí đi ra ngoài, mà là xoay người rời đi.

Mạc Trần Kiều cùng Thuý Vũ ở bên ngoài đợi hơn nửa ngày, cuối cùng cũng đợi được đến lúc cửa phòng mở ra, Thuý Vô Dương từ bên trong đi ra.

Vừa nhìn thấy Thuý Vô Dương đã lâu không gặp, Mạc Trần Kiều kích động nhảy tới trước mặt y, dùng lực vỗ vỗ bờ vai của y nói: “Hoan nghênh người trở về nha, Vô Dương.”

“Đã lâu không gặp, Trần Kiều.” Thấy đứa nhỏ sáng sủa hoạt bát này, sắc mặt vẫn căng thẳng của Thuý Vô Dương cuối cùng cũng lộ ra một chút tươi cười.

Trời biết vừa rồi y cùng Mạc Trần Cẩm ở chung phòng có bao nhiêu khấn nguyện, vì không cho tâm dao động thêm nữa, y chỉ có thể lấy lạnh lùng đến đối đãi, nhưng may là Trần Cẩm bị gây mê nên đa phần là trầm ngủ.

“Đại ca đâu?” Chỉ thấy một mình Thuý Vô Dương đi ra phòng, cũng không gặp thân ảnh Mạc Trần Cẩm, Mạc Trần Kiều có chút tò mò dò hỏi.

“Được hiệu còn chưa hết tác dụng, hắn còn đang ngủ.”

“Ồ, thì ra là thế nha.” Mạc Trần Kiều hiểu biết gật gật đầu, “Nhưng sao người không ở bên trong cùng hắn? Ta còn nghĩ đến hai người các người thời gian dài như thế không gặp, người nhất định rất nhớ đại ca.”

Mạc Trần Kiều nói chưa dứt lời, vừa nghe thời gian dài không gặp, sắc mặt Thuý Vô Dương liền trở nên rất khó xem, điều này làm cho y nhớ tới chuyện trước đó, vừa gặp mặt Mạc Trần Cẩm liền lấy thái độ lạnh lùng đối đãi với mình.

Giống như y rời đi nửa năm, mỗi nửa tháng thu được một lá thư chính là Mạc Trần Cẩm hư ảo ôn nhu, vừa chạm đã vỡ tan, hoặc là, những lá thư kia căn bản không phải Mạc Trần Cẩm viết? Ý tưởng này làm Thuý Vô Dương càng chịu đả kích.

“Vô, Vô Dương, người làm sao vậy?” Mạc Trần Kiêu bị sắc mặt tái nhợt của Thuỷ Vô Dương làm cho hoảng sợ.

“Không có gì, ta chỉ là có chút mệt.” Thuỷ Vô Dương ần ần cái trán nói.

“À, vậy người nhanh đi nghỉ ngơi thôi, mấy ngày kế tiếp người còn phải bận rộn đó.” Mạc Trần Kiêu vội vàng nói.

Gật gật đầu, Thuỷ Vô Dương cất bước chuẩn bị rời đi, lại như đột nhiên nhớ tới cái gì đó xoay người nói: “Đúng rồi, Trần Kiêu, từ hôm nay trở đi, quan hệ giữa ta cùng Mạc Trần Cẩm chính là đại phu cùng bệnh nhân, người không cần nói những lời khiến cho người ta hiểu lầm.”

Cái gì? Cái gì??? Mạc Trần Kiêu nhìn bóng dáng Thuỷ Vô Dương đi xa, quả thật hoài nghi chính mình có phải nghe lầm hay không, đáng lý ra Thuỷ Vô Dương là yêu đại ca, sao mới ra ngoài một lần, trở về đã nói như thế? Chẳng lẽ y không yêu đại ca nữa? Chẳng lẽ y ở bên ngoài tìm được đối tượng tốt hơn??? Không phải đâu!!!

“Rầm” một tiếng gọi trở về Mạc Trần Kiêu đã muốn hoàn toàn lâm vào suy nghĩ hỗn loạn, xoay người nhìn lại, sắc mặt Mạc Trần Kiêu nháy mắt trắng bệch.

Chỉ thấy Mạc Trần Cẩm suy yếu vịn khung cửa, sắc mặt xanh mét, vừa rồi tiếng vang là do hắn đánh mạnh vào khung cửa mà phát ra, xem ra những lời kia hắn đều nghe thấy.

“Đại, đại ca.....” Mạc Trần Kiêu lo lắng kêu, đã rất lâu gã chưa thấy qua Mạc Trần Cẩm có cảm xúc dao động lớn như thế, thật là khủng khiếp a a a.

Liếc Mạc Trần Kiêu một cái, Mạc Trần Cẩm không rên một tiếng đi qua mặt gã, cảm xúc kích động vừa rồi đã được khống chế, hắn lại biến thành bộ dáng lạnh lùng vô tình, nhưng quanh thân dào dạt hàn khí lại làm cho người ta sâu sắc cảm nhận được Mạc Trần Cẩm không bình tĩnh giống như hắn biểu hiện ở mặt ngoài.

Cho đến khi Mạc Trần Cẩm đã đi được rất xa, Mạc Trần Kiêu mới có thể bình tĩnh trước cổ hèn ý làm cho người ta cảm thấy khủng bố, tuy rằng Mạc Trần Cẩm hiện tại lửa giận chỉ là lẳng lặng thiêu đốt, nhưng chờ đến lúc bùng nổ, khẳng định là một cảnh tượng không thể văn hồi.

“Thuý Vũ a, mau nói cho ta biết, Vô Dương rời đi mấy ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?!!!” Mạc Trần Kiêu kích động bắt lấy bả vai Thuý Vũ lắc mạnh.

“Chuyện gì, chuyện gì cũng không xảy ra a.” Thuý Vũ bị lắc đến choáng váng đầu.

“Tuyệt đối không có khả năng, nếu chuyện gì cũng không xảy ra, Vô Dương sao lại nói ra những lời như vậy? Người thử nghĩ kỹ lại xem!”

“Thật sự không có chuyện gì mà, nếu muốn nói là có chuyện, vậy chắc là do thái độ lạnh lùng của bảo chủ đối với tiên sinh, bọn họ đã lâu không gặp mặt, lại bị bảo chủ đối xử như vậy, mặc cho ai đều bị thương tâm a.” Thuý Vũ phi thường thành thật.

“Thật sự chỉ là như vậy sao?” Mạc Trần Kiêu vẫn là có chút lo lắng truy vấn.

“Người còn muốn phải có cái gì nữa nha, bằng vào điểm ấy cũng đủ làm cho tiên sinh tức giận lắm rồi!” Thuý Vũ giận trừng Mạc Trần Kiêu.

“Cũng đúng nha.” Gãi gãi đầu, Mạc Trần Kiêu xấu hổ nở nụ cười.

“Nếu chỉ là như vậy, thế thì cùng đại ca giải thích một chút là tốt rồi, dù sao này căn bản chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Mạc Trần Kiêu vừa định đuổi theo Mạc Trần Cẩm, hướng hắn giải thích, lại bị một người gọi lại.

“Trần Kiêu.”

“A a? Mạc Dịch, sao người lại đến đây?” Mạc Trần Kiêu vừa thấy Mạc Dịch, sửng sốt một chút.

“Sự tình hôm nay người còn chưa hoàn thành.”

“Loại sự tình này chậm một chút nói sau, ta có việc gấp.” Vừa nghe có công tác phải làm, Mạc Trần Kiêu lập tức chuẩn bị chạy lấy người.

“Ta nơi này chuyện cũng rất trọng yếu.” Mạc Dịch không để ý Mạc Trần Kiêu bịa chuyện, nắm lấy áo liền đem gã mang đi.

“A a, Mạc Dịch, ta thật sự có chuyện rất quan trọng mà!” Mạc Trần Kiêu kêu thảm thiết, chỉ tiếc Mạc Dịch một chút cũng không để ý tới lời gã nói, ở trong lòng người bình thường, Mạc Trần Kiêu nói cái gì đều là bịa đặt, trực tiếp xem nhẹ mới là phương thức giải quyết tốt nhất.

“Đáng thương nhị bảo chủ.” Thuý Vũ lắc đầu bi ai.

30. Chương 30

Ánh mặt trời từ cửa sổ bán rộng mở len lén vào trong gian phòng, chiếu vào trên người Thuý Vô Dương, y đang rũ mắt nghiêm túc nghiên cứu được thảo trong tay, nhìn chăm chú, Mạc Trần Cẩm cảm thấy hình ảnh trước mắt này đẹp tựa như một bức hoạ, làm cho người ta xúc động muốn giữ lại nó vĩnh viễn.

Nâng lên mắt, ánh mắt vừa lúc đối diện với Mạc Trần Cẩm, nhìn trong mắt Mạc Trần Cẩm toát ra sự cố chấp, Thuý Vô Dương lộ ra một tia hoang mang, nhưng rất nhanh liền đem vấn đề này bỏ qua sau đầu, cầm lấy được thảo thoa ngoài da vừa mới chuẩn bị tốt đi đến trước mặt Mạc Trần Cẩm.

“Vô Dương, ngươi đang giận cái gì?” Mạc Trần Cẩm đột nhiên mở miệng hỏi.

Liếc Mạc Trần Cẩm một cái, Thuý Vô Dương giận hằn ngu ngốc, nhưng vẫn lạnh lùng như trước không cho câu trả lời, cầm lấy được thảo chuẩn bị thoa cho Mạc Trần Cẩm, lại bị hấn bắt được cổ tay.

“Ngươi rốt cuộc đang nháo cái gì?” Mạc Trần Cẩm cuối cùng bị thái độ của Thuý Vô Dương chọc giận, loại này ôn hoà, giống như không đem hấn đặt ở trong mắt làm cho Mạc Trần Cẩm cảm thấy phiền não.

“Ta không có nháo cái gì, thỉnh bảo chủ ngài không nên quấy rầy công tác trị liệu của ta.” Thuý Vô Dương khe khẽ thở dài, có vẻ đối loại hành động này của Mạc Trần Cẩm cảm thấy rất buồn bực.

Siết chặt năm ngón tay cầm cổ tay Thuý Vô Dương, Mạc Trần Cẩm nheo lại hai tròng mắt, ánh mắt có chút âm lãnh, Thuý Vô Dương cũng không chút nào sợ hãi nhìn thẳng hấn, ánh mắt bình tĩnh như nước, không thấy gì dao động, nhưng cũng đồng dạng sâu không thấy đáy.

Trong mắt không còn yêu say đắm cùng ôn nhu, nay ánh mắt Thuý Vô Dương nhìn mình tựa như đối đãi một người giao tình bình thường, chính mình ở trong lòng y không còn có địa vị đặc thù gì, nhận tri này làm cho Mạc Trần Cẩm vô cùng cảm tức.

“Có thể tiếp tục không?” Thuý Vô Dương nhẹ nhàng bỏ ra tay Mạc Trần Cẩm, một lần nữa tiếp tục quá trình thoa thuốc mà vừa rồi bị gián đoạn, khi ngón tay đụng tới vết sẹo lõm của Mạc Trần Cẩm, trái tim Thuý Vô Dương không chịu được chế nhạo co rút đau đớn một chút, nhưng nho nhỏ tình cảm dao động này bị y che giấu tốt lắm.

Mạnh bỏ ra tay Thuý Vô Dương, Mạc Trần Cẩm cự tuyệt phối hợp, “Một khi đã như vậy, thế ngươi cũng không cần miễn cưỡng mỗi ngày đối mặt ta, dù sao ngươi cũng chán ghét ta.”

Này có tính là vừa ăn cướp vừa la làng không? Thuý Vô Dương không khỏi cảm thấy buồn cười, thấy bộ dáng giận dữ của Mạc Trần Cẩm, Thuý Vô Dương bất đắc dĩ lắc đầu, hấn cảm thấy uỷ khuất, thế y không phải càng uỷ khuất? Trái tim bị thương một lần lại một lần, tám chân tình một lần lại một lần bị giẫm lên, nay thế nhưng còn bị hấn oán trách?

Mím môi, cho dù tính tình Thuý Vô Dương luôn ôn hoà cũng nhịn không được muốn phát hoả, “Một khi đã như vậy, liền tuý ngươi thôi.”

Ném lại những lời này, Thuý Vô Dương liền đẩy cửa ra rời khỏi hiệu thuốc.

Kinh ngạc trừng mắt nhìn, Mạc Trần Cẩm cũng là lần đầu tiên thấy Thuỷ Vô Dương phát hoả, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào, chỉ có thể ngơ ngác nhìn thân ảnh của y biến mất trong tầm mắt chính mình.

Thuỷ Vũ bị cánh cửa đột nhiên mở ra làm cho hoảng sợ, thấy tiên sinh sắc mặt xanh mét đi ra hiệu thuốc, phản ứng đầu tiên của nàng chính là nhìn vào trong phòng, quả nhiên thấy Mạc Trần Cẩm vẻ mặt mờ mịt.

Thầm than một hơi, Thuỷ Vũ lập tức đuổi theo Thuỷ Vô Dương, dù sao không cần đoán cũng biết người không đúng nhất định chính là Mạc Trần Cẩm, có đôi khi Thuỷ Vũ thật sự rất muốn xông lên đem uất ức của Thuỷ Vô Dương đều nói ra hết, nhưng nàng chỉ là hạ nhân, có một số việc không phải nàng có thể lắm miệng.

Nghĩ trước nghĩ sau nửa ngày, Thuỷ Vũ quyết định đi cùng Mạc Trần Kiều nói, làm cho gã tháo gỡ khúc mắc giùm hai người.

Khi Thuỷ Vũ trở lại phòng Thuỷ Vô Dương, y đang sửa sang lại hành lý, sợ tới mức Thuỷ Vũ vội vàng chạy lên ngăn trở động tác của y.

“Tiên sinh, người đây là đang làm cái gì?!”

“Ta muốn đi.” Thuỷ Vô Dương lạnh mặt đáp.

“Thế, thế còn mặt bảo chủ phải tính sao? Người tìm thời gian dài như thế học tập không phải vì muốn chữa khỏi mặt cho hắc sao?” Thuỷ Vũ liều mạng muốn ngăn cản Thuỷ Vô Dương.

“Không sao, cùng lắm thì sau khi ta rời đi, về Âm Dạ Cung cầu sư phụ đến vì hắc trị liệu.”

Vừa nghe Thuỷ Vô Dương còn định chuẩn bị đem Thuỷ Tuyền lão nhân mời tới, Thuỷ Vũ mới ý thức được Thuỷ Vô Dương lần này thật là ý đã quyết, không khỏi càng hoảng, vội vàng khuyên: “Vay người liên thật sự mặc kệ bảo chủ sao?”

“Ta không biết ta ở lại còn có ý nghĩa gì nữa?” Vén mấy sợi tóc loà xoà ở trước mặt, Thuỷ Vô Dương có vẻ vô cùng mệt mỏi, “Ta thừa nhận là ta yêu hắc, nhưng hắc lại không yêu ta, đây coi lòng hy vọng kết quả chính là ta bị thương mình đây thương tích, ta mệt mỏi, ta không muốn lãng phí thời gian của mình nữa, rời đi, với ta mà nói là kết quả tốt nhất, Thuỷ Vũ, chẳng lẽ người hy vọng ta vẫn tiếp tục thống khổ sao?”

“Không..... Đương nhiên không.....” Thuỷ Vũ thấy trong mắt Thuỷ Vô Dương toát ra thần sắc thống khổ, không khỏi mềm lòng, “Ta chỉ hy vọng tiên sinh người có thể vui vẻ bên cạnh bảo chủ a.”

“Đây là không có khả năng.” Những lời này không biết Thuỷ Vô Dương dùng để thuyết phục Thuỷ Vũ, hay là dùng để thuyết phục chính mình.

“Ta không cho người đi.” Thanh âm nổi giận của Mạc Trần Cẩm truyền vào trong tai hai người.

Bước nhanh đến bên cạnh Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm tút hết đồng y phục mà y đang thu thập, trong con người đen tràn đầy lửa giận.

“Người đã không cần ta tiếp tục trị liệu cho người, ta ở chỗ này còn có tác dụng gì?” Thuỷ Vô Dương thùy hạ mắt, lạnh lùng nói.

“Ta trị.” Mạc Trần Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cho nên người ở lại, tiếp tục trị liệu cho ta.”

Mặc kệ là vì chuyện gì, Mạc Trần Cẩm biết chỉ có đem Thuỷ Vô Dương lưu lại, hai người bọn họ mới có cơ hội giải hoà, cho nên hắc chỉ có nhẫn nại hạ lửa giận, bằng không hôm nay mà thả Thuỷ Vô Dương đi, bọn họ đời này có lẽ sẽ không có cơ hội gặp lại.

Ngẩng đầu nhìn Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương lặng yên, nội tâm đang đấu tranh dữ dội, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng gật gật đầu.

Liên như thế rời đi Mạc Trần Cẩm, tự bản thân Thuỷ Vô Dương cũng thật không cam lòng, trị liệu tốt mặt hắc, đây là “kỷ niệm” duy nhất mà Thuỷ Vô Dương có thể lưu lại ở trong lòng Mạc Trần Cẩm, như vậy, cho dù tương lai bọn họ vĩnh viễn cũng không thể gặp lại, Mạc Trần Cẩm chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt mình,

liền vĩnh viễn không thể quên y, y là ích kỷ, không cam lòng cứ như vậy không hề dấu vết biến mất khỏi cuộc đời Mạc Trần Cẩm.

“Ngày mai ta ở hiệu thuốc chờ người, hiện tại, ta cần nghỉ ngơi.” Thuỷ Vô Dương lập tức đuổi khách, y đã muốn một lần nhượng bộ, y không thể cam đoan nếu cứ tiếp tục cho Mạc Trần Cẩm lưu lại, chính mình còn có năng lực duy trì biểu tình lạnh lùng được nữa hay không.

Há mồm, Mạc Trần Cẩm cuối cùng vẫn không nói gì rời khỏi phòng Thuỷ Vô Dương, hẳn cũng biết Thuỷ Vô Dương hiện tại đang nổi nóng, có nói gì đều không có tác dụng, chỉ chờ khi hai người bọn họ đều tỉnh táo mới có thể nói rõ ràng.

Cho đến khi Mạc Trần Cẩm rời khỏi phòng, chân Thuỷ Vô Dương mới mềm nhũn ngồi phịch xuống giường, cảm thấy chính mình quả thật so với đánh một trận chiến còn mệt hơn.

“Ta mệt mỏi, người ra ngoài trước đi.” Phát hiện Thuỷ Vô Dương như còn muốn nói gì đó, nhưng Thuỷ Vô Dương thật sự không còn tinh lực để nghe.

“Vâng.” Thật ra Thuỷ Vô Dương muốn giải thích với Thuỷ Vô Dương nguyên nhân Mạc Trần Cẩm đối y lãnh đạm, nhưng thấy sắc mặt Thuỷ Vô Dương tái nhợt, nàng vẫn quyết định nghe theo Thuỷ Vô Dương, rời khỏi phòng, làm cho y hảo hảo nghỉ ngơi, chuẩn bị qua vài ngày sẽ tìm thời gian nói rõ ràng.

31. Chương 31

Một nửa nguyên nhân là vì để an tâm trị liệu, một nửa nguyên nhân khác là vì muốn có thêm nhiều thời gian ở cùng Thuỷ Vô Dương, cho nên Mạc Trần Cẩm trước khi ở lại trị liệu, đem sự vụ trong bảo đều giao cho Mạc Dịch để ý, kế tiếp một tháng cũng không cho phép bất luận kẻ nào đi quấy rầy hắn, sau khi xử lý tốt hết thấy sự tình, Mạc Trần Cẩm mới đi vào hiệu thuốc.

“Chuẩn bị tốt rồi thì đến trên giường nằm xuống đi.” Thuỷ Vô Dương sau khi thấy Mạc Trần Cẩm đi vào phòng, lãnh đạm phân phó, rồi lại cúi đầu tiếp tục pha chế thuốc.

Từ ngày Mạc Trần Cẩm miễn cưỡng đem Thuỷ Vô Dương lưu lại, hai người bọn họ đã gặp mặt vài lần mặt trời lặn, Mạc Trần Cẩm rất muốn cùng Thuỷ Vô Dương nói chuyện, để biết được chính mình rốt cuộc phạm lỗi gì chọc y tức giận, nhưng vừa thấy thái độ lạnh lùng của Thuỷ Vô Dương, liền không sao bỏ được tự ái mà chủ động bắt chuyện, đành phải buồn bực ẩn theo lời Thuỷ Vô Dương nằm xuống giường, chờ trong quá trình trị liệu sẽ tìm cơ hội giải hoà.

Đem được thảo đều chuẩn bị tốt, Thuỷ Vô Dương mới đi đến bên cạnh Mạc Trần Cẩm nói: “Kế tiếp ta phải dùng dao rạch lên vết thương cũ trên mặt người, làm cho được có thể thẩm thấu đi vào, sẽ rất đau, người phải cố chịu đựng.”

Gật gật đầu, Mạc Trần Cẩm vừa định há mồm nói gì đó, đã bị Thuỷ Vô Dương cắt ngang, “Ta đây bắt đầu.”

Lấy dao ra nướng trên ngọn lửa, Thuỷ Vô Dương có vẻ rất chuyên chú, nhưng chỉ có chính y biết, trong lòng y có bao nhiêu bối rối, rạch vào miệng vết thương đau đến thế nào, Thuỷ Vô Dương chỉ nghĩ thôi cũng không dám xuống tay, rõ ràng đã dặn lòng không cần để ý tới Mạc Trần Cẩm nữa, nhưng đến thời điểm mấu chốt, lý trí liền phản bội bản thân, bắt đầu xử trí theo cảm tính.

“Người mà còn tiếp tục nướng như vậy, lưỡi dao sẽ nóng chảy mất.” Mạc Trần Cẩm đột nhiên mở miệng nói.

Bị hoảng sợ Thuỷ Vô Dương thế này mới lấy lại tinh thần, tuy rằng cường trang trấn định, nhưng trong ánh mắt bối rối vẫn để lộ ra ý tưởng chân thật của y.

Thấy Thuỷ Vô Dương như vậy, Mạc Trần Cẩm đột nhiên nở nụ cười, ít nhất, hẳn biết Thuỷ Vô Dương đối với mình cũng không phải không có cảm giác, y chỉ là đang giả vờ mà thôi, nhận tri này làm cho Mạc Trần Cẩm cảm thấy rất vui.

Trùng mắt nhìn Mạc Trần Cẩm cười đến thật vui vẻ liếc một cái, Thuỷ Vô Dương thầm oán chính mình mềm lòng, mang một chút hờn dỗi, y đi đến bên cạnh Mạc Trần Cẩm, cụt ngủn một câu, “Ta bắt đầu.” Liền lấy tốc độ cực nhanh rạch lấy vết thương trên mặt Mạc Trần Cẩm.

Thét lớn một tiếng, Mạc Trần Cẩm nắm chặt nắm tay, chịu đựng thật lớn đau đớn.

Thấy Mạc Trần Cẩm nắm chặt đến các đốt ngón tay đều trắng bệch, Thuỷ Vô Dương đau lòng một chút, nhưng biết chính mình không thể nương tay, bằng không hẳn sẽ bị đau đớn càng lớn hơn nữa, đành phải cứng rắn tiếp tục rạch vào mặt Mạc Trần Cẩm.

Cuối cùng, sau khi thấy miệng vết thương đều bị rạch ra hết, Thuỷ Vô Dương mới dừng lại, móng tay Mạc Trần Cẩm đều bầu sâu vào da thịt, chảy đầy máu, mà Thuỷ Vô Dương cũng ra một thân mồ hôi lạnh, quần áo trên người đều ẩm ướt.

Không trì hoãn, Thuỷ Vô Dương vội vàng đem dược thảo đặt ở trên mặt Mạc Trần Cẩm, dược thảo lành lạnh giảm bớt Mạc Trần Cẩm đau đớn, thấy hẳn không còn nhúu chặt mày, Thuỷ Vô Dương mới thấy bình tâm lại, mặt dược xong, buộc băng vải, Thuỷ Vô Dương cuối cùng mới thở phào, biết một phần trong quá trình trị liệu đã thành công, kế tiếp chỉ cần mỗi ngày vì hẳn đổi dược là tốt rồi.

Tuy rằng việc này đơn giản, nhưng lại là điểm mấu chốt trong toàn bộ quá trình trị liệu, chính mình phải thời khắc ở cùng Mạc Trần Cẩm, để ngừa miệng vết thương của hẳn bị nhiễm trùng, cho nên trước lúc trị liệu, Thuỷ Vô Dương mới bảo hẳn đem sự vụ trong bảo bàn giao lại, đều là vì thời khắc này.

“Người nghỉ ngơi trong chốc lát đi.” Vì Mạc Trần Cẩm lau mồ hôi trên người hẳn, Thuỷ Vô Dương nhin không được nhẹ giọng nói.

“Người sẽ ở bên cạnh ta chứ?” Mạc Trần Cẩm duy trì mỏng manh ý chí hỏi.

“Ừ, ta sẽ ở bên cạnh người.” Thấy trong mắt Mạc Trần Cẩm toát ra khát vọng cùng cố chấp, Thuỷ Vô Dương cuối cùng vẫn là gật đầu.

Tự giễu cười cười, Thuỷ Vô Dương biết chính mình vẫn không thể mặc kệ Mạc Trần Cẩm.

Chiếm được đáp án mong muốn, Mạc Trần Cẩm thể này mới thả lỏng tinh thần, lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Thích cây mạnh.” Điểm nhẹ cái mũi Mạc Trần Cẩm một chút, Thuỷ Vô Dương ôn nhu mỉm cười, y chỉ chờ lúc Mạc Trần Cẩm ngủ mới dám biểu lộ ra tình cảm chính mình.

32. Chương 32

Khi Mạc Trần Cẩm tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy Thuỷ Vô Dương ghé vào bên giường ngủ say, ánh mắt lập tức trở nên nhu hoà, vươn tay, Mạc Trần Cẩm định vuốt tóc Thuỷ Vô Dương, nhưng lại sợ làm y tỉnh giấc, phá huỷ phút giây an bình khó được này, nghĩ trước nghĩ sau nửa ngày, Mạc Trần Cẩm cuối cùng vẫn thu hồi tay, nhắm nài xuống.

Lặng lặng nhìn mặt Thuỷ Vô Dương ngủ không hề phòng bị, Mạc Trần Cẩm cảm thấy rất vui, đây phải chẳng giống như mọi người thường nói, là cảm giác yêu, nếu thật sự chỉ cần ở bên nhau liền cảm thấy vui vẻ đến vậy, Mạc Trần Cẩm nghĩ, có lẽ hẳn đã yêu Thuỷ Vô Dương thật rồi, nhưng hẳn không dám mở miệng nói với Thuỷ Vô Dương suy nghĩ trong lòng, hẳn sợ kích thích đến Bạch Linh.

Tình cảm hẳn đối Bạch Linh thật phức tạp, mới trước kia tình cảm mông lung hẳn cũng không xác định có phải là yêu hay không, nhưng Bạch Linh là người đầu tiên làm hẳn rung động, cho nên nhiều năm qua như thế, hẳn cũng không thể quên Bạch Linh, mà nay, hẳn tìm thấy người mà mình thật lòng yêu, nhưng lại không muốn thương tổn Bạch Linh, cho dù lạnh lùng đã nhiều năm, Mạc Trần Cẩm vẫn lưu lại sự ôn nhu dành cho nàng.

Nhưng Mạc Trần Cẩm cũng biết cứ tiếp diễn như thế cũng không phải là biện pháp, cho nên hẳn nghĩ chờ sau khi trị lành vết thương trên mặt, sẽ cùng Bạch Linh hảo hảo nói chuyện, nàng là một nữ tử thông minh, chỉ là quá cố chấp mà thôi.

“Cho nên, hãy nhắm nài một chút nữa nhé, ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục, Vô Dương.” Nhẹ giọng thì thầm, Mạc Trần Cẩm nhìn Thuỷ Vô Dương, trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

Mở ra băng vải, thấy miệng vết thương bị rạch bắt đầu khép lại, vết sẹo bị bỏng trên mặt cũng không còn dữ tợn như trước, Thuỷ Vô Dương đã hoàn toàn an tâm, hôm nay là lần thứ năm đổi thuốc, Mạc Trần Cẩm

đều không có xuất hiện qua phản ứng xấu nào, cứ tiếp tục như thế, thì chỉ cần đổi thêm ba lượt thuốc, cơ bản có thể làm cho thương trên mặt hấn khép lại, kế tiếp chỉ cần uống thuốc điều trị là tốt rồi.

Đến lúc đó..... Cũng là lúc ta nên rời đi. Nhìn mặt Mạc Trần Cẩm mà nghĩ ra một lúc, Thuỷ Vô Dương ngẫm hạ quyết tâm.

“Xảy ra chuyện gì? Miệng vết thương khép lại không tốt sao?” Thấy Thuỷ Vô Dương nhìn mình đắm chiêu, Mạc Trần Cẩm có chút lo lắng dò hỏi.

“Không, miệng vết thương khép lại rất khá.” Lấy lại tinh thần, Thuỷ Vô Dương cười cười muốn hấn an tâm, lập tức cầm lấy được một lần nữa mặt ở trên mặt hấn.

“Mặt của ta phải bao lâu nữa mới lành hấn?”

“Nếu thuận lợi, đại khái còn có mười ngày.” Hơi chút suy tính, Thuỷ Vô Dương đáp.

Còn có mười ngày, thủy hạ mắt, Mạc Trần Cẩm bắt đầu suy nghĩ mười ngày sau, hấn nên khuyên Bạch Linh buông tha cho như thế nào.

Hai người đều mang tâm sự không có chú ý tới bộ dáng bất thường của đối phương.

Bạch Linh đột nhiên dừng công tác trong tay, ngẩng đầu nhìn về hướng hiệu thuốc, sâu kín thở dài, dẫn tới Mạc Dịch cùng Mạc Trần Kiều đều ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

“Xảy ra chuyện gì?” Mạc Trần Kiều nghi hoặc hỏi.

“Trần Cẩm vào hiệu thuốc đã sắp một tháng đi?” Bạch Linh băng quơ hỏi một chút.

“Ừ, đúng vậy a.” Mạc Trần Kiều gật gật đầu, thuận miệng ứng một câu, tiếp tục cúi đầu làm chuyện của mình.

Tựa vào bên cửa sổ, Bạch Linh có vẻ tràn đầy tâm sự, Mạc Dịch thấy, không khỏi có chút thương cảm.

“Ai, Mạc Dịch, này.....” Mạc Trần Kiều sau khi thấy hai người trong phòng biểu tình ưu sầu, tự động tắt tiếng, biết hiện tại không phải lúc nên vấn đề, hấn cũng liền cảm miệng không nói.

Ai, một chữ tình làm bị thương bao nhiêu trái tim con người a. Nhớ tới Khoá Ái, Mạc Trần Kiều đột nhiên cũng thấy lòng đầy tâm sự.

Tuỳ tay đem sổ sách chính mình cảm thấy có chút vấn đề ném tới một bên, có lẽ là do hấn nghĩ sai rồi, cho nên cũng không thêm để ý nữa.

Băng vải màu trắng một vòng một vòng chảy xuống, da thịt trơn bóng dần dần hiển lộ, khi toàn bộ băng vải được mở ra, trải qua suốt tám năm, Mạc Trần Cẩm mới được thấy lại gương mặt không tỳ vết của hấn.

Ngón tay khẽ run sờ lên da thịt có một chút đỏ, Mạc Trần Cẩm kích động quả thật không thốt nên lời.

“Tốt lắm, khôi phục rất khá, kế tiếp uống thuốc điều trị một chút sẽ không vấn đề.” Thuỷ Vô Dương sau khi thấy mặt Mạc Trần Cẩm, cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hiện tại việc cuối cùng y có thể làm cho hấn cũng hoàn thành, là đến lúc nên đi..... Thủy hạ mắt, trong mắt Thuỷ Vô Dương tràn đầy thương cảm, mà Mạc Trần Cẩm đang trầm tằm trong hưng phấn vì khôi phục dung mạo cũng không có chú ý tới Thuỷ Vô Dương nội tâm biến hoá.

“Ta đi về trước nghỉ ngơi, phương thuốc chờ ta kêu Thuý Vũ đưa tới.” Xoa nhẹ mi tâm, Thuỷ Vô Dương nói.

“Vất vả người.” Thấy vẻ mặt Thuỷ Vô Dương mỗi một, trong lòng Mạc Trần Cẩm cũng tràn đầy thương tiếc, để y về phòng, vừa lúc hấn cũng muốn nhân dịp lúc này đi tìm Bạch Linh nói rõ ràng.

Gật gật đầu, Thuỷ Vô Dương xoay người liền chuẩn bị rời đi, đi tới cửa, y cuối cùng vẫn là nhịn không được quay đầu nhìn Mạc Trần Cẩm liếc mắt một cái, trên mặt hiện lên nụ cười thần nhiên.

Chúc người hạnh phúc, Trần Cẩm.

Lúc này đây, Thuỷ Vô Dương quả quyết rời đi.

33. Chương 33

Mạc Trần Cẩm chờ khi Thuý Vô Dương rời đi, cũng rời khỏi hiệu thuốc, trong lúc đi trên đường, bọn hạ nhân trong Đàn Ưng Bảo thấy bảo chủ khôi phục dung mạo, đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Tuy rằng đã muốn khôi phục dung mạo, nhưng tám năm thói quen vẫn làm cho Mạc Trần Cẩm đối những ánh mắt kia có chút chán ghét, đôi mày không tự giác nhíu chặt, tuy rằng nhìn khuôn mặt tuần tú phi phạm của bảo chủ là một loại hưởng thụ của thị giác, nhưng vừa thấy cả người hấn phát ra hơi thở lạnh lùng, bọn hạ nhân đều thức thời cúi đầu.

Mạc Trần Cẩm đoán Bạch Linh chắc là ở thư phòng, gõ nhẹ cửa thư phòng, Mạc Trần Cẩm mở cửa liền thấy Bạch Linh, Mạc Trần Kiều cùng Mạc Dịch đều có mặt.

Thấy Mạc Trần Cẩm khôi phục dung mạo, ba người đều sững sốt một chút, vẫn là Mạc Trần Kiều trước hết bình tĩnh, hoan hô một tiếng chạy đến trước mặt Mạc Trần Cẩm, tâm kỳ nói:“Vô Dương thật là lợi hại a, mặt của đại ca ngươi thoát nhìn cùng trước kia không khác nhau chút nào nha!”

“Chúc mừng ngươi, Trần Cẩm.” Mạc Dịch cũng khó lộ ra đậm cười.

“Cám ơn.” Mạc Trần Cẩm cuối cùng biểu tình cũng dịu đi, mỉm cười.

“Trần Cẩm.....” Bạch Linh nhìn hấn chăm chăm, ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Các người đi ra ngoài trước một chút, ta có lời cùng Bạch Linh nói.”

Có chút lo lắng nhìn hai người liếc mắt một cái, Mạc Trần Kiều cùng Mạc Dịch vẫn là ngoan ngoãn đi ra ngoài, dù sao có một số việc cũng chỉ có chính bọn họ mới có thể giải quyết.

Sau khi cửa được đóng lại, Mạc Trần Cẩm liền gọn gàng dứt khoát cùng Bạch Linh nói:“Linh nhi, chúng ta cũng lớn, không thể cố chấp mãi được, ta không thương ngươi, thật xin lỗi.”

Nghe xong lời Mạc Trần Cẩm nói, thân thể Bạch Linh mạnh chấn động một chút, sắc mặt lập tức liền ảm đạm xuống, lẩm bẩm nói:“Tại sao?”

Tại sao, ta đau khổ chờ đợi ngươi nhiều năm như thế, ta vẫn nghĩ chỉ bằng vào sự kiên định của ta, ta nhất định có thể làm ngươi hồi tâm chuyển ý, mà nay, ngươi lại nói với ta là ngươi không thương ta một cách nhẹ hẫng, thật xin lỗi, ha ha, thật quá buồn cười, ta lãng phí nhiều năm như vậy, rốt cuộc đối lấy được cái gì?

“Linh nhi.....” Mạc Trần Cẩm áy náy, hấn thật sự không biết nên hướng Bạch Linh giải thích như thế nào.

“Quên đi.” Bạch Linh cười miễn cưỡng,“Ta cũng không phải loại người không biết xấu hổ, cố đâm ăn xôi như vậy, ngươi đã không thương ta, vậy không thương đi, ta nghĩ muốn rời bỏ một thời gian.”

Bạch Linh nhớ tới lần trước Mạc Trần Kiều cùng Thuý Vũ đối thoại, cũng biết chính mình tuy hứng mang đến cho những người khác nhiều phiền phức, nàng yêu Trần Cẩm, nhưng không hy vọng chính mình trở thành gánh nặng trong mắt hấn, vẫn biết Mạc Trần Cẩm tính cách thiện lương mà đau khổ dây dưa, có lẽ là của nàng ác độc, nhưng hy vọng cuối cùng vỡ tan, nàng vẫn mong chính mình có thể lưu lại một ấn tượng tốt trong mắt Mạc Trần Cẩm, nàng không hy vọng sau này Mạc Trần Cẩm chỉ cần nói tới nàng, liền lộ ra biểu tình chán ghét.

Nên biết điều, dưa hái xanh không ngọt, sớm nên biết đến, không phải sao?

“Ta sẽ gọi người chuẩn bị cho ngươi.” Dứt lời, Mạc Trần Cẩm liền chuẩn bị rời phòng, hấn biết hiện tại nên lưu một không gian im lặng cho Bạch Linh.

Mới đi vài bước, Mạc Trần Cẩm lại bị người phía sau đột nhiên ôm lấy, sững sốt một chút, hấn định xoay người, lại bị Bạch Linh ngăn lại.

“Để cho ta dựa vào một chút đi.”

Cảm nhận được áo trên lưng bị thấm ướt, Mạc Trần Cẩm liền chiếu theo ý Bạch Linh đứng im.

“Cám ơn ngươi, Trần Cẩm.” Buông tay ra, Bạch Linh xoay người, không cho Mạc Trần Cẩm thấy vẻ yếu ớt trên mặt nàng.

“Thật xin lỗi.” Mạc Trần Cẩm thấp giọng nói, rồi mới mở cửa rời đi.

Đứa ngốc, trong chuyện tình cảm, cho tới bây giờ vốn không ai có lỗi với ai. Che mặt, Bạch Linh không ngừng rơi lệ.

Tuy rằng đã giải quyết mọi chuyện với Bạch Linh, nhưng Mạc Trần Cẩm cũng không sao vui nổi, nếu có thể, hẳn hy vọng Bạch Linh có thể gào khóc một chút để phát tiết, mà không phải yên lặng chấp nhận như thế.

Thở dài, Mạc Trần Cẩm bất tri bất giác đi tới cửa phòng Thuỷ Vô Dương, dừng chân, ngơ ngác nhìn tấm ván cửa cách trở hẳn cùng với Thuỷ Vô Dương.

Cuối cùng, qua hơn nửa ngày, hẳn mới cố lấy dũng khí đẩy ra cánh cửa ấy, cũng không tưởng, tình hình trong phòng làm cho hắn tức giận đến cơ hồ phát điên.

“Tiên sinh, người không thể đi a! Người hãy nghe ta nói.” Thuý Vũ nắm chặt áo Thuỷ Vô Dương không buông.

“Thuý Vũ.” Ngữ khí Thuỷ Vô Dương tràn đầy bất đắc dĩ, đột nhiên, y nâng tay lên, điểm huyết đạo Thuý Vũ.

Đỡ lấy Thuý Vũ không thể nhúc nhích, Thuỷ Vô Dương thật có lỗi nói: “Thật xin lỗi, Thuý Vũ, nhưng mà, ta thật sự không thể tiếp tục ở lại đây.”

“Người thế nhưng còn muốn rời đi?”

Thấp trầm giọng nam truyền vào trong tai Thuỷ Vô Dương, kinh ngạc quay đầu nhìn lại, y thấy Mạc Trần Cẩm, tuy rằng Mạc Trần Cẩm biểu tình rất bình tĩnh, nhưng trong hai con ngươi đen lại toát ra lửa giận.

Thở dài một hơi, Thuỷ Vô Dương không nghĩ tới lại không khéo như thế, thế nhưng bị Mạc Trần Cẩm gặp được.

Đi đến trước mặt Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm giải huyết đạo cho Thuý Vũ, “Người ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Có chút bất an nhìn bảo chủ biểu tình âm trầm, Thuý Vũ rất sợ hai người sẽ gây nhau, nhưng cảm nhận được không khí trong phòng căng thẳng, nàng cũng chỉ phải ngoan ngoãn lui xuống.

“Chẳng lẽ thật sự muốn ta đánh gãy chân của người, người mới có thể im lặng ở lại bên cạnh ta sao?” Mạc Trần Cẩm nheo lại con ngươi đen, áp chế lửa giận trong lòng nói.

“Ta là người tự do, người không thể hạn chế hành động của ta.” Bị bộ dáng nổi giận đùng đùng của Mạc Trần Cẩm dọa đến, nhưng Thuỷ Vô Dương vẫn là ưỡn ngực nhìn thẳng hắn, một chút cũng không yếu thế.

“Người tự do?” Thanh âm Mạc Trần Cẩm trở nên mềm nhẹ lại, đột nhiên, hắn vươn tay đem Thuỷ Vô Dương ném tới trên giường, lập tức chính mình áp lên trên người y.

“Người muốn làm cái gì?!” Thuỷ Vô Dương bị dọa đến, lần đầu tiên, y chân chính nhận thức được Mạc Trần Cẩm kỳ thật cùng loại người với Dạ Hạo Địch, cường thế đáng sợ.

“Người không hiểu sao? Đại phu của ta.” Ngữ khí Mạc Trần Cẩm mang theo trào phúng, “Trước khi mặt của ta được trị lành, người là đại phu của ta, mà nay đã chữa trị hết, thân phận của người có phải nên biến lại thành nam sủng của ta hay không?”

“Buông.” Thuỷ Vô Dương giận đỏ mặt, “Người không thương ta, tại sao cứ muốn dây dưa ta chứ?!”

“Đúng vậy, sao phải cố chết mà dây dưa người chứ?” Mạc Trần Cẩm cười hỏi lại, mang theo tuyệt đối tà ác.

Lúc đầu, hẳn thật là muốn cùng Thuỷ Vô Dương thẳng thắn, bất quá, hiện tại phần hưng trí kia đều biến thành tức giận, hẳn sắp bị hành động của Thuỷ Vô Dương làm cho tức chết, quyết định cho y một bài học, làm cho y biết không thể tùy tiện rời đi chính mình, muốn cho Thuỷ Vô Dương đem ý niệm rời đi chính mình biến mất triệt để trong đầu.

“Người tên tiểu tử này.” Thuỷ Vô Dương cảm giác chính mình bị trêu đùa, giãy dụa muốn đứng dậy.

“Không cần lộn xộn nữa.” Mạc Trần Cẩm cố ý dùng phân thân đang cương cứng của mình đỉnh Thuỷ Vô Dương một chút.

“Người người người.....” Thuỷ Vô Dương thở gấp, quả thực không dám tưởng tượng Mạc Trần Cẩm thể nhưng lại làm ra hành động ngả ngón như thế! Nhất thời sắc mặt trở nên đỏ bừng.

“Ta rất nhớ ngươi, Vô Dương.” Cúi đầu, khẽ cắn vào cổ Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm thản ngôn nói.

“Nói, nói dối.” Ngẩng cổ, thân thể mẫn cảm căn bản không chịu nổi loại hành động khiêu khích này.

“Xem ra ta phải dùng chút hành động thực tế để chứng minh rồi.” Khẽ cười một tiếng, Mạc Trần Cẩm dùng răng cỡi bỏ quần áo trên người Thuỷ Vô Dương, thân thể trắng nõn hoàn mỹ liền như thể hiện ra ở trước mắt hắn, làm cho Mạc Trần Cẩm nhin không được tán thưởng.

“Không cần như vậy, Trần Cẩm, không thương ta thì không nên cho ta hy vọng, ta van cầu ngươi.” Nhắm mắt lại, thanh âm Thuỷ Vô Dương có chút bất lực.

Một lần lại một lần hy vọng, một lần lại một lần thất vọng, hy vọng, thất vọng đan vào thành tuyệt vọng làm cho Thuỷ Vô Dương không dám mang thêm mong đợi gì, y thầm nghĩ rời đi nam nhân luôn thương tổn chính mình, muốn tìm một nơi thanh tịnh nghỉ ngơi, trị liệu vết thương trong lòng, nhưng sao một nguyện vọng nhỏ như thế cũng không thể đạt thành?

Không thương ta, sao còn muốn dây dưa lấy ta? Vì sao, vì sao, ngươi nói cho ta biết vì sao được không? Trần Cẩm?

Nhìn Thuỷ Vô Dương vẻ mặt thống khổ, Mạc Trần Cẩm nhẹ nhàng thở dài, ánh mắt thật phức tạp.

“Sao phải khóc chứ?” Vươn tay, Mạc Trần Cẩm ôn nhu vì Thuỷ Vô Dương lau đi ngấn lệ chảy xuống khoé mắt.

Mở mắt ra, Thuỷ Vô Dương hồi đáp:“Bởi vì ta rất khó chịu.”

“Ta thật sự rất nhớ ngươi, đây là lời nói thật.” Cúi đầu, Mạc Trần Cẩm hôn lên nước mắt Thuỷ Vô Dương, ôn nhu hôn từ khoé mắt trượt tới môi Thuỷ Vô Dương, mút vào, triền miên, không khí ái muội ở trong phòng lan tràn.

“Đối với ngươi lạnh lùng, đó là bởi vì trước khi ngươi trở về, ta có cùng Bạch Linh ngã bài, kết quả nàng đi nhảy hồ tự vẫn, ta không muốn tiếp tục kích thích đến nàng, cho nên chỉ có thể uỷ khuất ngươi, ta nên sớm một chút cùng ngươi nói rõ, đây là lỗi của ta.”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve điểm hồng anh trước ngực Thuỷ Vô Dương, cảm giác tê dại như điện lưu tràn ngập thân thể Thuỷ Vô Dương, ánh mắt dần dần trở nên mê mang.

“Ngươi biết không? Hôm nay ta rất tức giận, phi thường tức giận.”

Khuôn ngực trắng nõn không ngừng lưu lại ấn ký màu đỏ, thể hiện tính chiếm hữu.

“Trước khi tới nơi này, ta đi cùng Bạch Linh nói chuyện, ta rõ ràng nói với nàng, người ta yêu, là ngươi.” Thân thể dưới thân mãnh liệt rung động một chút, Mạc Trần Cẩm nở nụ cười.

“Người ta yêu, là ngươi, Vô Dương.”

Không dám tin tròng mắt nhìn Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương cho tới bây giờ không nghĩ tới, lời y vẫn muốn nghe thế nhưng liền từ trong miệng Mạc Trần Cẩm nói ra dễ dàng như thế, vẫn chờ mong gì đó được đến rất đột nhiên, làm cho Thuỷ Vô Dương có một loại cảm giác không đúng thật.

Cho đến khi phân thân bị ám áp bao hàm, Thuỷ Vô Dương mới giật mình phục hồi tinh thần lại, cúi đầu, y thấy Mạc Trần Cẩm đang ngậm lấy dục vọng của mình.

“Không, không cần.....” Thân thể không ngừng run run, cho thấy sự vui sướng cùng hổ thẹn.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm mũi nhọn của dục vọng, thông thả lại kiên nhẫn vì người yêu phục vụ, khoái cảm tra tấn làm cho Thuỷ Vô Dương cơ hồ muốn hét lên thật to.

“Buông, buông ra a.....”

“Thật sự muốn ta buông ra sao?” Nhẹ nhàng mở miệng hỏi lại, răng nanh cứng rắn cắn nhẹ vào phân thân, làm cho Thuỷ Vô Dương nhin không được muốn lùi bước, lại bị Mạc Trần Cẩm chế trụ thất lưng, không thể nhúc nhích.

Chịu không nổi tra tấn như vậy, Thuỷ Vô Dương ở trong khoang miệng ấm áp của Mạc Trần Cẩm bắn đi ra, mà Mạc Trần Cẩm đem tinh hoa của y toàn bộ nuốt vào, làm cho Thuỷ Vô Dương kinh ngạc không thôi, thấy chất lỏng màu trắng lưu lại ở bên môi Mạc Trần Cẩm, y không được tự nhiên dời đi tầm mắt, mặt trở nên đỏ bừng, ngay cả vành tai cũng đã bị liên luy, trên da thịt nổi lên thần nhiên phấn hồng, phát ra mê người sáng rọi.

“Hiện tại nên đến phiên ta.” Mạc Trần Cẩm dán tại bên tai Thuỷ Vô Dương nhẹ giọng nói, “Người cần phải cố gắng mà tiêu diệt lửa giận cùng dục hoả của ta nha, trong khoảng thời gian ngươi rời đi, ta rất nghiêm túc nghiên cứu qua đông cung đồ a, hôm nay chúng ta đến hảo hảo thí nghiệm một chút đi.”

“Đùa, đùa cái gì vậy, Trần Cẩm?” Nghe xong lời Mạc Trần Cẩm nói, Thuỷ Vô Dương bị dọa đến không nhẹ, giãy dụa muốn chạy trốn, nhưng cả người bị Mạc Trần Cẩm đảo ngược lại, gối đầu đặt ở dưới bụng, hậu huyệt tu nhân không hề che giấu hiện ra ở trước mắt Mạc Trần Cẩm.

“Là màu phấn hồng xinh đẹp, cùng sắc thể của người đều đáng yêu như nhau.” Cười khê lên, Mạc Trần Cẩm vươn ngón thâm nhập vào trong, bí địa thời gian dài chưa qua xâm nhập kháng cự ngoại vật.

Bất đắc dĩ rút về ngón tay, Mạc Trần Cẩm nhìn chung quanh phòng một chút, cũng không thấy có cái gì để bôi trơn, đành phải lấy ngón tay nhét vào trong miệng Thuỷ Vô Dương.

“Liếm ướt nó, bằng không ngươi sẽ bị thương.”

Thuỷ Vô Dương cảm thấy toàn bộ mặt y đều sắp bị thiêu cháy, lời nói của Mạc Trần Cẩm căn bản không có gì hạn độ, ngưỡng ngừng dùng đầu lưỡi cuốn lấy ngón tay Mạc Trần Cẩm, khê liếm.

Cảm giác ngứa từ ngón tay truyền đến trong lòng, Mạc Trần Cẩm cơ hồ nhin không được đã nghĩ cứ như thế tiến vào thân thể Thuỷ Vô Dương, nhưng hắn biết làm vậy Thuỷ Vô Dương nhất định sẽ bị thương, đành phải nhẫn nại.

Xác định ngón tay đã tương đối ẩm ướt, Mạc Trần Cẩm mới thu trở về, lại xâm nhập hậu huyệt Thuỷ Vô Dương, lần này tình huống so với vừa rồi tốt hơn nhiều, không phí nhiều công phu, thân thể Thuỷ Vô Dương đã có thể cất chứa ba ngón tay.

“Ta muốn đi vào.” Tiếp đón một tiếng, Mạc Trần Cẩm rút về ngón tay, một cái động thân liền tiến nhập vào trong thân thể Thuỷ Vô Dương.

“A.” Thét lớn một tiếng, Thuỷ Vô Dương cắn lấy sàng đan dưới thân, đã lâu chưa bị xâm nhập, khó tránh khỏi có chút không thích ứng, hoàn hảo Mạc Trần Cẩm săn sóc y, sau khi tiến vào cũng không có động.

Chờ Thuỷ Vô Dương cảm thấy tốt hơn một chút, y quay đầu nhìn lại, thấy biểu tình nhẫn nại của Mạc Trần Cẩm, trong lòng không khỏi có chút ngọt ngào.

“Ta không sao, ngươi động đi.”

Chiếm được Thuỷ Vô Dương cho phép, Mạc Trần Cẩm mới bắt đầu động, khi dục vọng ma sát đến trong thân thể Thuỷ Vô Dương, hắn cảm giác Thuỷ Vô Dương chấn động một chút, hiểu rõ, lập tức không ngừng xâm nhập và chạm vào điểm mẫn cảm kia.

Vừa mới bắt đầu Thuỷ Vô Dương chỉ là nhỏ giọng rên rỉ, nhưng cùng với động tác càng lúc càng lớn của Mạc Trần Cẩm, y cuối cùng nhin không được lớn tiếng kêu lên.

Tiếng rên rỉ ngọt liếm làm cho Mạc Trần Cẩm càng thêm hưng phấn, động tác cũng một lần so với một lần càng sâu thâm nhập, một lần so với một lần càng nhanh hơn.

Cuối cùng hai người đều nhin không được đạt đến cao cao, Thuỷ Vô Dương trước mắt nhất thời mơ hồ, khí lực cả người cứ như bị tháo nước nằm phịch ở trên giường, lập tức y cảm thấy hậu huyệt có một cỗ nhiệt dịch chảy ra.

Mạc Trần Cẩm đem thân thể Thuỷ Vô Dương đảo lại, ôm ở trong lòng, vừa trải qua giao hoan hơi thở có chút bề bộn.

“Trần Cẩm, những lời vừa rồi của ngươi đều là thật chẳng?” Thuỷ Vô Dương có chút mỏi mệt nhắm lại mắt, nhưng như trước lo lắng truy vấn một câu.

“Ngươi cho rằng ta sẽ lấy loại sự tình này nói đùa sao?” Mạc Trần Cẩm khê hôn tóc Thuỷ Vô Dương nói.

Gợi lên khoé môi, Thuỷ Vô Dương lộ ra vui vẻ tươi cười, ý thức cũng rơi vào càng sâu trong bóng đêm.

“Thế..... Ngươi có thể nói lại lần nữa hay không..... Ta yêu ngươi?”

“Ta yêu ngươi.” Mạc Trần Cẩm như ý mong muốn nói.

Thả lỏng thân thể, Thuỷ Vô Dương ở trong lòng Mạc Trần Cẩm ngủ say, ôm sát Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm nhìn gương mặt ngủ say của y, cũng cười, nhắm mắt lại, trong lòng Mạc Trần Cẩm là tràn đầy hạnh phúc.

34. Chương 34

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Thuỷ Vô Dương cảm nhận được cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy mình, không tự giác lộ ra nụ cười vui sướng, ngẩng đầu, gương mặt ngủ say của Mạc Trần Cẩm đập vào trong mắt y.

Nhẹ tay vuốt ve nửa mặt bắt đầu lên da non của Mạc Trần Cẩm, ánh mắt Thuỷ Vô Dương vô cùng ôn nhu.

Mạc Trần Cẩm luôn luôn ngủ không sâu, vừa bị chạm vào đã bừng tỉnh lại, mở mắt ra, hần liền đối diện với Thuỷ Vô Dương, thấy ánh mắt Thuỷ Vô Dương tràn đầy ôn nhu, hần có chút không được tự nhiên chuyển đầu qua.

Ngày hôm qua, hần tựa hồ quá điên cuồng, bởi vì rất giận, cho nên không cảm giác, nay thanh tỉnh, Mạc Trần Cẩm liền cảm thấy ngượng ngùng.

“Ngày hôm qua sao không thấy ngươi thẹn thùng như thế nha?” Lần này, đối thành Thuỷ Vô Dương đến trên đùi Mạc Trần Cẩm.

“Ai bảo ngươi làm ta tức giận đến như thế?” Mạc Trần Cẩm đúng lý hợp tình đáp, “Ngươi một lần lại một lần muốn rời đi ta, ta thật sự rất không vui.”

“Sẽ không, ta sẽ không rời đi ngươi.” Ôm lấy thất lưng Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương tựa đầu vào ngực hần, mỉm cười cam đoan.

“Nếu ngươi còn dám rời ta đi, ta sẽ dùng xiềng xích đem ngươi trói chặt, nhốt tại phòng này cả đời, cho ngươi không thể chạy đi đâu được nữa.” Mạc Trần Cẩm bá đạo uy hiếp.

“Vâng vâng vâng, ta sẽ không bao giờ chạy nữa.” Cười khê, Thuỷ Vô Dương lại cam đoan.

“Vậy là tốt rồi.” Mạc Trần Cẩm an tâm.

“Tiên sinh, bảo chủ, các người đã thức dậy chưa?” Thanh âm Thuý Vũ từ ngoài cửa truyền đến.

Ngày hôm qua nàng lo lắng hai người, cho nên luôn ở ngoài cửa chờ đợi, nhưng qua một lúc lâu cũng không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì quá lớn, kiểm chế không được lòng hiếu kỳ, nàng liền áp tai vào nghe lén bên trong, kết quả không nghe được gì, còn làm tiểu cô nương không biết xấu hổ như nàng thiếu chút nữa phun máu mũi, xác định hai người không có vấn đề, nàng mới vội vàng rời đi.

Nghe thấy thanh âm Thuý Vũ, Thuỷ Vô Dương cùng Mạc Trần Cẩm mới vội vàng đứng dậy mặc áo, sau khi đã ăn mặc chỉnh tề, mới làm cho Thuý Vũ tiến vào.

Từ trong tay Thuý Vũ tiếp nhận khăn mặt, Thuỷ Vô Dương có chút không được tự nhiên dời đi ánh mắt, trong mắt Thuý Vũ ái muội làm cho y không khỏi cảm thấy xấu hổ.

“Thuý Vũ, người ra ngoài trước đi.” Nhưng thật ra Mạc Trần Cẩm ở trước mặt người khác không tự giác lộ ra thái độ lạnh lùng, còn có thể bảo trì chút uy nghiêm hạ mệnh lệnh.

“Vâng.” Mím môi cười, Thuý Vũ rời khỏi phòng, còn thuận tay đóng cửa lại.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Thuý Vô Dương đang tự hỏi có phải chính mình dễ dãi làm hỏng tiểu nha đầu Thuý Vũ này rồi hay không.

“Nhanh lên rửa mặt chải đầu thôi, chúng ta nên đi dùng bữa sáng.” Mạc Trần Cẩm lên tiếng thúc giục, cắt ngang Thuý Vô Dương đang miên man suy nghĩ.

“Ừ.”

Khi Thuý Vô Dương cùng Mạc Trần Cẩm đi vào đại sảnh, trên bàn cơm chỉ thấy một mình Mạc Trần Kiêu, thấy gã cùng Thuý Vũ hai người về mặt thần bí khe khẽ nói nhỏ, Thuý Vô Dương cùng Mạc Trần Cẩm cũng chỉ có thể bất đắc dĩ liếc nhìn nhau.

“Nha, Vô Dương, người tới rồi, ta còn nghĩ đến hôm nay người phải ở trong phòng dùng bữa cơ đấy.” Mạc Trần Kiêu cười đến vẻ mặt ái muội nói.

Thở dài, Thuý Vô Dương quyết định phát huy trường bối rộng lượng, không cùng tên tiểu bối nghịch ngợm này so đo, gã thích nói cái gì thì cứ nói thôi.

“Đại ca, ta lần trước cho người mượn đông cung đồ có hữu dụng không?” Mạc Trần Kiêu cao hứng phấn chấn hỏi một câu, làm cho Mạc Trần Cẩm cùng Thuý Vô Dương song song bị nước miếng sặc đến.

“Trần Kiêu, ta nghĩ sau khi ăn sáng xong hai chúng ta nên hảo hảo tâm sự.” Thuý Vô Dương cười đến vẻ mặt ôn nhu như nước.

“Này..... Sẽ không cần đi, cấp, ha ha.” Mạc Trần Kiêu cười đến vẻ mặt xấu hổ, liều mạng nháy mắt muốn Mạc Trần Cẩm cứu mạng.

Hoàn hảo Mạc Trần Cẩm còn nhớ rõ huynh đệ tình thâm, vội vàng vì gã giải vây: “Vô Dương, lát nữa ta còn cần Trần Kiêu nói cho ta biết tình huống gần đây trong bảo.”

“Vây được rồi, chờ người xong việc rồi lại đến đi.” Thuý Vô Dương gật gật đầu, có vẻ thực thông cảm nói.

Mạc Trần Kiêu vừa nghe không thể tránh được một kiếp, lập tức lộ ra mặt khổ qua, Mạc Trần Cẩm cũng là vẻ mặt lực bất tòng tâm.

Dùng xong bữa sáng, Mạc Trần Cẩm cùng Mạc Trần Kiêu liền đứng dậy đi thư phòng trước, vừa đến thư phòng, thấy trước mắt một đống lớn sổ sách, Mạc Trần Cẩm không khỏi có cảm giác đau đầu.

Xoa xoa mi tâm, hẳn chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống lật xem từng cuốn, hoàn thành trách nhiệm thân là bảo chủ Đan Ứng Bảo.

Mạc Trần Cẩm một lần nữa tiếp quản sự vụ, Mạc Trần Kiêu tự nhiên rất mừng rỡ, ngồi ở một bên nhàn nhã uống trà, ngẫu nhiên chỉ cần phụ trách trả lời Mạc Trần Cẩm mấy vấn đề.

“Trần Kiêu, sổ sách sao lại thế này?” Càng xem các con số trong đó, mày Mạc Trần Cẩm liền nhăn nhó càng chặt.

“Xảy ra chuyện gì?” Buông cái chén trong tay, Mạc Trần Kiêu đi tới bên cạnh Mạc Trần Cẩm, tiếp nhận sổ sách nhìn xem, kết quả gã cũng là càng xem, mặt mày càng nhăn, này bản sổ sách rõ ràng có vấn đề, đột nhiên, gã thấy trong đó một tờ mới giật mình, bản sổ sách này là lần trước gã nhận thấy có vấn đề nhưng không có để ý nhiều tới.

“Bản sổ sách này là ai phụ trách?”

“Tơ lụa phường, ta nhớ rõ là Mạc Địch quản.” Mạc Trần Kiêu nghĩ nghĩ đáp.

“Người tới.” Mạc Trần Cẩm đột nhiên kêu người hầu đứng gác ngoài cửa.

“Bảo chủ, ngài có gì phân phó?”

“Dem Địch thiếu gia gọi tới.”

“Vâng.”

Gặp người hầu đi rồi, Mạc Trần Kiều mới lo lắng mở miệng nói: “Đại ca, người sẽ không nghĩ là do Mạc Dịch động tay chân đi?”

“Ta cũng hy vọng không phải hấn nha.” Thuỷ hạ mắt, Mạc Trần Cẩm cảm thấy đầu càng ngày càng đau.

“Tóm lại, hiện tại chúng ta chỉ có thể chờ Mạc Dịch đến giải thích rõ ràng.”

Mạc Trần Kiều gật gật đầu, đứng ở bên cạnh Mạc Trần Cẩm chờ đợi Mạc Dịch đến.

Rời khỏi đại sảnh, lúc Thuỷ Vô Dương đi dạo ở hậu hoa viên vừa vặn gặp được Bạch Linh, hai người xấu hổ mặt đối mặt nhau, thấy Bạch Linh khí sắc cực kém, Thuỷ Vô Dương không khỏi có chút không được tự nhiên, y biết tạo thành Bạch Linh như vậy một phần nguyên nhân là do y.

Hướng Bạch Linh gật gật đầu, Thuỷ Vô Dương vừa định đi qua, lại bị Bạch Linh gọi lại.

“Thuỷ tiên sinh, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Dừng chân, Thuỷ Vô Dương xoay người nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý, theo Bạch Linh đi vào nhà mát trong vườn ngồi xuống, Thuỷ Vô Dương thuỷ chung không có nhìn thẳng nàng, theo bản năng, y luôn cảm thấy đối nữ tử này có lỗi.

“Thuỷ tiên sinh lần này sao không dám nhìn ta? Lần trước, người đã từng giáo huấn ta nha.” Bạch Linh xả ra một chút đạm cười nói.

“Lần trước là ta mạo muội, Bạch cô nương đừng bắt tại trong lòng.”

“Sao có thể không bắt tại trong lòng?” Bạch Linh sâu kín thở dài, “Kỳ thật ta cảm thấy người nói rất đúng, ta không đủ hiểu biết Trần Cẩm, chỉ một mặt cố chấp đem tình cảm của mình áp đặt ở trên người hấn, cố chấp cho rằng chỉ cần chính mình trả giá, Trần Cẩm liền nhất định sẽ đáp lại tình cảm của ta, kết quả, sai lầm rồi, hết thấy đều sai lầm rồi.”

“Bạch cô nương có thể đúng lúc tỉnh ngộ cũng không muộn nha.” Thuỷ Vô Dương thật vui vì Bạch Linh có thể nghĩ thông suốt.

“Đúng vậy, ta cũng biết buông tay đúng lúc là tốt nhất, như vậy, mấy người chúng ta cũng sẽ không thống khổ, lúc trước là ta nông cạn, đắc tội tiên sinh hy vọng tiên sinh có thể thứ lỗi.”

“Bạch cô nương không có gì đắc tội với ta cả.”

“Ngày mai, ta sẽ rời đi Đan Ứng Bảo, Trần Cẩm sau này liền kính nhờ tiên sinh chiếu cố nhiều hơn.”

“Bạch cô nương vì sao phải rời khỏi?” Thuỷ Vô Dương đối tin tức này có vẻ rất kinh ngạc.

“Chỉ là mệt mỏi, muốn ra bên ngoài giải sầu thôi, tiên sinh không cần để ý, hơn nữa, ta cũng không phải không trở lại.” Bạch Linh nở nụ cười.

Biết không thể miễn cưỡng Bạch Linh, cũng biết ra ngoài đi một chút đổi nàng mà nói là tốt nhất, Thuỷ Vô Dương cũng không mở miệng ngăn trở.

“Tiên sinh, tiên sinh không tốt!” Thuỷ Vũ vội vàng chạy tới trước mặt Thuỷ Vô Dương.

“Xảy ra chuyện gì?” Thuỷ Vô Dương nghi hoặc hỏi.

“Bảo, bảo chủ đang rất nóng giận, dường như Dịch thiếu gia làm sai chuyện gì đó, bảo chủ đang muốn đem hấn nhốt vào địa lao.” Thuỷ Vũ một hơi đem tin tức chính mình hỏi thăm được nói ra.

“Cái gì?! Thuỷ Vũ, người đem sự tình nói rõ ràng, người là từ nơi nào nghe được tin tức như thế?” Thuỷ Vô Dương kinh hãi, theo bản năng nhìn về phía Bạch Linh, chỉ thấy sắc mặt của nàng càng tái nhợt.

“Ta vừa rời đi phòng bếp lấy điểm tâm lại đây cho các người, vừa vặn thấy bọn hạ nhân trói chặt Dịch thiếu gia, chuẩn bị đem hấn mang đến địa lao, bảo chủ đứng ở một bên, tức giận đến mặt đều xanh.”

“Đi, chúng ta mau đi xem một chút.” Thuỷ Vô Dương hướng Bạch Linh kêu lên.

Chần chờ một chút, Bạch Linh gật đầu đuổi theo Thuỷ Vô Dương.

“Mạc Dịch, khoản tiền kia rốt cuộc đi nơi nào? Người thành thật trả lời.” Rất xa, Thuỷ Vô Dương cùng Bạch Linh đã nghe thấy tiếng rống giận dữ của Mạc Trần Cẩm, trái tim không khỏi chấn động, càng nhanh chân hơn.

“Trần Cẩm!” Thuỷ Vô Dương quát to một tiếng.

Ngẩng đầu, Mạc Trần Cẩm thấy Thuỷ Vô Dương đang chạy nhanh tới, không khỏi nhú mày nói: “Sao người lại đến đây?”

“Rốt cuộc chuyện này là sao? Sao người lại phát hoả lớn như thế?” Thuỷ Vô Dương quay đầu nhìn nhìn Mạc Dịch bị hạ nhân trói chặt, trong mắt sâu lo càng sâu.

Mạc Trần Cẩm kỳ thật rất coi trọng Mạc Dịch, tuy rằng không nói rõ, nhưng Mạc Dịch là nhị bảo chủ mà mọi người trong bảo công nhận, mà nay hai người lại nháo thành như vậy, sao có thể không làm người ta lo lắng chứ?

“Mạc Dịch, ta hỏi lại một lần, khoản tiền kia rốt cuộc đi nơi nào?” Mạc Trần Cẩm áp chế lửa giận hỏi.

“Ta không biết.” Mạc Dịch vẫn câu trả lời cũ.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Bạch Linh cũng nhịn không được mở miệng.

“Tơ lụa phường vô duyên vô cớ thiếu mất một ngàn lượng hoàng kim, mấy ngày này, người phụ trách việc buôn bán của tơ lụa phường là Mạc Dịch, ta đương nhiên chỉ điểm hẩn hỏi.” Mạc Trần Cẩm đơn giản đem sự tình thuyết minh một chút.

“Một ngàn lượng hoàng kim?” Thuỷ Vô Dương kinh ngạc, này cũng không phải là số tiền nhỏ nha.

“Mạc Dịch, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Bạch Linh ngược lại hỏi Mạc Dịch.

“Ta thật sự không biết.”

“Trần Cẩm, Mạc Dịch nói hẩn không biết, thì phải là thật sự không biết, người sao có thể không tin lời hẩn nói?” Bạch Linh lo lắng kêu to, vì Mạc Dịch cầu tình.

“Người bảo ta sao có thể tin tưởng hẩn?” Mạc Trần Cẩm hỏi lại, vẻ mặt của hẩn cũng rất đau lòng.

Bạch Linh nghẹn lời, dù sao trong khoảng thời gian này mọi chuyện trong tơ lụa phường xác thực chỉ có một mình Mạc Dịch lo liệu.

“Dem hẩn dẫn đi, cho đến khi hẩn nghĩ ra tiền ở nơi nào, lại đến cho ta biết.” Phất phất tay, Mạc Trần Cẩm mỗi một nói.

“Vâng.” Bọn hạ nhân đem Mạc Dịch mang đi.

“Trần Cẩm!” Bạch Linh quay đầu nhìn Mạc Dịch bị mang đi, nắm chặt ống tay áo Mạc Trần Cẩm cầu tình.

“Linh nhi, muốn chứng minh Mạc Dịch trong sạch, người phải tìm ra chứng cứ thuyết phục mới được, bằng không, nói thêm cái gì nữa cũng vô dụng.” Mạc Trần Cẩm nói cứ như là rất tuyệt tình, ý nói với Bạch Linh cầu tình là tuyệt đối vô dụng.

Phất tay áo, Mạc Trần Cẩm xoay người rời đi.

“Đừng lo lắng, ta đi tìm Trần Cẩm nói chuyện, ta tin tưởng này nhất định chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Thuỷ Vô Dương nhẹ nhàng nắm tay Bạch Linh, như an ủi nàng, rồi mới vội vàng đuổi theo Mạc Trần Cẩm.

Bình tĩnh một chút cảm xúc, Bạch Linh cũng không tiếp tục u sầu lo lắng nữa, mà là đi vào thư phòng, xem xét lại sổ sách.

Nàng đem một nửa hy vọng đặt vào Thuỷ Vô Dương, mà một nửa hy vọng khác đặt vào việc có thể tìm ra dấu vết để lại chứng minh Mạc Dịch trong sạch.

Mạc Dịch một mực yên lặng thủ hộ ở bên cạnh nàng, này hết thấy Bạch Linh đều biết, tuy rằng nàng không thể đáp lại tình cảm của Mạc Dịch, nhưng dù sao nàng cũng không thể trở mặt nhìn Mạc Dịch bị oan uổng, nàng nhất định phải chứng minh Mạc Dịch là trong sạch, nàng tin tưởng hẩn!

“Trần Cẩm!” Đuổi tới trong phòng Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương hỏi, “Người thật sự không tin Mạc Dịch sao?”

Mỗi một nằm ở trên giường, Mạc Trần Cẩm không có trả lời, qua một lúc lâu hắn mới mở miệng nói: “Ta muốn tin tưởng hắn, nhưng phải xuất ra chứng cứ chính xác thuyết phục a, bằng không, ta sao có thể ngăn chặn miệng của nhiều người trong bảo như thế? Một ngàn lượng hoàng kim a, này cũng không phải là số tiền nhỏ.”

Mím môi, Thuỷ Vô Dương cũng biết Mạc Trần Cẩm có khó xử của chính hắn, về tư, hắn là tuyệt đối tin tưởng Mạc Dịch, nhưng về công, hắn lại phải cho mọi người một cái công đạo.

“Không sao đâu, Trần Cẩm, chúng ta có thể cùng nhau tìm ra chứng cứ đến chứng minh Mạc Dịch trong sạch.” Đi đến bên giường, Thuỷ Vô Dương cầm lấy nắm tay đang siết chặt của Mạc Trần Cẩm, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Có đôi khi, ta thật sự cảm thấy chính mình rất uất ức.” Thanh âm Mạc Trần Cẩm nghe thật áp lực.

“Mỗi người đều có trách nhiệm của mình, Trần Cẩm người chỉ đang hoàn thành nghĩa vụ của mình thôi, ta nghĩ Mạc Dịch cũng có thể thông cảm và bỏ qua cho sự khó xử của người, hắn sẽ không trách người.”

“Hy vọng là vậy.” Mạc Trần Cẩm chậm rãi nhắm lại mắt, “Vô Dương, ta mệt chết đi, sao lại đột nhiên xuất hiện loại sự tình này chứ?”

“Ai biết được? Nhưng mà, Trần Cẩm, ta tin tưởng người, người nhất định có thể giải quyết.” Thuỷ Vô Dương ngồi ở bên giường bầu bạn cùng Mạc Trần Cẩm.

“Ta cũng hy vọng ta có thể.” Nói xong câu đó, Mạc Trần Cẩm liền chìm vào giấc ngủ.

Không sao đâu, ta sẽ giúp người. Mím cười vì Mạc Trần Cẩm đắp chăn, Thuỷ Vô Dương lẳng lặng nghĩ đến chuyện vừa qua, vọng tưởng tìm ra một ít dấu vết để lại.

35. Chương 35

Đi vào thư phòng, Thuỷ Vô Dương thấy Bạch Linh đang nghiêm túc lật xem sổ sách, nhìn đồng sổ sách đã duyệt qua để sang một bên, đoán nàng đã muốn nhìn hơn nửa ngày, liền mở miệng hỏi: “Bạch cô nương, có phát hiện gì không?”

Ngừng động tác đang lật xem, Bạch Linh ngẩng đầu, có chút kinh ngạc khi thấy Thuỷ Vô Dương xuất hiện, trừng mắt nhìn, nàng mới lấy lại tinh thần, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Không có, không có phát hiện gì.”

Đi đến bên cạnh Bạch Linh, Thuỷ Vô Dương từ trên tay nàng tiếp nhận sổ sách vốn có vấn đề, sau khi lật vài tờ, mày dần dần nhíu lại.

Thủ đoạn mượn tay người khác tạo ra chứng từ phi thường cao minh, chỉ nhìn lướt qua căn bản không thấy có vấn đề gì, cũng khó trách có thể lừa gạt nhiều người như thế, cho đến khi đến tay Mạc Trần Cẩm mới phát hiện vấn đề.

“Trần Kiều đâu?” Biết có xem cũng không nhìn ra vấn đề gì, Thuỷ Vô Dương đơn giản bỏ qua nó, tìm cách khác để xuống tay.

“Không biết, bắt đầu từ lúc này ta đã không thấy hắn.”

“Một khi đã như vậy, chúng ta đi tìm Mạc Dịch để hỏi rõ ràng đi, bằng không cái gì cũng không biết, chúng ta căn bản giúp không được gì.”

“Cũng tốt.” Nghĩ nghĩ, Bạch Linh gật gật đầu, theo Thuỷ Vô Dương cùng nhau đến địa lao.

Đi vào địa lao, hai người mới giật mình phát hiện Mạc Trần Kiều vẫn tìm không được thế nhưng ở trong này, nhìn gã tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, cũng có thể đoán ra gã đến đây đã một thời gian.

“Mạc Dịch! Chúng ta là muốn giúp người, người sao luôn cố chấp như thế?!”

“Xảy ra chuyện gì?” Vội vàng giữ chặt Mạc Trần Kiều tức giận đến sắp phát điên, Thuỷ Vô Dương hỏi.

“Các người sao lại đến đây?” Thấy Thủy Vô Dương cùng Bạch Linh, Mạc Trần Kiêu sửng sốt một chút.

“Người có thể đến, chúng ta lại không được sao?” Buồn cười hỏi lại một câu, Thủy Vô Dương cũng không tiếp tục nói vấn đề này, lại truy vấn, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao người lại tức giận như thế?”

Thủy Vô Dương vừa nhắc nhở, Mạc Trần Kiêu mới lấy lại tinh thần, lại lộ ra biểu tình hỗn hển, “Còn không phải tại tên tiểu tử Mạc Dịch này, ta hỏi hắn thời gian dài như thế, hắn cũng chỉ trả lời ta là không biết! Ta là muốn giúp hắn, cũng không phải muốn hại hắn, thật tức chết ta.”

“Trần Kiêu, Thủy tiên sinh, có thể mời các người đi ra ngoài trước một chút không? Ta muốn một mình cùng Mạc Dịch nói chuyện.” Bạch Linh đưa ra thỉnh cầu.

Nhìn nhìn Bạch Linh, lại nhìn nhìn Mạc Dịch, Thủy Vô Dương gật gật đầu, kéo Mạc Trần Kiêu đi ra địa lao.

Chờ hai người rời đi, Bạch Linh đi tới trước nhà giam, ngồi xổm xuống nhìn Mạc Dịch, không nói.

Thật lâu sau, là Mạc Dịch không thể nhẫn nhịn trước, mở miệng nói: “Linh nhi, sao người lại đến đây?”

“Mục đích ta tới nơi này người không biết sao?” Bạch Linh ít khi dùng ngữ khí nghiêm túc như thế cùng Mạc Dịch nói chuyện.

Mím môi, Mạc Dịch nói: “Ta thật sự cái gì cũng không biết, các người không cần hỏi nữa.”

“Tốt lắm, ta liền hỏi người, tại sao người lại muốn lấy một ngàn lượng hoàng kim kia?” Bạch Linh thấy Mạc Dịch khẳng khái một mực như thế, cũng cảm tức thật sự, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, ép hỏi.

“Không biết.” Mạc Dịch vẫn như trước trả lời một câu.

“Hảo, hảo, hảo.” Bạch Linh liên tiếp nói ba tiếng hảo, hiển nhiên là cực giận, nàng không nghĩ tới đối mặt nàng, Mạc Dịch cũng không chịu nói thật, “Xem như là ta nhiều chuyện, người cứ ở lại bảo một mình, người đã không muốn ta quản, ta đây ngày mai sẽ rời khỏi đây.” Dứt lời, Bạch Linh liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Người muốn đi đâu?” Vừa nghe Bạch Linh muốn rời khỏi Đàn Ưng Bảo, Mạc Dịch nóng nảy.

“Không cần người quản.” Bạch Linh cũng nổi giận nói.

“Linh nhi!” Mạc Dịch bắt đầu kêu to.

“Không cần bảo ta.”

Gặp Bạch Linh tức giận, Mạc Dịch há mồm, lại như trước cái gì cũng không nói, nhìn Mạc Dịch liếc mắt một cái, Bạch Linh rời khỏi địa lao.

Vừa ra địa lao, Thủy Vô Dương cùng Mạc Trần Kiêu chờ ở cửa vội vàng truy vấn: “Sao rồi? Có hỏi ra được gì không?”

“Không có, ta không biết Mạc Dịch vì sao lại cố chấp như vậy, cái gì cũng không chịu nói.” Bạch Linh cũng là vẻ mặt thất bại, “Ta ngay cả lời uy hiếp đều nói ra, hắn vẫn là không chịu nói.”

“Người có thể làm cho Mạc Dịch che chở như thế, các người có biết đến ai không?” Thủy Vô Dương sâu sắc bắt được điểm mấu chốt.

Ngắn người, Bạch Linh cùng Mạc Trần Kiêu liếc nhau, đều mờ mịt lắc đầu.

“Nếu đối tượng là Linh nhi, ta có thể lý giải nguyên nhân Mạc Dịch che chở, nhưng ngoại trừ Linh nhi ra, ta thật sự nghĩ không ra là ai có thể làm cho Mạc Dịch hy sinh lớn đến vậy.” Mạc Trần Kiêu lẩm bẩm nói.

Nghe xong lời Mạc Trần Kiêu nói, Bạch Linh lặng yên.

“Trần Cẩm đại khái sắp thức, ta đi về trước, các người đi tìm hiểu người cùng Mạc Dịch bình thường giao hảo đi.” Nhìn nhìn sắc trời, Thủy Vô Dương nhớ tới Mạc Trần Cẩm đang ngủ, nói trước khi rời đi.

“Chúng ta hiểu được.” Mạc Trần Kiêu cùng Bạch Linh gật gật đầu.

Khi Thuỷ Vô Dương trở lại phòng, Mạc Trần Cẩm đã muốn tỉnh, đang đứng ở bên cửa sổ lẳng lặng nhìn phương xa, không biết suy nghĩ cái gì, nghe thấy tiếng mở cửa, mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn lại.

“Đã trở lại.”

“Ân.” Thuỷ Vô Dương gật gật đầu, đi đến phía sau Mạc Trần Cẩm, ôm lấy thắt lưng hắn, đem mặt áp vào trên lưng hắn, cảm giác có thể dựa vào.

“Có hỏi được gì không?” Mạc Trần Cẩm cũng không mở miệng hỏi Thuỷ Vô Dương đi nơi nào, biết theo tính tình của y, nhất định sẽ đi hỗ trợ tìm chứng cứ, liền trực tiếp hỏi kết quả.

“Không có.” Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, ngữ khí Thuỷ Vô Dương có chút thất bại, “Hắn cái gì cũng không chịu nói, ngay cả Bạch cô nương đến hỏi hắn, hắn cũng chỉ là trả lời không biết.”

“Như vậy sao?” Mạc Trần Cẩm cúi đầu trầm ngâm một lát, gợi lên khoé môi, “Này có lẽ là một manh mối tốt lắm.”

“Ta cũng cảm thấy như thế, ta đã kêu Trần Kiều cùng Bạch cô nương đi chú ý Mạc Dịch bình thường cùng ai giao hảo.” Thuỷ Vô Dương cũng cười lên, y thích loại cảm giác cùng Trần Cẩm không cần ngôn ngữ cũng có thể hiểu nhau.

“Vất vả người.” Mạc Trần Cẩm thật lòng nói lời cảm tạ.

“Ta không sao, nhưng thật ra người, ngày mai đối mặt những người khác, có thể có chút đau đầu.”

“Chuyện ngày mai để ngày mai rồi nói sau.” Mạc Trần Cẩm xoay người, ôm lấy Thuỷ Vô Dương, đem mặt chôn ở cổ y, có chứa một loại cảm giác trốn tránh sự thật.

Cười khê lên, Thuỷ Vô Dương nâng tay vuốt tóc Mạc Trần Cẩm, cảm thụ ngón tay xuyên qua sợi tóc như nước chảy, Thuỷ Vô Dương có loại cảm giác trầm mê, đã nghĩ cứ như thế cả đời ôm nhau, cùng nhau đối mặt hết thảy khó khăn, cùng nhau đi đến đầu bạc răng long.

Nhưng đây là hy vọng xa vời, hay là hy vọng có thể chạm tới? Thuỷ Vô Dương có chút không xác định.

“Tiên sinh, nên dừng..... Nha.....!” Đến kêu Thuỷ Vô Dương đi đại sảnh dùng bữa Thuỷ Vũ đẩy cửa ra, liền mới thấy chính mình liều lĩnh, thế nhưng đánh vỡ một cảnh tượng đẹp như thế.

Dưới ráng chiều, Thuỷ Vô Dương cùng Mạc Trần Cẩm lẳng lặng ôm nhau, có loại cảm giác làm cho người ta an bình.

“Nên ăn cơm sao? Chúng ta đi thôi, Trần Cẩm.” Nhưng thật ra Thuỷ Vô Dương phản ứng lại trước, giẫy Mạc Trần Cẩm ôm, sửa lại cầm tay hắn.

“Ân.” Lên tiếng, Mạc Trần Cẩm theo Thuỷ Vô Dương cùng nhau đi ra phòng.

Vừa ra khỏi phòng, hai người liền thấy Mạc Trần Kiều vẻ mặt kích động nghiêng ngã lao đảo chạy tới, không khỏi dừng chân, chờ gã lại đây.

“Trần Kiều, làm việc không cần luôn kích động như thế?” Mạc Trần Cẩm nhin không được bày ra tư thế đại ca giáo huấn.

“Ta đã biết, ta đã biết.” Mạc Trần Kiều tùy tiện có lẽ vài câu, liền vội vàng đem đề tài xả đến chuyện trọng yếu nhất, “Ta tìm được một ít manh mối!”

“Tìm được cái gì, nói mau.” Mạc Trần Cẩm kích động cầm tay Mạc Trần Kiều, hét lớn.

“Trần Cẩm, người bình tĩnh một chút, người bắt lấy Trần Kiều như thế, sao hắn có thể hảo hảo nói rõ?” Thuỷ Vô Dương bắt đắc dĩ đem Mạc Trần Cẩm đang siết chặt tay Mạc Trần Kiều kéo ra, khê thở dài.

Nói thật, y vẫn là có chút ghen tị, dù sao Mạc Trần Cẩm luôn luôn rất ít khi dao động, mà nay thế nhưng vì Mạc Dịch biểu hiện kích động như vậy, Thuỷ Vô Dương trong lòng vẫn là có chút không thoải mái, rõ ràng, hai người kia bình thường ngay cả nói chuyện với nhau cũng rất ít, thế mà tại sao khi Mạc Dịch xảy ra chuyện, Trần Cẩm lại lo lắng đến vậy chứ?

“Chúng ta vào nhà nói đi, Thuỷ Vũ, người kêu bọn hạ nhân đem thức ăn đưa đến nơi này là tốt rồi.”

“Vâng.” Thuý Vũ lên tiếng, liền vội vàng chạy ra.

“Tốt lắm, nói đi, rốt cuộc phát hiện cái gì?” Mạc Trần Cẩm sau khi đem Mạc Trần Kiều kéo vào phòng liền hỏi.

“Kỳ thật ta cũng không biết cái này có tính là manh mối mới hay không, bất quá, ta phát hiện phó tổng quản Ngụy Phàm trong bảo là Mạc Dịch tự tay đề bạt.” Tuy rằng Mạc Trần Kiều không có nói rõ, nhưng Mạc Trần Cẩm cùng Thuý Vô Dương cũng lộ ra biểu tình hiểu rõ.

Luôn luôn lạnh lùng Mạc Dịch thế nhưng lại tự tay đề bạt người khác, điểm này đáng để cho người ta tìm tòi nghiên cứu.

“Cho người đi điều tra rõ ràng một chút.” Mạc Trần Cẩm trầm tư một lát nói.

“Ta hiểu được.” Mạc Trần Kiều gật gật đầu, bọn họ hiện tại là không bỏ qua bất kỳ một khả năng nào.

“Trần Cẩm..... Sao người liền xác định một ngàn lượng hoàng kim kia không phải Mạc Dịch lấy đi như thế?” Thuý Vô Dương đột nhiên mở miệng nói, Mạc Trần Cẩm cùng Mạc Trần Kiều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn y.

“Vô Dương, người không tin Mạc Dịch?” Mạc Trần Kiều kinh ngạc kêu lớn lên.

Mím môi, Thuý Vô Dương không đáp.

Y đương nhiên là tin tưởng Mạc Dịch, nhưng mà..... Cũng không loại trừ khả năng a, Trần Cẩm không thể hồ đồ liền xem nhẹ điểm ấy, mà tại sao cùng Mạc Dịch quan hệ bình thường Trần Cẩm lại có thể tin tưởng hẳn như vậy chứ?

Nói thật, thấy Mạc Trần Cẩm tin tưởng Mạc Dịch như thế, trong lòng Thuý Vô Dương có chút không thoải mái, cho nên mới mở miệng hỏi vấn đề đường đột này.

Nhìn chăm chú Thuý Vô Dương trong chốc lát, Mạc Trần Cẩm mở miệng nói:“Trần Kiều, người ra ngoài trước đi.”

“A?” Mạc Trần Kiều hiển nhiên thật ngoài ý muốn khi Mạc Trần Cẩm đột nhiên bảo gã rời đi.

“Ta có lời muốn một mình cùng Vô Dương nói, người ra ngoài trước đi.”

“Ồ, được.” Gãi gãi đầu, Mạc Trần Cẩm vẫn là theo lời rời khỏi phòng.

Chờ Mạc Trần Kiều đi rồi, Mạc Trần Cẩm mới đi đến trước mặt Thuý Vô Dương, khẽ cười hỏi:“Vô Dương, người..... đây là đang ghen sao?”

“Không có!” Thuý Vô Dương phản ứng có vẻ thật kịch liệt, vừa ngẩng đầu muốn phản bác, liền rơi vào con người đen mang cười của Mạc Trần Cẩm, nhất thời giận.

Tiểu tử này, rõ ràng trước đây còn ngu ngốc không hiểu phong tình, sao lúc này lại khôn khéo giống tiểu quỷ như vậy!

“Vô Dương, đừng khi ta là tên ngu ngốc nha.” Trên mặt Mạc Trần Cẩm như trước mang theo nụ cười đáng giận kia, tức giận đến Thuý Vô Dương quay đầu không thèm nhìn hắn.

Gọi lên khoé môi, Mạc Trần Cẩm ôm lấy Thuý Vô Dương, nói:“Bởi vì rất thích người, cho nên nhịn không được truy đuổi ánh mắt của người, thân ảnh của người, nhịn không được tìm tòi nghiên cứu tâm tư của người, cho nên mới biết được người suy nghĩ cái gì.” Dứt lời, lần này đối lại Mạc Trần Cẩm quay đầu không nhìn Thuý Vô Dương.

Kinh hỉ ngẩng đầu, Thuý Vô Dương nhịn không được cười trộm, Mạc Trần Cẩm xấu hổ đến ngay cả vành tai đều trở nên đỏ bừng, thật sự là..... Hảo đáng yêu nha!

Nghe thấy tiếng cười trộm của Thuý Vô Dương, Mạc Trần Cẩm ảo não không thôi, biết như vậy đừng nói ra tiếng lòng của bản thân, sách.

Nhưng nghĩ là nghĩ vậy, chỉ cần Mạc Trần Cẩm vừa nhìn thấy Thuý Vô Dương có biểu tình bất an, hẳn lại nhịn không được nói với Vô Dương những lời cam đoan, muốn làm cho y có thể an tâm.

“Được rồi được rồi, ta không cười, bắt quá người còn chưa nói cho ta biết, tại sao người lại tin tưởng Mạc Dịch như thế?” Thuỷ Vô Dương đứng lúc nhớ tới chính sự, trước khi Mạc Trần Cẩm kịp tức giận vì xấu hổ đã vội dời đi đề tài.

“Vô Dương, người biết không? Kỳ thật người làm cho ta tỉnh lại, là Mạc Dịch.” Mạc Trần Cẩm quyết định đem chuyện không muốn người biết nói với Thuỷ Vô Dương, nếu đã yêu, hẳn không muốn có sự tình gì giấu diếm Thuỷ Vô Dương.

“Sao lại nói vậy?” Nhíu mày, Thuỷ Vô Dương cảm thấy rất hứng thú.

“Lúc trước khi biết mình bị huỷ dung, mà Linh nhi còn cự tuyệt nhận ta, ta từng đem chính mình nhốt tại phòng ba ngày ba đêm, lúc ấy trong đầu ta thật sự có ý niệm muốn tìm đến cái chết, nhưng ban đêm ngày hôm sau, Mạc Dịch đột nhiên vọt vào phòng của ta, hung hăng cho ta một đấm, lúc ấy ta tự nhiên cũng không chịu nhận thua, hơn nữa tâm tình phiền não buồn bực, kết quả hai chúng ta liền đánh nhau.”

Ở trong đầu tưởng tượng tình cảnh Mạc Trần Cẩm mười hai tuổi cùng Mạc Dịch mười hai tuổi xoay đánh với nhau, Thuỷ Vô Dương nhịn không được lộ ra đạm cười, hoàn hảo nụ cười chỉ khẽ nhếch trên môi, không có làm cho Mạc Trần Cẩm phát giác, bằng không lại có một chút náo loạn.

“Ta cùng Mạc Dịch lúc ấy đều nóng tính, thế nhưng không có sử dụng công phu, mà là đánh đấm theo cách của hai đứa bé, kết quả là lưỡng bại câu thương, ta nhớ rõ lúc ấy ta nằm trên mặt đất, đầy người là thương, Mạc Dịch miễn cưỡng đứng lên, trên cao nhìn xuống đối ta nói, ‘Mạc Trần Cẩm, người là tên nhát gan, chỉ là mặt không thể gặp người thôi, đã nghĩ cứ như thế trốn tránh cả đời sao? Tốt, một khi đã như vậy, sao người không cút đến hang cùn ngõ hẻm nào mà người khác tìm khắp không được để kéo dài hơi tàn đâu? Không cần làm như người là người thảm thương nhất trên thế giới này, người còn chưa đủ tư cách!’

Ta nghe xong lời này, đã vô cùng tức giận, giãy dụa định đứng lên cùng hắn tiếp tục đánh, nhưng hắn cũng không thèm nhìn tới ta liếc mắt một cái, liền mở cửa rời đi, ta nằm trên mặt đất, suy nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng không cam lòng, ta chán ghét ánh mắt khinh thị của Mạc Dịch trước khi đi, làm cho ta có một loại cảm giác ta hèn mọn giống như con kiến, ta không phục, ta muốn làm cho tất cả mọi người biết, Mạc Trần Cẩm ta cho dù bị huỷ dung, ta cũng sẽ đứng lên, làm cho tất cả mọi người không dám khinh thị ta! Cho nên ở ngày thứ ba, ta đội mặt nạ, đi ra phòng, một lần nữa sống lại.”

Nói đến khoảng thời gian đã qua, Mạc Trần Cẩm có vẻ rất kích động, mà Thuỷ Vô Dương có thể làm chính là cầm tay hắn thật chặt, cảm giác không thoải mái trong lòng đối Mạc Dịch toàn bộ chuyển hoá thành cảm kích. Nếu không có Mạc Dịch, có lẽ y sẽ không thấy được Mạc Trần Cẩm?

“Vô Dương, người hiện tại đã biết rõ vì sao ta tin tưởng Mạc Dịch như thế rồi chứ?”

“Ta hiểu được, người thật sự nên tin tưởng hắn, nên như vậy.” Thuỷ Vô Dương nở nụ cười, đồng thời cũng vì sự ích kỷ của chính mình mà cảm thấy áy náy, tình cảm giữa Mạc Trần Cẩm cùng Mạc Dịch, không nên bị y tưởng tượng thành dơ bẩn như thế, y nên tin tưởng Trần Cẩm, không nên nghi thần nghi quỷ như thế.

“Cho nên, ta nhất định phải giúp Mạc Dịch rửa sạch tội danh.” Trong mắt Mạc Trần Cẩm tràn đầy kiên định.

“Ân, ta tin tưởng người nhất định có thể làm được, ta sẽ vĩnh viễn ủng hộ người.” Không hề nghi hoặc, không hề mê mang, Thuỷ Vô Dương toàn tâm toàn ý tin tưởng Mạc Trần Cẩm.

36. Chương 36

Sáng sớm hôm sau, Thuỷ Vô Dương yêu cầu cùng đi với Mạc Trần Cẩm đối mặt với mọi người trong bảo.

“Vô Dương, người không cần theo ta đi đối mặt với loại trường hợp xấu hổ này, hơn nữa..... Bọn họ đối với người cũng không có hảo cảm gì, ta sợ đến lúc đó họ sẽ nói ra những lời quá đáng.” Mạc Trần Cẩm biết hảo ý của Thuỷ Vô Dương là không muốn một mình hắn đối mặt với áp lực quá lớn, nhưng sao hắn có thể để cho Thuỷ Vô Dương bị những người đó vũ nhục chứ?

“Không sao đâu.” Thuỷ Vô Dương lộ ra đạm cười, “Hôm nay ta theo người đi, không chỉ vì muốn cùng người kề vai chiến đấu, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn.”

“Nguyên nhân gì?” Mạc Trần Cẩm tò mò trừng mắt nhìn, hỏi.

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Thuỷ Vô Dương thần thần bí bí.

“Nhưng mà, Vô Dương.....” Mạc Trần Cẩm còn muốn nói cái gì, lại bị Thuỷ Vô Dương cắt ngang, đẩy hẳn đi ra ngoài phòng.

Quả nhiên, khi hai người đi gần đến đại thánh, các bậc trưởng bối Đàn Ung Bảo đã sớm nhận được tin tức chờ ở trong này đều lộ ra biểu tình không tốt.

Chỉnh đốn một chút biểu tình, mặt Mạc Trần Cẩm không chút thay đổi đi đến vị trí bảo chủ, ngồi xuống, Thuỷ Vô Dương đứng ở bên cạnh hẳn, vừa xoay người, Thuỷ Vô Dương đã thu được ánh mắt không thiện cảm chung quanh, lộ ra mỉm cười, cũng không thêm để ý.

“Ta nghĩ các vị thúc thúc bá bá đều biết được nguyên nhân Trần Cẩm mời các người đến đây?”

“Mạc Dịch thế nhưng đánh cắp một ngàn lượng hoàng kim! Ta đã biết đem sự vụ Đàn Ung Bảo toàn bộ giao cho bọn tiểu bối các người là không đáng tin mà.” Lý thúc tính tình nóng nảy mở miệng nói trước, Thuỷ Vô Dương nhận ra gã chính là người lần trước ở tiệc tối chào đón Trần Kiều làm cho mọi người mất vui.

“Lý thúc nói như thế là không tin tưởng ánh mắt cha ta sao?” Mạc Trần Cẩm lạnh lùng nói.

Hừ, lão già kia, trước kia Mạc Trần Cẩm vì bảo kiếm tiền cung phụng các người sống phóng túng sao không thấy người nói như thế?

“Này, ta đương nhiên không phải ý này.” Vừa nghe Mạc Trần Cẩm đem lão bảo chủ ra nói, Lý thúc lập tức không có thanh âm.

Tuy rằng lão bảo chủ đã tạ thế, nhưng đối với lớp trưởng bối bọn họ, lúc trước người nào không được lão bảo chủ giúp, nếu không phải lão bảo chủ sáng lập Đàn Ung Bảo cho bọn họ một chỗ an thân, nay bọn họ sao có thể được cuộc sống thoải mái như thế? Cho nên, mặc kệ như thế nào, bọn họ cũng sẽ không trước mặt mọi người không cho lão bảo chủ mặt mũi.

Thấy Lý thúc đã thu liễm lại, thanh âm Mạc Trần Cẩm cũng dịu đi một ít, “Mạc Dịch làm người, ta tin tưởng các vị thúc thúc ở đây nhìn hẳn lớn đều hiểu biết, ta nghĩ trong đó nhất định có vấn đề, Mạc Dịch tuyệt đối sẽ không làm ra loại sự tình này.”

“Mạc Dịch làm người, chúng ta xác thực đều biết, nhưng mà, ai có thể bảo đảm nhất định không phải hẳn đâu?” Lý thúc cũng khôi phục chút bình tĩnh, luận sự nói.

“Cho nên chúng ta sẽ đưa ra chứng cứ để chứng minh.” Thuỷ Vô Dương đột nhiên nói chen vào.

“Nơi này khi nào thì đến phiên người nói chuyện?!”

Nghe thấy những người khác đối Thuỷ Vô Dương không chút khách khí phê phán, Mạc Trần Cẩm liền buồn bực, vừa định mở miệng lại bị Thuỷ Vô Dương cầm tay, nhẹ nhàng mà hướng Mạc Trần Cẩm lắc lắc đầu, Thuỷ Vô Dương muốn chính mình đến giải quyết, chần chờ một lát, Mạc Trần Cẩm vẫn là im lặng.

Lộ ra nụ cười vừa lòng, Thuỷ Vô Dương ngược lại đối mặt mọi người không thiện cảm, nói: “Mấy ngày nay, việc buôn bán của Đàn Ung Bảo chúng ta vẫn bị người khác cướp đi.”

Thuỷ Vô Dương lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đều là cả kinh, sắc mặt dần dần trở nên trầm trọng, dùng ánh mắt cẩn thận nhìn Thuỷ Vô Dương, đều đoán ý rất cuộc là như thế nào mà biết được.

“Thỉnh không cần lo lắng, những chuyện này đều là Bạch cô nương nói cho ta biết.” Mỉm cười, Thuỷ Vô Dương tiếp tục nói, “Chuyện buôn bán bị cướp đi, hơn nữa thêm chuyện một ngàn lượng hoàng kim lần này, thứ Vô Dương lớn mật đoán, ta cho rằng này có thể là cùng một người gây nên, nói cách khác, trong Đàn Ung Bảo có nội gian đem tin tức trong bảo lộ đi ra ngoài.”

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời đều bắt đầu nghị luận, có nội gian, này cũng không phải là việc nhỏ nha!

“Nếu mọi người không tin, có thể tự mình đi thăm dò, còn nếu tin tưởng Vô Dương, vậy thì chuyện này liền giao cho ta xử lý, ta nhất định sẽ cho mọi người một câu trả lời thuyết phục.”

“Người làm như thế là có mục đích gì?” Thúc thúc Mạc Trần Cẩm cẩn thận dò hỏi, gã cũng không tin tưởng Thuỷ Vô Dương là người tốt.

“Mục đích sao?” Thuỷ Vô Dương cười khê, “Nếu nói có mục đích gì, vậy thì chờ sau khi chuyện này được ta xử lý thành công, ta muốn các người đều tán thành quan hệ giữa ta và Trần Cẩm, không được bài xích chúng ta!”

“Này tính như trao đổi điều kiện?” Mạc thúc hí lại hai tròng mắt.

“Không, này đương nhiên không tính trao đổi điều kiện, ta làm như thế, chính là muốn làm cho mọi người tán thành năng lực của ta mà thôi, chính là muốn các người biết, ta cũng không đơn thuần chỉ là nam sủng của Trần Cẩm, ta là một nam nhân có thể cùng hắn sống vai phần đấu.” Khi nói lời này, biểu tình tự tin trên mặt Thuỷ Vô Dương làm cho người ta không dám nhìn gần.

Trong nháy mắt, mọi người ở đây đột nhiên ý thức được, nam nhân này cũng không đơn giản.

Quay đầu cùng với người khác trao đổi một chút ánh mắt, Mạc thúc đại diện mọi người nói: “Vây được rồi, chúng ta nhận đề nghị của người, nhưng mà, nếu người giải quyết không được chuyện này, chúng ta muốn người rời đi Trần Cẩm, vĩnh viễn cũng không thể xuất hiện ở trước mặt hắn.”

“Không thành vấn đề.” Thuỷ Vô Dương không chút nào để ý chấp nhận.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Mạc Trần Cẩm mới chất vấn: “Sao người lại đáp ứng điều kiện của bọn họ, nếu, nếu thật sự thất bại, chẳng lẽ người liền thật sự rời đi ta sao?!”

“Trần Cẩm, người không đủ tín nhiệm ta nga.” Thuỷ Vô Dương cười khê lên.

“Này không phải vấn đề tín nhiệm hay không tín nhiệm, mà là không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn a!”

“Ta tin tưởng Trần Cẩm, mặc kệ Trần Cẩm làm chuyện gì, ta tin tưởng người có thể hoàn thành, bởi vì ta sẽ cùng người cùng nhau phần đấu, mà nay Trần Cẩm lại không nguyện ý tin tưởng ta sao?” Giảo hoạt trừng mắt nhìn, trong lời nói Thuỷ Vô Dương hàm chứa thâm ý.

Sửng sốt một lát, Mạc Trần Cẩm mới giật mình nhận ra ý của Thuỷ Vô Dương, dụ đi biểu tình, cười khê lên, “Vâng vâng vâng, ta nhất định sẽ cùng người cố gắng tìm ra nội gian.”

“Ta biết Trần Cẩm rất thông minh mà.” Khích lệ một câu, Thuỷ Vô Dương cúi người hôn lên trán Mạc Trần Cẩm một cái.

Vươn tay câu lấy cổ Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm hôn lên môi y, khi bốn phiến môi giao triền, Mạc Trần Cẩm đột nhiên ý thức được, Vô Dương không chỉ là người yêu của hắn, y còn từng là quân sư của Âm Dạ Cung, y cho tới bây giờ cũng không là một nam nhân đơn giản.

Ba ngày sau, dưới sự bày mưu đặt kế của Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm triệu tập mọi người trong Đàn Ưng Bảo, tuyên bố Mạc Địch vì đánh cắp một ngàn lượng hoàng kim, bị tù chung thân, vị trí tổng quản Đàn Ưng Bảo do phó tổng quản Ngụy Phàm đến đảm nhiệm.

Tin tức vừa ra, nhất thời làm khắp nơi xôn xao, tất cả mọi người đều nghị luận, dù sao vị trí tổng quản Đàn Ưng Bảo được xem như là nhị bảo chủ, nay đột nhiên liền như thế thay đổi người, sao có thể làm cho người ta không sợ hãi một chút?

“Ta muốn nói chỉ vậy thôi, mọi người giải tán, Ngụy Phàm đi theo ta một chút.”

Theo Mạc Trần Cẩm đi vào thư phòng, từ khi nghe được tin tức đến bây giờ, Ngụy Phàm thuỷ chung đều tỏ ra trầm ổn, một bộ dáng khiêm tốn, làm cho người ta thực sinh hảo cảm, Mạc Trần Cẩm thấy gã như vậy, cũng dụ đi ngữ khí nói: “Ngụy Phàm, chuyện Mạc Địch làm cho ta cảm thấy rất thất vọng, cho nên ta hy vọng người không cần dấn vào vết xe đổ của hắn, ta đối với người ôm kỳ vọng rất lớn.”

“Nhận được bảo chủ ưu ái, Ngụy Phàm tự nhiên đem hết toàn lực vì Đàn Ưng Bảo cống hiến.” Ngụy Phàm lộ ra nụ cười nói.

“Ta tin tưởng người, tốt lắm, người đi tiếp công việc của Mạc Địch đi.”

“Vâng.” Cúi đầu hành lễ, Ngụy Phàm liền mở cửa đi ra ngoài.

Đợi sau khi gã rời đi, Thuỷ Vô Dương liền từ bình phong sau ghế dựa Mạc Trần Cẩm đi ra.

“Cảm giác thế nào?” Mạc Trần Cẩm quay đầu hỏi.

“Là thanh niên tốt, che giấu cũng rất tốt, nhưng..... Ta trực giác là hần.” Thuỷ Vô Dương cười đáp.

“Khăng định như thế?”

“Tin tưởng trực giác của ta đi, hơn nữa có đôi khi quá mức hoàn mỹ mới có vẻ không đúng thật, nghe thấy tin tức được thăng chức, người bình thường đều biểu hiện ra một ít kinh hỉ, nhưng hần lại có vẻ rất ổn trọng, giống như đã sớm dự đoán được vị trí này sẽ rơi vào trong tay hần, bằng vào điểm này đã làm cho ta hoài nghi.”

“Nghe người nói như thế, xác thực có chút không bình thường.” Mạc Trần Cẩm nhíu mày nói, nhưng vẻ mặt không có vẻ rất ngạc nhiên.

“Dù sao trong ba tháng kế tiếp, hần nhất định sẽ không dám hành động gì, người cứ việc tận dụng triệt để năng lực của hần trong ba tháng này đi, sớm hay muộn, hần sẽ lộ ra dấu vết thôi.” Thuỷ Vô Dương có vẻ rất tự tin.

Mạc Trần Cẩm đột nhiên cảm thấy, hần yêu Thuỷ Vô Dương ôn hoà mang theo nụ cười tự tin, chói mắt đến làm cho hần không rời được tầm mắt.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Mạc Trần Cẩm kinh ngạc vì Thuỷ Vô Dương liệu sự như thần, suốt ba tháng, Ngụy Phàm chẳng những không có động tác nhỏ nào, còn tận tâm hết sức vì Đan Ứng Bảo làm việc, chịu khó đến độ sắp làm cho Mạc Trần Cẩm hoài nghi chính mình có phải đã oan uổng gã hay không.

Nhưng khi Mạc Trần Cẩm biết được một mối làm ăn của Đan Ứng Bảo lại bị cướp đi, lộ ra nụ cười giảo hoạt, cái lưới mở ra lâu ngày cuối cùng đến lúc phát huy tác dụng rồi.

Sau khi hết thấy hoàn toàn ở trong kế hoạch của bọn họ, cho Ngụy Phàm tin tình báo giả, chờ lúc gã đưa tin tình báo, bắt lấy gã, nhân chứng vật chứng đầy đủ.

Đối mặt đám người Mạc Trần Cẩm đột nhiên xuất hiện, Ngụy Phàm có vẻ rất kinh ngạc, gã chưa từng nghĩ đến bọn họ thế nhưng còn hoài nghi mình, nghĩ lại biểu hiện trong ba tháng qua, Ngụy Phàm cho rằng chính mình đã làm rất hoàn mỹ, không có khả năng lộ ra sơ hở.

“Ngụy tổng quản, ta nghĩ chúng ta cần hảo hảo nói chuyện.” Quơ quơ bồ câu đưa tin trong tay bị bắn rơi xuống, ba tháng nay vẫn phụ trách giám thị gã, Mạc Trần Kiều cười đến rất đắc ý, hần vất vả chờ đợi thời gian dài như thế cuối cùng có hồi báo.

“Ta làm sao lộ ra sơ hở?” Ngữ khí Ngụy Phàm phi thường không cam lòng.

“Người làm được phi thường hoàn mỹ, cơ hồ có thể lừa gạt hết tất cả mọi người chúng ta, nhưng mà, quá mức hoàn mỹ chính là vấn đề.” Thuỷ Vô Dương cười nói.

“Lý luận gì thế?!” Ngụy Phàm căn bản không thể chấp nhận cách giải thích này.

“Mặc kệ người chịu nhận hay không, dù sao người chính là lộ ra dấu vết bị chúng ta bắt được.” Mạc Trần Kiều xen mồm nói, “Nhận mệnh đi.”

Trùng mắt nhìn Mạc Trần Kiều liếc một cái, Ngụy Phàm ngậm miệng lại, Mạc Trần Kiều nói rất đúng, thắng làm vua thua làm giặc, chính là đạo lý đơn giản như thế, không có nguyên nhân gì.

“Kỳ thật nguyên nhân thật sự làm người bại là vì người quá tự tin, cho rằng mọi việc mình làm đều thật hoàn mỹ, không có sơ hở nào, cho nên khi đưa tin tức mới không có phòng bị như thế, mà chúng ta, vừa vặn đối với người có hoài nghi, thành công, người liền thua.” Thuỷ Vô Dương cho gã một lời giải thích.

“Tốt lắm, người tới đem hần dẫn đi.”

Sau khi bắt được Ngụy Phàm, Mạc Trần Cẩm liền lập tức triệu tập người trong toàn bảo, thấy Ngụy Phàm mấy ngày hôm trước mới từ phó tổng quản thăng lên tổng quản bị trói quỳ trên mặt đất, vẻ mặt cam chịu, tất cả mọi người lại nghị luận, thật sự không hiểu rốt cuộc đây là tình huống gì.

“Mạc thúc, Lý thúc, Ngụy Phàm chính là nội gian mà chúng ta luôn luôn tìm kiếm.” Mạc Trần Cẩm gọn gàng dứt khoát thuyết minh tình huống.

Nhất thời mọi người vừa rồi còn nghị luận đều lập tức im lặng lại, khẽ nhếch miệng lộ ra biểu tình ngốc lảng.

“Người xác định sao? Trần Cẩm?” Mạc thúc nhìn nhìn Ngụy Phàm đang cúi đầu, có chút không xác định hỏi, ba tháng qua Ngụy Phàm biểu hiện bọn họ đều xem ở trong mắt, thật sự không thể tin một thanh niên hiền lành như thế sẽ là nội gian.

“Đây là chứng cứ.” Lấy ra tờ giấy đưa tin cột vào trên chân bồ câu đã bị bắn chết, Mạc Trần Cẩm kêu người đưa cho đám người Mạc thúc, “Lúc hắn đang đưa tin này bị chúng ta bắt tại trận, bằng chứng như núi, có thể thả Mạc Dịch rồi chứ?”

Nhìn kỹ qua nội dung trong tờ giấy, đám người Mạc thúc hai mặt nhìn nhau, cuối cùng gật đầu nói: “Đem Mạc Dịch thả ra đi.”

Từ đầu đến cuối, Ngụy Phàm đều không có nói một câu, tức là không có đặt chuyện, cũng không có thừa nhận, trên mặt chỉ lộ ra nụ cười trào phúng.

Khi Mạc Dịch bị đưa đến đại sảnh, thấy Ngụy Phàm quỳ trên mặt đất, luôn luôn trầm ổn trên mặt lộ ra rất nhỏ biến hoá, ngẩng đầu, hắn đối Mạc Trần Cẩm nói: “Không liên quan chuyện của hắn, các người không cần hại người vô tội.”

Nhiều mày, Mạc Trần Cẩm thật sự không hiểu tại sao Mạc Dịch vẫn muốn che chở Ngụy Phàm, vừa định mở miệng răn dạy Mạc Dịch không biết phân biệt, lại bị Thuỷ Vô Dương ngăn trở, quay đầu thấy Thuỷ Vô Dương đứng ở bên cạnh mình lộ ra ánh mắt hết thảy giao cho ta, Mạc Trần Cẩm gật gật đầu, đồng ý.

Ngẩng đầu, Thuỷ Vô Dương nhìn Mạc Dịch cười nói: “Mạc Dịch, chúng ta bắt Ngụy Phàm không phải vì chuyện một ngàn lượng hoàng kim kia, mà là vì hắn đem tình báo trong bảo tiết lộ cho người khác, làm việc buôn bán của Đan Ứng Bảo bị tổn thất nghiêm trọng, người nói, chúng ta có nên bắt hắn hay không?”

“Ngụy Phàm! Người thế nhưng bán đứng Đan Ứng Bảo?!” Mạc Dịch vừa nghe tin tức này, nhất thời giận dữ.

“Thì tính sao? Ca ca.” Lộ ra nụ cười trào phúng, Ngụy Phàm cường điệu hai chữ ‘Ca ca’.

Cái này lại khiến cho một mảnh bên dưới xôn xao nghị luận, đồng thời, này cũng làm cho đám người Mạc Trần Cẩm biết vì sao Mạc Dịch vẫn che chở Ngụy Phàm.

“Tiểu Phàm.” Thì thào kêu tên thân sinh đệ đệ của mình, Mạc Dịch không rõ tại sao đột nhiên gã lại chịu thừa nhận quan hệ của bọn họ.

Đứng lên, cũng không biết Ngụy Phàm làm cách nào, dây thừng trói chặt gã đột nhiên đều đứt, giật giật thân thể bị trói có chút cứng ngắc, Ngụy Phàm thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trên mặt lại hiện ra nụ cười trào phúng kia.

“Ca ca, người biết không? Ta vẫn luôn chán ghét, vô cùng chán ghét người.” Vươn tay chế trụ cằm Mạc Dịch, ánh mắt Ngụy Phàm là âm lãnh.

“Tại sao, Tiểu Phàm, ta đối đãi người không tệ a.” Mạc Dịch đau lòng nói.

“Tại sao ư? Vậy phải hỏi trời cao rồi, tại sao hai chúng ta là huynh đệ ruột thịt, mà người lại có vận mệnh tốt như thế, còn ta phải trải qua cuộc sống kém hơn một bậc! Ta hận người, ta phi thường phi thường hận người!”

“Vậy người cũng không nên bán đứng Đan Ứng Bảo a, muốn hận ta, liền nhắm vào một mình ta là được rồi.” Từ nhỏ đã nhận ân huệ của lão bảo chủ, Mạc Dịch sao có thể dễ dàng tha thứ cho người làm ra chuyện tổn hại ích lợi của Đan Ứng Bảo, cho dù đối phương là thân đệ đệ của mình cũng không được!

“Sao ta không thể làm như thế?” Ngụy Phàm cười to hỏi lại, “Người biết không? Ta đến Đan Ứng Bảo cũng không phải là trùng hợp, mà là được cài vào, người nói, vì chủ nhân của ta, sao ta không thể ra bán đứng Đan Ứng Bảo chứ?”

“Người là người của Thanh Phong lâu sao?” Thuỷ Vô Dương thản nhiên mở miệng hỏi.

Trong mắt Ngụy Phàm rất nhanh hiện lên kinh ngạc, tuy rằng cũng rất nhanh liền biến mất, nhưng vẫn bị Thuỷ Vô Dương phát hiện.

“Xem ra là ta đoán đúng rồi, tuy rằng Thanh Phong lâu làm việc rất bí ẩn, chưa bao giờ tự mình tham dự chuyện cướp đoạt việc buôn bán của Đàn Ưng Bảo, nhưng cuối cùng những đơn đặt hàng bị cướp vẫn là rơi vào trong tay Thanh Phong lâu, vì bắt đến nhược điểm của bọn họ, ta tiêu tốn không ít tâm tư nha, chủ nhân của người thật đáng kính nể.” Biểu tình trên mặt Thuỷ Vô Dương không phải là giấu cợt, ngược lại rất chân thành.

“A, người thật sự là một người thú vị, khó trách lâu chủ đối với người sinh ra cảm giác nguy cơ, chẳng những bảo ta đề phòng người, còn riêng phái người đi giết người, chỉ tiếc ta không nghe lời lâu chủ, mới rơi vào kết cục như thế.” Ngụy Phàm khẽ cười.

Con người đen híp lại, Mạc Trần Cẩm dùng ánh mắt trách cứ nhìn Thuỷ Vô Dương, hiển nhiên, chuyện này Thuỷ Vô Dương cũng không có cùng hắn nói qua, Thuỷ Vô Dương âm thầm cười khổ, biết đợi lát nữa sẽ bị hắn truy hỏi.

“Đã bại Đàn Ưng Bảo các người, trở thành người nắm giữ kinh tế cả nước là mục tiêu của Thanh Phong lâu chúng ta, các người cứ chờ đi, ngày đó nhất định sẽ đến.” Cười lớn một tiếng, Ngụy Phàm đột nhiên nhún chân, phi thân chuẩn bị chạy trốn.

“Nếu Thanh Phong lâu thật sự lợi hại như thế, sao còn cần người tiêu phí suốt ba năm mới vào được bên trong Đàn Ưng Bảo lấy tin tức chứ?” Thuỷ Vô Dương cười khẽ hỏi lại, nháy mắt dập tắt được sự bất an trong lòng mọi người mà vừa rồi bị Ngụy Phàm châm ngòi lên.

Đạm cười nhìn thẳng ánh mắt oán hận của Ngụy Phàm, Thuỷ Vô Dương cũng không ngăn cản gã rời đi, xem như nể mặt Mạc Dịch, dù sao đối phương không tạo ra sự uy hiếp lớn.

Đợi hết thấy đều quay về bình lặng, Thuỷ Vô Dương tươi cười tuy rằng như trước ôn hoà, nhưng khí thế bức người hướng Mạc thúc hỏi: “Lần trước ước định, các vị có thể tuân thủ đi?”

Chần chờ một chút, Mạc thúc gật gật đầu, nguyên do chịu thua, hắn vẫn là quân tử tuân thủ ước định.

“Thế còn Lý thúc thì sao?” Thuỷ Vô Dương lại đem ánh mắt chuyển về phía Lý thúc, người vẫn luôn mãnh liệt phản đối hai người.

Khoẻ miệng co rúm vài cái, Lý thúc cũng chỉ phải không cam tâm tình nguyện mà gật đầu.

“Vô Dương tin tưởng các vị có thể nhất ngôn cửu đỉnh, nên, Vô Dương cảm ơn các vị đã tiếp nhận.” Thuỷ Vô Dương quay đầu nhìn về phía Mạc Trần Cẩm, nở một nụ cười vui sướng mà kích động.

Từ nay về sau, y có thể cùng Mạc Trần Cẩm quang minh chính đại bên nhau rồi.

Cầm tay Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm cũng cười.

Đem Mạc Dịch thất hồn lạc phách trở lại thư phòng, mở cửa ra, trong thư phòng cũng chỉ có Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Kiều cùng Bạch Linh, toàn người một nhà.

“Mạc Dịch, người có khoẻ không?” Bạch Linh lo lắng hỏi.

Cười khổ một chút, Mạc Dịch không nói gì.

Tốt? Sao có thể tốt chứ? Thân đệ đệ thật vất vả tìm trở về, kết quả là đang lợi dụng chính mình, nếu Mạc Trần Cẩm bọn họ không khôn khéo, đúng lúc phát hiện có chỗ không thích hợp, không phải gã đã thành tội đồ huỷ đi Đàn Ưng Bảo rồi sao? Nếu thật là vậy, gã không biết nên đi đối mặt lão bảo chủ đã chết như thế nào? Nghĩ vậy, Mạc Dịch càng hối hận.

“Ba năm trước đây, Tiểu Phàm xuất hiện trong đám người hầu Đàn Ưng Bảo vừa tuyển dụng, ta quả thật không thể tin vào hai mắt của mình, bởi vì gia hươu thiên tai, hai người huynh đệ chúng ta bị cha mẹ phân biệt bán đến hai nơi khác nhau, ta vận khí tốt, được lão bảo chủ thu dưỡng, từ đó đến bây giờ không còn có nếm qua khổ, mà Tiểu Phàm..... khi mới gặp nó lại trông gầy yếu như vậy.”

“Sao ngươi không nói cho ta biết?” Mạc Trần Cẩm có chút bất mãn.

“Sao nói được? Nói như thế nào? Tuy rằng người khác không nói trước mặt ta, nhưng phía sau, bọn họ đều nói ta là người năm đó phóng hỏa đúng không?” Mạc Dịch cười khổ.

“Chúng ta tin tưởng ngươi, ngươi không cần để ý tới người khác.”

“Ta biết, nhưng cho dù các ngươi tin tưởng ta, thân phận ta ở trong bảo cũng là cực xấu hổ, cho nên ta chỉ có thể lấy năng lực của mình, một tay đề bạt Tiểu Phàm, đem nó mang ở bên cạnh mình, dùng hết mọi cách cho nó cuộc sống an ổn, nhưng không nghĩ tới, này hết thấy đều là âm mưu, ta thiếu chút nữa, thành tội nhân huỷ đi Đàn Ưng Bảo rồi.” Trong ánh mắt Mạc Dịch tràn đầy tự trách.

“Mạc Dịch, chuyện này không liên quan tới ngươi, ngươi chỉ là hy vọng bản thân có thể làm tròn chức trách một người làm ca ca thôi.” Đồng dạng thân là huynh trưởng, Mạc Trần Cẩm có thể cảm nhận được ý tưởng của Mạc Dịch.

Chỉ tiếc, Mạc Trần Cẩm khuyên giải an ủi không được chút tác dụng, Mạc Dịch vốn là một người rất có trách nhiệm, nay phạm sai lầm lớn như thế, gã căn bản là đã muốn chui rúc vào sừng trâu, nghĩ sao cũng nghĩ không thông.

“Một khi đã như vậy, Mạc Dịch, ngươi liền cùng Bạch cô nương đi ra bên ngoài du sơn ngoạn thủy một chút đi.” Thủy Vô Dương đột nhiên nói chen vào.

“Vô Dương!” Mạc Trần Cẩm không hiểu kêu lên.

“Trần Cẩm, làm như vậy đối bọn họ mà nói đều tốt, nghỉ ngơi, thả lỏng tâm tình, bọn họ sẽ nghĩ thông suốt.” Thủy Vô Dương cười nói, nhưng biểu hiện trên mặt thật sự kiên trì.

Thầm thở dài một hơi, Mạc Trần Cẩm ngược lại nhìn về phía hai người Mạc Dịch cùng Bạch Linh, hỏi: “Các ngươi thật sự muốn rời đi Đàn Ưng Bảo một thời gian sao?”

Chần chờ một lát, hai người đều kiên định gật đầu.

Gặp đương sự đều nói như thế, Mạc Trần Cẩm cũng chỉ phải đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, liền vì hai người tiễn đưa, tuy rằng nói là ra ngoài giải sầu, nhưng Mạc Dịch cùng Bạch Linh cũng chỉ muốn hai người rời đi, nhưng dưới sự kiên trì của Mạc Trần Cẩm, đội ngũ bọn họ vẫn là mang theo hai hộ vệ.

“Mạc Dịch, chiếu cố hảo Linh nhi.” Trước khi đi, Mạc Trần Cẩm đem Mạc Dịch kéo đến một bên dặn dò.

Quay đầu nhìn phía Bạch Linh đang cùng Thủy Vô Dương nói chuyện, Mạc Dịch gật gật đầu, “Ngươi không nói, ta cũng sẽ chiếu cố nàng thật tốt.”

“Ta biết ngươi sẽ hảo hảo chiếu cố Linh nhi, nhưng ta hy vọng ngươi cũng có thể tiến thêm một bước, Mạc Dịch, không nên xem nhẹ chính mình, ngươi vĩnh viễn đều là hảo huynh đệ của Mạc Trần Cẩm ta, ngươi hoàn toàn có tư cách theo đuổi Linh nhi, theo đuổi hạnh phúc của mình.”

Nghe xong lời nói của Mạc Trần Cẩm, trong mắt Mạc Dịch hiện lên một tia kinh ngạc, bất đắc dĩ cùng kích động, cuối cùng, hết thấy tình cảm hoá thành một chút đậm cười, “Cám ơn ngươi, Trần Cẩm, ta nghĩ, ta sẽ cố gắng thử xem.”

“Ta sẽ chúc phúc ngươi cùng Linh nhi.” Mạc Trần Cẩm cười nói.

“Trần Cẩm, Thủy Vô Dương là một nam nhân không tệ, ánh mắt của ngươi tốt lắm.” Bỏ lại những lời này, Mạc Dịch liền xoay người rời đi, vọt tới bên cạnh Bạch Linh, vừa vịn đi ngang qua Thủy Vô Dương cũng chuẩn bị trở lại bên cạnh Mạc Trần Cẩm.

“Xảy ra chuyện gì?” Thủy Vô Dương vẻ mặt không hiểu hỏi.

“Không có gì.” Nụ cười trên mặt Mạc Trần Cẩm có xu thế mở rộng, “Chỉ là Mạc Dịch đang then thùng, ha ha.”

Sửng sốt một chút, Thuỷ Vô Dương tuy rằng không rõ sự tình tiền căn hậu quả, nhưng nhìn không được cũng cười theo.

“Nhiều hơn bảo trọng! Hẹn gặp lại.” Mạc Dịch cùng Bạch Linh ngồi trên lưng ngựa hướng Mạc Trần Cẩm cùng Thuỷ Vô Dương phát tay cáo biệt.

“Tạm biệt.” Ánh mắt đưa hai người rời đi, Mạc Trần Cẩm đột nhiên cảm thấy có chút mất mát, dù sao Mạc Dịch cùng Bạch Linh làm bạn với hắn nhiều năm như thế, tình cảm hắn đối bọn họ đã sớm như dành cho những người thân, nay, hai người rời đi, hắn cảm thấy có chút tịch mịch.

“Cảm thấy không đành lòng?” Thuỷ Vô Dương cười khê hỏi.

“Ừ.” Rầu rĩ lên tiếng, Mạc Trần Cẩm đột nhiên ôm lấy Thuỷ Vô Dương, đem mặt vùi vào bên cổ y, “Vô Dương, người sẽ không rời đi ta chứ?”

“Đương nhiên sẽ không, ta là người sẽ đi cùng người cả đời nha, cho dù tất cả mọi người sẽ rời đi người, ta cũng sẽ không.” Vươn tay ôm lấy Mạc Trần Cẩm, Thuỷ Vô Dương thâm tình nói.

“Hơn nữa, bọn họ cũng chỉ là tạm thời ly biệt, có một ngày, bọn họ sẽ trở về.”

“Nói cũng đúng.” Tâm tình Mạc Trần Cẩm tốt hơn một chút, đột nhiên hắn như là nghĩ tới cái gì phát ra tiếng kêu thảm thiết, “Hai người bọn họ đi rồi, sổ sách trong bảo sẽ do một mình ta phụ trách rồi!”

“Ngu ngốc.” Thuỷ Vô Dương cười khê, “Không phải còn có ta ở đây sao?”

“Đúng vậy, còn có người nha.” Cẩm tay Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm nở nụ cười.

37. Chương 37: Phiên Ngoại

Gió lạnh thổi những lá cây khô héo phát ra tiếng kêu xào xạt, liên tục mấy ngày hạ tuyết lớn hôm nay cuối cùng đã ngừng, ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng mây thật dày chiếu xuống nền tuyết trắng, đã sớm có ý định mang Thuỷ Vô Dương đi da lông phượng chọn lựa vài món quần áo, Mạc Trần Cẩm thừa dịp thời tiết khá tốt, lập tức gọi người chuẩn bị ngựa, mang theo Thuỷ Vô Dương liền đi da lông phượng.

Siết chặt áo choàng, sáng sớm đã bị đánh thức Thuỷ Vô Dương có chút tinh thần không đủ, tựa vào trong lòng Mạc Trần Cẩm buồn ngủ.

Nhẹ tay chạm một chút vào hai má lạnh lạnh của Thuỷ Vô Dương, trong mắt Mạc Trần Cẩm tràn đầy đau lòng, không khỏi đem y ôm càng chặt hơn, định lấy độ ấm của thân thể mình sưởi cho y, nhưng ngoài miệng cũng nhìn không được oán giận, “Sao bỏ lâu như thế mà thể chất của người vẫn sợ lạnh đến vậy?”

Mở mắt ra, Thuỷ Vô Dương nhìn Mạc Trần Cẩm, cười khê một tiếng, lại nhắm mắt, cũng không đáp.

Thân thể y trước đây là vô cùng tốt, chỉ tiếc lần trước sau khi bị Dạ Hạo Dịch nhốt vào thuỷ lao, liền trở nên cực sợ lạnh, hơn nữa tuổi ngày một lớn, thể chất của y liền trở nên càng ngày càng yếu.

Nhưng những lời này y không định nói với Trần Cẩm, sự tình đã qua đi lâu như thế, không cần làm cho hắn đối Dạ Hạo Dịch thêm bất mãn, dù sao đây là quyết định của riêng y, trách không được người khác.

Phát giác Thuỷ Vô Dương mệt mỏi, Mạc Trần Cẩm cũng không mở miệng nói nhiều, một tay ôm y, một tay giữ vững cương ngựa, vững vàng đi về phía trước.

Một thoáng chốc, da lông phượng ngay tại trước mắt, Thuỷ Vô Dương tỉnh lại, Mạc Trần Cẩm mang y đi đến bên trong. Mọi người đang bận rộn đem da lông ra phơi nắng vừa nhìn thấy Mạc Trần Cẩm xuất hiện, đều quỳ xuống, mặt mang kính sợ, đồng thời mắt lại mang tò mò nhìn Thuỷ Vô Dương đi theo một bên.

Người bảo chủ thích, bảo chủ phu nhân tương lai là một nam nhân, tin tức này từ lúc họ vào bảo đã truyền mở, hơn nữa các trưởng bối trong bảo cũng không tỏ ra dị nghị, ngầm đồng ý quan hệ của hai người, này càng làm cho mọi người tò mò nam tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào, thế nhưng có thể lợi hại như vậy.

Đợi khi bọn họ thấy rõ Thuỷ Vô Dương, không khỏi đều tán thưởng, trên đời này lại có nam tử có khí chất như thế, ôn hoà nội liễm làm cho từ đáy lòng người ta sinh ra tôn kính.

Thuỷ Vô Dương sắc mặt có chút tái nhợt im lặng đứng ở bên cạnh Mạc Trần Cẩm, mặt mang nụ cười ôn hoà lắng lắng đánh giá da lông phượng.

Tổng quản da lông phượng nhận được tin tức vội vàng chạy ra, vẻ mặt khẩn trương thấp đầu nói: “Không biết bảo chủ giá lâm, thuộc hạ không có từ xa tiếp đón.”

“Đừng lo, chúng ta chỉ là tùy tiện đến xem, thuận tiện chọn vài món áo khoác, người liền mang bọn ta dạo quanh một chút đi.” Thay Thuỷ Vô Dương kéo lại áo choàng, Mạc Trần Cẩm nói.

“Vâng.” Thấy Mạc Trần Cẩm không có ý trách cứ, tổng quản cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, làm tư thế thỉnh, liền mang hai người đi vào da lông phượng.

Tiến da lông phượng, Thuỷ Vô Dương chỉ thấy tất cả mọi người đang bận rộn, không khỏi cảm thấy thú vị, hơn nữa cho tới bây giờ chưa tiếp xúc qua phương diện này, càng có vẻ hưng trí bừng bừng.

Thấy Thuỷ Vô Dương khôi phục tinh thần, Mạc Trần Cẩm cũng yên tâm, vừa định dẫn y đi chọn quần áo, đã bị tổng quản ngăn cản.

“Bảo chủ, gần đây phê hoá có chút vấn đề, cần ngài xem qua một chút.” Thấy ánh mắt Mạc Trần Cẩm cơ hồ muốn giết người, tổng quản chỉ đành cam chịu làm người phá đám, gã là vô tội, ai.

“Không sao, người đi đi, ta tùy tiện đi dạo được rồi.” Khẽ cười một tiếng, Thuỷ Vô Dương cầm tay Mạc Trần Cẩm, rất là thông cảm.

“Ta sẽ mau chóng trở về.” Cũng nắm tay Thuỷ Vô Dương một chút, Mạc Trần Cẩm liền theo tổng quản rời đi.

“Thuý Vũ, chúng ta cũng đi dạo đi.”

“Vâng, tiên sinh.” Thuý Vũ kỳ thật cũng là lần đầu tiên đi vào da lông phượng trong Đan Ứng Bảo, sự hưng phấn đương nhiên cũng không kém Thuỷ Vô Dương, nhìn trong tay mọi người may thành từng bộ quần áo da lông xinh đẹp, thật sự là vô cùng hâm mộ.

“Tiên sinh, tiên sinh, người xem cái áo khoác kia kìa, thật sự là rất đẹp a.” Thuý Vũ hưng phấn bắt lấy Thuỷ Vô Dương riu ra riu rít kêu lên.

“Được rồi được rồi, vậy người cũng chọn một cái đi.” Thuỷ Vô Dương vẻ mặt bất đắc dĩ nói, quả nhiên, nữ hài tử thấy quần áo xinh đẹp sẽ kích động như thế.

“Thật vậy chăng? Tiên sinh?” Thuý Vũ quả thật không thể tin được sự tình tốt như thế cũng đến phiên nàng được hưởng.

“Ta có bao giờ lừa gạt người chưa?” Thuỷ Vô Dương vờ nổi giận.

“Ha ha, ta biết tiên sinh là tốt nhất mà.” Thuý Vũ mừng rỡ, vội vàng lấy lòng Thuỷ Vô Dương.

“Người nha đầu này.” Thuỷ Vô Dương buồn cười chỉ tay vào trán nàng.

Người bên ngoài thấy Thuỷ Vô Dương một chút cũng không ra dáng chủ tử, đối y cũng càng ngày càng hiếu kỳ, vài người làm việc gần Thuỷ Vô Dương đều đang phân tâm, không ngừng trộm ngắm y, rất là tò mò.

Thuỷ Vô Dương tự nhiên cũng có thấy động tác nhỏ của bọn họ, nhưng không hề khó chịu, ngược lại vẻ mặt ôn hoà cùng bọn họ nói chuyện với nhau, muốn hiểu biết một chút vấn đề đãi ngộ của bọn họ.

Loại sự tình này bình thường không có người hỏi, mọi người đều ngừng công tác, cùng Thuỷ Vô Dương bắt chuyện, vừa mới bắt đầu bọn họ cũng không dám biểu đạt ra ý tưởng bản thân, nhưng thấy Thuỷ Vô Dương vẻ mặt chân thành, dần dần cũng thoải mái, tuy rằng Đan Ứng Bảo cho bọn họ đãi ngộ không tồi, nhưng luôn có một vài thứ làm không tốt được, mà bọn họ lại không dám nói, nay vừa lúc có một cơ hội như thế, đều đem ý kiến chính mình nói ra, Thuỷ Vô Dương rất nghiêm túc và chăm chú lắng nghe.

Sau khi Mạc Trần Cẩm giải quyết vấn đề đi ra liền thấy một cảnh tượng như thế, mọi người đều vây quanh Thuỷ Vô Dương như đang đàm luận cái gì, mà Thuỷ Vô Dương cũng mỉm cười kiên nhẫn nghe, thường cũng biểu đạt ra ý kiến của mình, dẫn tới người bên ngoài đều xuýt xoa gật đầu, mọi người có vẻ rất cao hứng.

Tổng quản thấy công nhân không lớn không nhỏ như thế, vừa định răn dạy, lại bị Mạc Trần Cẩm ngăn trở, Mạc Trần Cẩm không nói gì, mà là nhẹ bước đi đến bên cạnh bọn họ, cũng kiên nhẫn nghe bọn họ nói chuyện.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, khó được dịp biểu đạt tình cảm của mình nên ai cũng cảm thấy thật mỹ mãn, đúng lúc một người vô ý xoay người lại, vừa vặn thấy Mạc Trần Cẩm đứng ở một bên, kính hãi kêu ra tiếng, “Bảo chủ?”

Chỉ một tiếng kêu, cũng làm cho những người khác chú ý, mọi người đều quay đầu, quả nhiên thấy Mạc Trần Cẩm đứng ở ngoài cùng, cả kính, cả kinh, đều quỳ xuống.

Mạc Trần Cẩm cũng không ngại bị người xem nhẹ thời gian dài như thế, ngược lại cảm thấy lần này thu hoạch không nhỏ, cười phát phát tay nói: “Không có việc gì không có việc gì, các người không cần sợ hãi, đều đứng lên đi.”

Trong lòng run sợ ngẩng đầu vụng trộm đánh giá biểu tình của Mạc Trần Cẩm, thấy hẳn thật sự không có tức giận, cũng yên tâm theo lời đứng lên.

“Tốt lắm, ta đem Vô Dương cho các người mượn thời gian dài như thế, cũng nên đem hắn trả lại cho ta đi.” Mạc Trần Cẩm vẻ mặt ôn hoà nói, xuyên qua mọi người, đi tới bên cạnh Thuỷ Vô Dương, đem y kéo vào trong lòng.

“Bảo chủ phu nhân thật đúng là người tốt nha.” Không biết là ai lên tiếng trước, những người khác cũng tràn đầy cảm xúc nói hùa theo.

“Đúng vậy đúng vậy, cùng bảo chủ đứng chung một chỗ thật đúng là trời sinh một đôi.”

“Là một hiền thê, Đan Ứng Bảo chúng ta có bảo chủ phu nhân tốt như thế thật đúng là phúc khí.”

“Nói quá đúng luôn.”

Thuỷ Vô Dương có chút dở khóc dở cười nghe mọi người xưng mình là bảo chủ phu nhân, nhưng cũng không thể phản bác, bởi vì vẻ mặt bọn họ đều rất chân thành, bọn họ là thật tâm nói ra những lời này.

“Bảo chủ phu nhân, mị lực của người cũng thật lớn, mới qua có một thời gian ngắn, đã thu mua được lòng người nhiều như thế nha.” Mạc Trần Cẩm có chút trêu ghẹo nói.

“Đừng nói vậy.” Thuỷ Vô Dương vì một câu bảo chủ phu nhân của Mạc Trần Cẩm mà đỏ mặt.

Đuổi hết mọi người đi, làm cho bọn họ an tâm trở về làm việc, Mạc Trần Cẩm thế này mới có thể mang Thuỷ Vô Dương đi chọn lựa quần áo, sau khi chọn được vài món vừa người, Thuỷ Vô Dương muốn Thuý Vũ cũng đi chọn một bộ, Mạc Trần Cẩm không phản đối, hai người liền ở một bên nghỉ ngơi, cho Thuý Vũ đi vào phòng thợ may lựa chọn.

Ôm Thuỷ Vô Dương, Mạc Trần Cẩm lòng tràn đầy vui mừng nói: “Vô Dương, có thể có được người, thật sự là may mắn của ta.”

“Đứa ngốc.” Khẽ cười một tiếng, Thuỷ Vô Dương nâng lên mặt Mạc Trần Cẩm, ở trên trán hắn hôn một cái, “Này chẳng lẽ không phải là hạnh phúc của ta sao?”

“Vô Dương, chúng ta thành thân đi.” Mạc Trần Cẩm đột nhiên đưa ra ý kiến đường đột này.

“Chúng ta là hai nam nhân, sao có thể thành thân chứ?” Thuỷ Vô Dương nhất thời cảm thấy buồn cười.

“Có cái gì không thể, chúng ta cảm thấy có thể là được, ta nghĩ cho người danh chính ngôn thuận trở thành bảo chủ phu nhân của ta.” Mạc Trần Cẩm nổi tính bướng bỉnh, rất kiên quyết.

“Trần Cẩm, người rất dễ ý quan hệ không danh chính ngôn thuận của hai người chúng ta sao?” Ánh mắt Thuỷ Vô Dương đột nhiên ảm đạm lại.

“Không, ta chỉ là không muốn cho người chịu uỷ khuất.”

Vừa nghe Mạc Trần Cẩm lời ấy, Thuỷ Vô Dương cười lên, “Ta không uỷ khuất, có thể sống cùng người, ta vĩnh viễn cũng không cảm thấy uỷ khuất.”

“Thế thì đáp ứng ta, chúng ta thành thân đi.” Mạc Trần Cẩm thật kiên trì.

Nhìn chằm chằm Mạc Trần Cẩm một hồi lâu, Thuỷ Vô Dương mới nhẹ nhàng gật đầu nói: “Hảo, ta đáp ứng người.”

Ta nói rồi, chỉ cần là người muốn, ta sẽ làm được cho người, huống chi là thành thân đâu...

“Vô Dương, ta yêu người.” Yêu ngữ mơ hồ vang lên khi môi hai người giao triền cùng một chỗ, trở thành bí mật nhỏ giữa hai người.

Thuý Vũ chọn xong quần áo đi vào vừa vặn gặp được một màn này, lại lặng lẽ rời khỏi phòng, nhìn ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu sáng khắp nơi ngoài phòng, nở nụ cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhien-tinh>